

Ensarullah Yayınları

www.ahmedelhasan.wordpress.com

BUZAĞI

Cilt I

Yazan: Ahmed el Hasan

İmam Mehdi a.s'ın Elçisi ve Vasisi

Bu kitap, İngilizce'den Türkçe'ye çevrilmiştir. Kitabın orijinali Arapça olduğundan, olabilecek sorunlar tercümanın hatasıdır. Ve bundan dolayı özür dileriz.

İthaf

*La İlahe İllallah kelimelerini yükseklere çıkaranlara,
Kefenlerini kaldırıp, Allah'a doğru yürüyenlere,
Peygamberler, Elçiler ve İmamlar'a (as), Ey Saygıdeğer Efendiler,
Bu fakir adam size barış ve bu imtiyazlı ürünü ithaf ediyor
Ve diyor ki, kalbi Allah'ın tevhidi ve size karşı alçakgönüllülük ile dolu
Zarar bize ve ailemize dokundu. Bu sebeple bize hayırsever olun, Allah hayırsever
insanları ödüllendirir.*

Hamdolsun Allah'a. Allah'ın Rahmeti Hz. Muhammed (saa) ve onun masum Ehlîbeyt'inin (as) üzerine olsun. Allah'ın rahmeti misk kokulu olanların sonuncusu olan, Allah'ın Nuru ve yeryüzünde ondan geride kalanın üzerine olsun – ruhum ona feda olsun.

Münafık erkeklerle münafık kadınların, iman edenlere, "Bize bakın ki sizin ışığınızdan biz de aydınlanalım" diyecekleri gün kendilerine, "Arkanıza (dünyaya) dönün de bir ışık arayın" denilecektir. Derken aralarına kapısı olan bir sur çekilir. Bunun iç tarafında rahmet, onlar (münafıklar) tarafındaki dış cihetinde ise azap vardır. (Münafıklar) müminlere şöyle seslenirler: "Biz de (dünyada) sizinle beraber değil miydik?" (Müminler de) derler ki: "Evet, fakat siz kendinizi yaktınız. Başımıza musibetler gelmesini gözlediniz, şüphe ettiniz. Allah'ın emri gelinceye kadar kuruntular sizi aldattı. O çok aldattıcı (şeytan) Allah hakkında da sizi aldattı." Bugün artık ne sizden, ne de inkâr edenlerden bir fidye alınır. Barınağınız ateştir. Size yaraşan odur. Orası gidilecek ne kötü yerdir! (Hadid:13-14-15)

Geçmiş peygamberlerin halkı hakkındaki hikâyelerinde akıllı olanlar için ibret ve ders alıcı mevzular yatmaktadır. Onların halkı bazen peygamberleri ve bazen da Samiriyelileri (zorba bir kabile) takip ediyorlardı. Yani bazen de olsa peygamberleri destekliyorlardı ancak çoğunlukla onları yalnız bırakıp zorba olan devlet ve zalimleri (Samiriyelileri) destekliyorlardı. Bu konuda (Geçmişteki peygamberler hakkında) sohbet etmek zaruridir. Çünkü bu bizlerin, Hz Muhammed'in (saa) vefatından sonraki olayları hatırlamamızı sağlar, yani devletin başına geçmek için, kendisinden sonraki vasisinin azledilip, mevki ve gücünün nasıl gasp edildiğini, anlamamıza yardım eder. (Ve bu sebepten de, ümmetin başına gelen bu acı faciadan dolayı halen acı çekmekteyiz). Daha doğrusu bu olay bize, Hz Muhammed (s.a.v)'in vefatından sonra, Hz Ali (as) ve onun masum evlatlarının (as) başına neler geldiğini anlamamıza yardım edecektir. Aynı zamanda, önceki peygamberlerin tarihine baktığımızda da, onların başına gelen olaylarla, günümüzdeki olayları kıyaslayabiliyor olacağız. Bu sayede, gelecekte gerçekleşecek olayları, vasilerin **Hatemi⁽¹⁾** olan Hz Mehdi((as))'in zuhur edeceği esnada karşılaşabileceği zorlukları, Müslümanları ezip, İmamlar ile savaştan Süfyani gibi zorba devletlerinin gidişatlarını, kirli ve amelsiz âlimlerin yapacaklarını, kısmen de olsa tahmin edebilme yeteneğine sahip olacağız. Bu sebepten ötürü, ameli az olan bu Allah'ın titreyen aciz kulu, bu konuyu ele almayı münasip görmüştür. Belki bu konu sayesinde, bazı mümin kardeşlerimizin, cehennem ateşine düşmelerine engel oluruz. Önleyici tedbirler, derman etmekten daha iyidir. Esasen, Mehdi ((as)) ile savaştan önce Süfyani ile veya amelsiz âlimlerle beraber olmanın hiçbir dermanı yoktur; cehennemin içeceğini içmekten ya da cehennem ateşindeki zincirlerin iyileştirmesinden başka. Belki de, dünyanın her yerinde, adaletsizliğin gölgesi altında kalmış olan, Mehdi ((as))'ın hak ve adalet yurdunu, yani La ilahe illallah (Allah'tan başka ilah yoktur) memleketini bu dünyada kurmak üzere, uygun bir yer oluşturmaya çalışmak, bazı inananları teşvik edecektir. Amerikan zorbaları gün be gün, yoksul insanların hayatını daraltıp yeryüzünün sakinlerini cehenneme doğru yürütmektedir. İslam ümmeti üzerine musallat olan bu zorbalar, her ne kadar da Amerika Zorbasının ülkesinde (öyle bir zorba ki tarihte onun gibi bir örneğe rastlanmamıştır) doğmamış olsalar da, şeytana tapmak konusunda onlarla ortaklardır.

[1]- Hatem'in iki anlamı ve iki yazılış şekli vardır. Burada ele alınmış yazılış şekli **(HATEM)**'dir.

(Arapçası **HATEM** خاتم), **T** 'nin üstünde fetha vardır (ت) Türkçe 'de üstün olarak bilinir ve anlamı **SON** veya **MÜHÜR** demektir).

Zorbalar dine karşı amansız bir savaş yürütmektedirler. Televizyonlarda, Kuran-ı Kerim'den ayetler yayınlar ve hemen kısa bir süre sonra şarkılar, yarı çıplak kadınlar ve diziler yayınlarlar. Bu yayınların amaçları, İslam toplumunun altyapısını ortadan kaldırmaktır. Diğer bir deyişle, İslam'dan az miktarda geride kalmış bu İslami yapıyı da, indirgemek istemektedirler. Sakalı tıraşlamak, bıyıkları uzatmak gibi, tıpkı eski zamanlardaki Zerdüşter gibi davranmak istiyorlar çünkü onların gözünde İslam böyledir. Velhasıl, her kim La ilahe illallah (Allah'tan başka ilah yoktur) kelamını zikir ederse öldürülür ve ev halkı, esir edilir ve evleri viran edilir. Musibetin en büyük olanı da, içlerinde bazılarının kendilerini, Arap biliyor olmasıdır. Bu yaptıklarını Arap milletinin adı altında yapmaktadırlar. Kadınlara zulüm ederler ve erkeklerin namusuna ve şerefine tecavüz ederler ve hapishanelerinde bir sürü kadın ve çocuğu tutmaktadırlar. Hâlbuki şerefli bir Arap, savaş esnasında, erkeklerle pençeleşir, kadınlarla değil. Moğol ve tatarlardan kalan bu vahşiler, kendilerini hangi Arap ile anımsıyorlar. Onlar insanlığın yüzünü karartarak yaptıkları suç ve rezillikler yüzünden, Firavun ve Nemrut'un anından utanç teri akıtmaktalar (bir atasözü yani onlar bile olsalar bu duruma utançlarından itiraz edecekler). Ayrıyeten, Samiriyeliler (amelsiz âlimler) vardır ve onlar da şeriati saptırmak için mücadeleye etmektedirler. Erdemliğe teşvik ve kötülükten sakındırmayı, Allah yolunda cihat etmeyi vazife kılmazlar. Peygamber efendimizin bu konu hakkındaki tedbirlerini unutulmaya bırakmışlardır.

Peygamber efendimiz şöyle buyurmuşlar: *"ya iyiliği emredip kötülükten sakındırırsınız yahut da **içinizdeki en kötünüz size musallat olur da sonra bir daha ettiğiniz dualar kabul edilmez olur.**" (Usul'ü Kâfi c.5 s.56)*

İslam'a musallat olmuş karanlık ve zorba devletlerden başka bir zorba mevcut mudur?

Neticeler mevcut. O zaman bu neticeleri elde etmek için, bir ön hazırlık çalışması yapılmış olmalıdır. Ve bu, günümüze kadar süren bir musibettir. Bu şekilde bu zorbaların, bugünkü İslam toplumuna musallat olabilmesi, İnsanların da iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmayı terk edip, bu farzı unutulmaya sürmüş olmasının tek sebebi, amelsiz âlimlerin bu farzları tatil etmiş olmasındandır. Ne zaman bir âlim, fesada karışırsa, dünyayı ziyana doğru sürükler (Arapça bir atasözü). Ta ki, bugün zilletin kökü olan, dünya sevgisine, hayat sevgisine ve zorba devletlere teslim olana kadar. Ve, birçok Müslüman'ın da doğasına aykırı olarak, kalplerinde inanılmaz bir şekilde ölüm korkusu sabitleşene kadar. Bu öyle bir hal almıştır ki, zillet dolu bir hayatı, izzet dolu bir ölüme tercih etmektedirler. Ve insan bu şekilde devrilip, ölçümleri de devrilmiş bulur. Ve mazlum ve yoksul Müslüman Milletlerin, bu girdapta hareketsiz ve şaşmış kalması şeytanın (Allah'ın laneti üzerinde olsun) arzulayıp, ancak ulaşamayacağı dileğidir.

Doğruyu söylemek gerekirse, bu durum, Samiriyeli ve Firavun'un arasında kalmak gibidir! Yani yağmalayan, katliam ve fesat yapan zorba devletler ile iyiliğe (doğru yola) teşvik etmeyen ve kötülükten sakındırmayan amelsiz âlimlerin, arasında kalmak demektir. Tabii, perdenin arkasında, Amerika zorbası bütün ipleri elinde tutmuş ve oyuncak bebekleri, sağa sola hidayet etmektedir. Ve bu şekilde de, İslam'dan geride ismi dışında başka bir şey kalmayacaktır.

İslami düzenlemelerinin sorumluluğunu almak bugün ki âlimlere farzdır. Yani, kendilerini maruz bıraktıkları bu görevin ağırlığını kabul etmek, onlar için farzdır artık. Siz Şii ve Sünni din talebe ve âlimleri, ilminize amel etmeden, iyiliğe teşvik etmeden, kötülüğe sakındırmadan din'de taşıdığınız sorumluluğun sadece akli ve nakli (yorum yapabilme

yeteneği) konusunda tahsil almaktan ibaret olduğunu mu sanıyorsunuz? Peşinde olduğunuz bu akli ve nakli tahsili, size ait olan paha biçilmez ve yüce yükümlülüklerinizi; yani ümmetin hidayetini ve dini Müslümanlara ulaştırmayı; Allah yolunda cihat etmek esnasında mı yerine getirmeyi düşünyorsunuz?

Eğer böyle düşünüyorsanız, söylemem gerekir ki hata etmektesiniz. Akli ve nakli konusunda tahsil görmek sorun değildir. Ancak, Emirel Müminin Ali ((as)) ve onun aziz Ehlîbeyti((as))'ın yaptığı gibi; yemeğinizi üç gün boyunca, mideniz açlıktan sırtınıza yapışmış bir vaziyetteyken, yetimlere ve yolda esir olmuş birisine vermek, size çok zor gelecektir.

Ömrünü insanların iyiliği için ve onları zalimlerin zulmünden korumak için harcamak çok zordur! Her şeyini Allah yoluna vermek yani Hz Hüseyin ((as))'ın yaptığını yapmak çok zordur. Selam'ım sana Ya Eba Abdullah! Anam ve babam sana feda olsun, zira her şeyini feda ettin ve geride hiçbir şey bırakmadın. Ne eşlerin ne de sütten kesilmemiş bebeğin... Seni yalnız bırakıp, yardım etmeyenlere de, delil ve hüccet olacak bir bahane bırakmadın. Beyler, eğer siz, sadece tahsil ve ibadetlerinizle yetinirseniz, zorbaların bütün arzularını yerine getirmiş olursunuz. Çünkü onların istediği şey budur. Yani, sizi sadece ibadet eden ve hiçbir şeye yaramayan Abid'e dönüştürmek isterler. Her ne olursa olsun, iyiliğe teşvik etmeyen ve kötülükten sakındırmayan bir şahıs, Abid sayılamaz! Ancak buna rağmen, Ehlîbeyt ((as))'dan rivayet edildiğine göre, bir Alimin makamı yetmiş Abid'in makamından daha yüksektir. Çünkü alim insanları tehlikeden uzaklaştırmaya çalışır, bunun yanında, Abid de, sadece kendini kurtarmaya çalışır.

İmam Sadık ((as))'dan şöyle rivayet edilmiştir: [Bizim hadislerimizi sürekli rivayet edip bizim taraftarlarımızın kalbini sıkı ve sabit olmasını sağlayan kişi bin Abid'den de yücedir.](#) (Kâfi c 1 s 33)

Allah-u Teâlâ Buyurur: "**(Ne var ki) müminlerin hepsi toptan seferber olacak değillerdir. Öyleyse onların her kesiminden bir grup da, din konusunda köklü ve derin bilgi sahibi olmak ve döndükleri zaman kavimlerini uyarmak için geri kalsa ya! Umulur ki, sakınırlar.**" (Tevbe:122)

Allah-u Teâlâ, kavimleri uyarsın buyuruyor gaflet uykusunda uyuyun demiyor. Üstelik bir kişi için değil bütün kavim için uyarın buyuruyor. Beyler, eğer sizin endişeniz, kendinizi kurtarmak ise, o zaman biz din talebesi veya din âlimiyiz demeyin. Günümüzde birçok kişinin yaptığı gibi, Ehlîbeyt ((as))'ın elbisesini giyerek, insanları kandırmaya çalışmayın. Koyun postu giyinmiş kurt gibi olmayın (Arapça atasözü). Gitmeniz gereken yol, dünyayı ve onun getirisi olan şehvet ve arzuları talep eden yol değildir. Gitmeniz gereken yol, enbiya ve masum elçiler ((as))'ın risaletini taşıyan, ağır yükü olan bir yoldur. Onun için, sakının. Yoksa, kendi dünya ve ahretinizi zıyan edeceksiniz!

Hz İsa ((as)) buyurdu: "**Kirli alimlerin misali, nehir'in ağzında takılmış büyük bir taş gibidir. Zira, ne kendisi sudan içer, ne de suyun tarım arazilerine ulaşmasına izin verir.**" (Feyzü'l kadir c.4 s.206)

1971 senesinde, Seyyid Humeyni (Allah'ın rahmeti üzerine olsun) Necef'teyken ve öğrencileri, "Nefis Temizleme" dersi için onu beklerken, o saygıdeğer derse şunları söyleyerek başladı: [{Hislerim bunu size söylememi farz kıldırıyor. Bazen siz beyleri, Müslümanların başına gelen belalar hakkında uyarmam lazım. Ardından şöyle dedi: ancak](#)

siz halen ahlak hakkında mı konuşmamı istiyorsunuz? Biz bu musibetler hakkında düşünmedikçe, Nefsi temizlenmiş birisi olamayız. Ve eğer Nefsimiz arındırılmış ve temizlenmiş olsaydı, bu durumları düşünmüş olurduk.}

Amelsiz âlimlere söylemekteyim ki, enbiya ve risalet sahibi elçilerin kat ettiği yol'a icra edin. Elhamdülillah, elimizdeki Kuran'da yeteri kadar enbiya ve elçilerin geçmişleri ve hikâyeleri mevcuttur. Ve bunlara baktığınızda, kat ettiğiniz yolun, onların kat ettiği yoldan farklı olduğunu görürsünüz. O zaman, ya enbiya ve risalet sahibi elçilerin yoluna dönün, ya da gittiğiniz yolu bırakın. Ve Allah'ın yolunda, yol kesenler olmayın. Benim size söylediklerim, Hz İsa ((as))'ın söylediklerinin aynısıdır.

Hz İsa ((as)), kibirli ve amelsiz Yahudi âlimlerine şöyle buyurdu: {Vay halinize! Cennetin kapısını insanların yüzüne kapıyorsunuz; ne kendiniz içeri giriyorsunuz, ne de girmek isteyenleri bırakıyorsunuz! Ruhunuzun kazandığıyla, ruhunuz yok olmadan önce uyanın. Ve bizim ızdırabımız, Allah'tan yana aldırnamak oldu, diyeceğiniz o gün gelmeden önce uyanın.} İncil, Matta, Bölüm 23

Bugün İslam ve Müslümanların kökleri, yok olma eşiğindedir. Böyle bir durumda, benden oturup, Nefsin temizlenme ve arındırılma derslerini, vermeme bekliyorsunuz?

Hz Fatima ((as))'ın oğlu, kılıcını kınından çıkarmadan önce uyanın. Çünkü o zaman, ettiğiniz düşmanlıktan ve kendisinin karşısındaki duruşunuzdan pişman olacağınız zamandır. Uyanın ve yaptığınız fesat içerikli yanlışlarınızı itiraf edin. Çünkü bu utanç, cehennem ateşine düşmekten daha iyidir.

Bu esnada, ben mücahit ve faal olan ve dünyaya aldırış etmeyen ve sizi zahirleri ile temiz batınlarına yönlendiren âlimlere sayıları az olsa da, yardım elimi uzatıyorum, ki İmam Sadık ((as)) da, hadisinde (Usul'ü Kafi c.2) sayıları az olacağını vurgulamıştır. Onlar gece gündüz demeden tevhit kelimesini (Allah'tan başka ilah yoktur) ve İslam ümmetine adaleti yayarlar. Bilinçli olun ki, Allah onların amellerini fazlasıyla bereket ve hayırlara dâhil edecektir. Onun için istikrarsız olup korkmayın. Çünkü siz üstünsünüz. Allah'ın izni ile, Göklerde tanınan, ancak, yeryüzünde tanınmayan, malı mülkü olmayan, ancak ameli çok olanların halleri, arzu edilen haldir. Allah Teala'dan fazlı ve rahmeti ile, onların hizmetçileri olmamı bahşetmesini ve onlarla beraber meşhur olmayı, az olan ilmim, amelim ve bilgisizliğimle, diliyorum. Ne var ki, kastım sadece yapabildiğim kadar, yanlışlarımı düzeltmek ve yaşamakta olan ve hiç ölmeyen birisine bağlanmaktır ki, Allah'ın yolunda kınayanların kınamasından korkmayanlardan olayım. Ve bu, Allah u Teala'nın iradesine tevekkül etmekle bağlıdır. Zira, O'na döneceğim. Çünkü benim velayetim ondadır ve liyakatlıların velayetini yürüten O'dur. Dünya ve ahiretin ezikliğinden, Allah'a sığınırım. Ben kendimi Mülk ve Melekût Sahibi'ne sığınan hale getiriyorum. Kudret ve Ceberrut Sahibi olana dayanıyorum. Ve korkup uzaklaştığım her şeye karşı, izzet ve ilahi akışının sahibinden yardım talep ediyorum.

Muhammed, Ali, Fatima, Hasan, Hüseyin, Ali, Muhammed, Ali, Cafer, Musa, Ali, Muhammed, Ali, Hasan ve Muhammed (as)'den medet duyarım. Hamd sadece Allah'a mahsustur.

Bismillahi Rahmani Rahim; "**Hani Rabbin Musa'ya, "Zalimler topluluğuna, Firavun'un kavmine git! Başlarına geleceklerden hâlâ korkmuyorlar mı?" diye seslenmişti. Musa şöyle dedi: "Ey Rabbim! Muhakkak ki ben, beni yalanlamalarından**

korkuyorum." "Göğsüm daralır. Akıcı konuşamam. Onun için, Harun'a da peygamberlik ver (ve onu bana yardımcı yap)." "Bir de onlara karşı ben suçlu durumundayım. Bu yüzden onların beni öldürmelerinden korkarım." Allah dedi ki, "Hayır, korkma! Mucizelerimizle gidin. Çünkü biz sizinle beraberiz, (her şeyi) işitmekteyiz." (Şuara:10-15)

Şeytan Vaat Ediyor

"Hani Rabbin meleklere, "Ben kuru bir çamurdan, şekillendirilmiş balçıktan bir insan yaratacağım Onu düzenleyip içine ruhumdan üflediğim zaman, onun için hemen saygı ile eğilin" demişti. Bunun üzerine bütün melekler saygı ile eğildiler. Ancak İblis, saygı ile eğilenlerle beraber olmaktan kaçındı. Allah, "Ey İblis! Saygı ile eğilenlerle beraber olmamandaki maksadın ne?" dedi. İblis dedi ki: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş balçıktan yarattığın insan için saygı ile eğilemem." Allah, "Öyleyse çık oradan, çünkü sen kovuldun. Şüphesiz hesap gününe kadar lânet senin üzerindedir" dedi. İblis: "Rabbim! Öyle ise onların tekrar diriltilecekleri güne kadar bana mühlet ver" dedi. Allah da, "O halde sen vakti (yalnızca benim tarafımdan) bilinen güne (kıyamete) kadar mühlet verilenlerdensin" dedi. İblis, "Rabbim! Beni azdırmana karşılık, andolsun ki yeryüzünde kötülükleri onlara güzel göstereceğim, içlerinde ihlâsa erdirilmiş kulların hariç, onların hepsini azdıracağım" dedi. Allah, "İşte bu bana ulaştıran dosdoğru yoldur. Azgınlardan sana uyanlar dışında, kullarım üzerinde senin hiçbir hakimiyetin yoktur" dedi." {Hicr: 28-42}

Yüce Allah, meleklerle Hz Âdem ((as))'a secde etmesini emretti. Bu secde, Hz Âdem ((as))'ın meleklerle olan üstünlüğünü itiraf eden bir ameldi. Bu Kutsi mahlûklar, ona öncelik tanıdılar ve bu yaptıkları onların buldukları âlem ile (akıl âlemi) uymaktadır. Ve bu secde, Âdem ((as))'ın bedenine değildi, bilakis, bu secde onun ruhuna ve onun hakikatine idi. Daha doğrusu bu secde, Hz Muhammed (s.a.v) 'in hakikatine, perdeyi aşan kâmil bir insan'a karşıydı. Bu amelin yapılması, teveccühleri, hiç ölmeyen kişinin, (Allah-u Teala 'nın) varlığının, üzerine çeker.

Hazrete, Hak Teâlâ, secde fermanını verdiğinde, Hz Âdem ((as))'ın yüzünün misalini, onu yarattığı maddeye ekledi ve sonra, Allah Teâlâ, kendisinin ruhundan ona ruh üfledi. Bir hadiste Peygamberimiz Hz Muhammed (s.a.v) hakkında şöyle geçmiştir: "Allah, Âdem'i Kendi suretinde yaratmıştır." Ve bu hadiste geçen Allah'ın sureti, Kuran'da ifade edilen; "Allah'ın Eli" ya da başka bir deyişle, "Yüce Allah'ın Gücü" anlamındadır ve bunun da anlamı şudur: Hz Âdem ((as)), ilahiyatta bütün mahlûkatların yükselebilecek mevkilere yükselebilmek kabiliyetine sahiptir, demektir. Her ne kadar, Hz Âdem ((as)) o makama (iki yay aralığı kadar Allah'a yakınlaşmak) {Necm 9} yükselemediyse de, onun neslinden Muhammed Mustafa (s.a.v) o makama ulaşmışmıştır.

İblis, (Allah'ın laneti üzerine olsun), bu hakikatin bir kısmının farkına vardı. Ve sakınarak, diğer meleklerle birlikte secde etmeyi reddetti ve sonra yeryüzüne gönderildi. Sonra Hz Âdem ((as))'ın yaratılmış olduğu madde ile, kendisinin yaratılmış olduğu maddeyi, yani ateş ile kıyas ederek, kendisinin maddesinin Hz Adem'in maddesinden üstün olduğuna karar vererek, Hz Âdem ((as))'ın hakikatini ve onun Allah ile yakınlığını görmezden geldi. Yani iblis, uzunca yaptığı ibadetler, yüksek ve derin ilmi ile cehennemlik oldu. Çünkü, Allah Teâlâ'yı, ihlâsla ibadet edeceği yerde, kendi nefesine ibadet etti! Kendine ibadet ederek, başkalarından üstünlük ve rütbe kazanmaya çalıştı. Sırf bu bile, onun yok olmasına kâfiydi. Bu yüzden, Hz Âdem ((as))'a secde etme imtihanı, onun için vahim bir olay oldu ve başına yıldırım gibi indi ve Âdem ((as))'ı kıskanmasına sebep oldu.

Eğer bu konuyu görünebilir görüntüye dönüştürürsek, iblisin şöyle söyleyeceğini göreceksiniz: "Bu kadar ibadetten sonra, Allah yeni doğan bir kulu, benden üstün kılacak bir şekilde yaratır mı? Ve bu melaikelerin makamı da, ondan düşük olabilecek kadar ilerleyebilir mi?"

Bu örtü, (kibrinden doğan şüpheleri) yüzünden, Hz Âdem ((as))'ın gerçeğini görmesini engel oldu ve secde etmemek için bahane aramasına sebep oldu. Bu şekilde, kendini ikna ederek, Allah ile mücadele etmeye kalkıştı. Bu sebepten de, Allah Teâlâ ve Sübhan'ın ona verdiği tek cevap, lanet edip kovmak oldu. Çünkü iblis, zulüm eden, üstünlük taslayan ve gerekeni öğrendiğinde inkâr edenlerdendi.

Allah Teâlâ buyurdu: **"İşte ahiret yurdu. Biz onu yeryüzünde büyüklük taslamayan ve bozgunculuk çıkarmayanlara has kılarız. Sonuç, Allah'a karşı gelmekten sakınanlarıdır."** {Kasas:83}

İblis (Allah'ın laneti üzerinde olsun), eğitilmesi gereken bir cahil değildi. Durdurulması gereken bir suçlu hiç değildi. Sadece kibirli bir âlim, başkaldırcı, üstünlük arayan ve inadından vazgeçmeyen birisiydi.

Ve yeni yaratılmış bu mahlûka karşı, vücudu kinle doldu. Çünkü, Hz Adem ((as))'ı, Allah u Teâlâ'nın rahmetinden yoksun bırakılmasına sebep olarak görüp, onu ve evlatlarını, kendisinin düşmanı olarak benimsemişti.

Bu yüzden, kıyamete kadar, onları doğru yoldan çıkarmak için mühlet istedi. Ancak, Allah bilinen güne kadar mühlet verdi. Melun iblis, Ademoğullarını doğru yoldan saptırmakla tehdit etti.

Allah u Teâlâ Buyurdu:

"Şeytan dedi ki: "(Öyle ise) beni azdırmaya karşılık, yemin ederim ki, ben de onları saptırmak için senin dosdoğru yolunun üzerinde elbette oturacağım." Sonra (pusu kurup) onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu şükreden (kimse)ler bulamayacaksın." {Araf:16-17}

"Bilinen Gün", İmam Mehdi ((as))'ın zuhur edeceği gündür. Ve hadiste rivayet edildiği üzere: Ammar'ın oğlu İshak'tan nakleder: "İmam ((as))a sordum: Yüce Allah iblis hakkında buyurduğu ve mühlet tanıdığı belirli gün hangi gündür? **O ((as)) dedi ki: Bilinen gün, İmam'ın ortaya çıkacağı gündür. Böylece Allah onu gönderdiği zaman, o Küfe Camisi'nde olacak. Şeytan ona gelecek ve dizlerine kapanacak ve diyecek ki: Yazıklar olsun bana bugünden itibaren! Sonra o, şeytanın perçeminden tutup, boynuna vuracaktır. Bu, onun, şeytanın peşine düşeceği, "bilinen gündür".** Bihar'ül Envar c.274, s.52

İncil'de, küçük kıyamet zamanı ya da diğer bir deyişle Mehdi as'ın huruc zamanı, şeytanın zincirleneceği yazar. Yuhanna'nın rüyasında şöyle geçmiştir: **"Elinde dipsiz derinliklerin(cehennem) anahtarı ve büyük bir zincir olan bir meleğin gökten indiğini gördüm. Melek ejderhayı, yani İblis ya da Şeytan denen o eski yılanı tutup bin yıl için bağladı. Bin yıl tamamlanıncaya dek ulusları bir daha saptırmaması diye onu dipsiz derinliklere attı, oraya kapayıp girişi mühürledi. Bin yıl geçtikten sonra kısa bir süre için serbest bırakılması gerekir."** İncil, Esinleme:20:1

Ibn Tavus'tan (Allah'ın rahmeti üzerine olsun) nakledilmiştir: **"Hz. İdris as'ın risalesinde, şeytanı anma ve Allah'ın ona cevabı ile ilgili şunu buldum: O dedi ki, Rabbim onların ortaya çıkacağı güne kadar bana mühlet ver. O (svt) hayır buyurdu. Fakat sen, o "bilinen güne" kadar mühlet verilenlerdensin, dedi. Bu, eleme yaptığım ve zaruri**

kıldığım o gündür ki, Ben o gün; yeryüzünü küfürden ve Allah'a ortak koşmaktan ve gûnahtan arındıracağım.

Ve o gün, ibadet edenleri kendim için ayırdım. Onların kalplerini inanç ile test ettim. Ve onların kalplerini adanmışlık, kuşkusuzluk, samimiyet, dindarlık, alçakgönüllülük, doğruluk, hoşgörülük, sabır, hürmet, korku, dünya için riyazet, benim için arzu duyacak şekilde doldurdum. Ve onları güneş ve aya taraftar yaptım. Ve bu dünyada halifeler olmalarına ve dinlerini senin onayladığın şekilde sahip olmalarına izin verdim. Sonra onlar bana ibadet edecek ve Benim haricimde başka hiçbirşeyi Bana ortak koşmayacaklardır. Onlar doğru zamanda namaz kılar ve insanlara zekat verirler. Onlar erdemliliğe teşvik eder, kötülükten sakındırırlar. Yeryüzüne katiplik verdiğim gün, hiçbir şey hiçbir şeye zarar vermeyecek ve hiçbir şey hiç kimseden korkmayacaktır. İnsanlar arasında parazitler ve haşaratlar olacaktır ve onlardan hiçbirisi bir diğerine zarar vermeyecektir. Her bir iğneyi haşaratlardan ve diğerlerinden söküp alacağım. Isıran şeylerden her bir zehri alacak ve gökten ve yerden aşağıya rahmet göndereceğim. Dünya en iyi bitki örtüsü ile coşacak ve meyvenin ve amberin tüm çeşitleri çıkacaktır.

Onların arasına şefkat ve merhamet yerleştireceğim. Sonra avunup, eşitçe paylaşacak ve sonra da fakirlere dağıtacaklardır. Onların hiçbirisi bir diğerine yüksekte bakmıyor olacak. Büyük olanlar, küçüklere merhamet ve küçük olanlar da, büyüklere değer verecekler. Onlar benim insanlarımdır. Ben onlar için bir peygamber seçtim ki, o en dürüst olandır. Ben onu, onlar üzerine bir peygamber ve elçi yaptım. Ve ben onları, onun yandaşları ve insanları yaptım. Bu nesil, benim peygamberimi ve dürüst kişimi, onlar için seçtiğim nesildir. Bu zaman, benim gayb olan ilmimi örttüğüm zamandır. Ve hiç şüphe yok ki, bu şimdiki zamandır. Ben o gün, seni, atlarını, adamlarını ve tüm askerlerini yok edeceğim. Şimdi git, o "beklenen gün"e kadar cezası ertelenenlerdensin." Bihar'ul Envar c-52:385

Bu hikâye âlim ve ibadet eden şeytanın hikâyesidir ki, o, cehennemnin derinliklerine, kibri yüzünden düşmüştür. Bu hikâyede zekâ sahibi ve ibret alanlar için oldukça öğüt ve dersler mevcuttur. Şimdi neredelerdir, bu ibret ve öğüt alanlar?!

Müminlerin Emiri Ali as dedi ki: "...Allah'ın şeytana yaptığından ibret alın. Öyle ki uzun amelinizi, yoğun çabalarınızı boşa çıkardı. Allah'a altı bin sene -dünyanın yılları mı, yoksa (her günü bin yıl olan) ahiretin yılları mı bilinmez- ibadet etti, ama bir anlık tekebbür ile hepsini boşa çıkardı. İblisten başka, onun gibi bir günah işledikten sonra kim Allah karşısında imanda kalabilir? Hayır! Münezzehe olan Allah, bir meleğin cennetten çıkmasına sebep bildiği bir ameli, bir beşerin cennete girmesine sebep kılmaz. Şüphesiz yerdekiler için de göktekiler için de hükmü birdir. Âlemlere haram kıldığı bir yasağın mubah kılınması hususunda Allah, yarattıklarından hiç kimseye mûsamaha göstermez.

Ey Allah'ın kulları! Allah'ın düşmanının (İblis'in) hastalığını size bulaştırması, çağrısıyla sizi tahrik etmesi, atlı yaya askerleriyle sizi kendine çekmesi konusunda uyanık olun. Ömrüme andolsun, sizi azaba düşürmek için korkunç yayını hazırladı. Sizi pek şiddetli bir çekişmeye düşürdü. Yakın bir yerden sizi oklamaya koyuldu. İblis, "Rabbim, beni azdırdığın için, onlara yeryüzünü süslü göstereceğim ve hepsini azdıracağım"(Hicr: 39) demiştir.

...Zamanın musibetlerinden Allah'a sığındığınız gibi, kibir aşısından Allah'a sığının. Allah, kullarından birinin kibirde bulunmasına izin verseydi, onu nebileri ve evliyası arasından seçerdi... Onlar, mustazaf bir topluluktu. Allah onları açlıkla denedi, meşakatlere, korkulara uğratarak imtihan etti. Onları zorluklarla halis kıldı. İmran

oğlu Musa, kardeşi Harun ile birlikte, sırtlarında yünden elbiseler, ellerinde asalar olduğu halde Firavun'un yanına gitti. Ona, eğer hakka teslim olursa saltanatının süreceğini ve kudretinin devam edeceğini söylediler. Firavun: "Fakirlik ve çaresizlik içinde olduklarını gördüğünüz şu ikisinin bana saltanatımın ve üstünlüğümün devam edeceğini söyleyip şart koşmalarına şaşmıyor musunuz?" dedi. Altın sahibi olmayı bir büyüklük, yün giyinmeyi alçaklık saydı da "Neden onlara altın bilezikler verilmemiş?" dedi.

Allah için, bu dünyada azgınlıktan, ahirette zulmün korkunç cezasından ve kibrin kötü akıbetinden sakının. Çünkü bu (kibir), iblisin büyük av usulü, büyük tuzak şeklidir. Bu, insanların gönüllerine öldürücü zehirler gibi girerek onları zehirler; asla başarısız olmaz, hiç kimseyi vuruşunda da hata etmez. Ne âlim bilgisiyle, ne de yoksul olan yoksulluğuyla (ondan kurtulup bir yol bulabilir.)

Allah, sizden önce geçmiş ümmetleri ancak iyiliği emretmek ve kötülükten sakındırmayı terk etmeleri sebebiyle rahmetinden uzak kılmıştır. Sefihleri günah işledikleri için; bilgi ve anlayış sahibi olanları da kötülükten sakındırmadıkları için rahmetinden uzak kılmıştır.

Uyanık olun ki gerçekten İslam bağını kestiniz, hadlerini işlevsiz kıldınız, hükümlerini öldürdünüz. Ben, Allah yolunda olan, kınayıcının kınamasına aldırış etmeyen, simaları sıddıkların siması, sözleri iyilerin sözleri olan bir toplumdanim. Onlar geceyi (ibadetle) ihya ederler, gündüzün yol gösteren işaretleri olurlar. Onlar, Kur'an'a sımsıkı sarılmışlardır. Allah'ın ve Resulünün sünnetlerini diriltirler, kibirlenmezler, büyüklük taslamazlar, hıyanet etmezler, bozgunculuk yapmazlar, kalpleri cennette, bedenleri ameldedir" Nehcül Belağa, Hutbe No:19

Sırat-ı Müstakim (Doğru Yol)

Allah Teâlâ buyurur: **"İşte sana da, emrimizle, bir ruh vahyettik. Sen kitap nedir, iman nedir bilmezdin. Fakat biz onu, kullarımızdan dilediğimizi, kendisiyle doğru yola erdirtireceğimiz bir nur yaptık. Şüphesiz ki sen doğru bir yola iletiyorsun; göklerdeki ve yerdeki her şeyin sahibi olan Allah'ın yoluna. İyi bilin ki, bütün işler sonunda Allah'a döner."** {Şura:52-53}

Ayette kayda geçen doğru yol, hak yoludur. Allah Teâlâ'nın kullarından kat etmesini istediği yol, öyle bir yol ki, kulu; canlı, şeffaf ve sağlam kılar. Başka bir deyişle, doğru yol şeriat'ın, doğru itikat ve hükümleridir ki, Cenabı Hak tarafından, Enbiya ve elçileri ((as))'ın vasıtasıyla, irsal edilmiştir. Her düşünen ehline, hakkı araştırması farzdır. Ta ki onunla kendini, ilahi azaptan kurtarıp, onu yaratan Allah'ın doğru yolunu bulup, bu yolu kat etsin. Bu maddi hayata hoşnut olup, oyalanmak, ölümden de kötüdür ve bu cehennem gibi yok olmanın ta kendisidir.

Allah Subhan ve Teâlâ buyurur: **"Senden acele azap istiyorlar, hâlbuki cehennem kâfirleri kuşatıp duruyor."** {Ankebut:54}

Sadece hakkı bilmek ve hakkın yolunda yürümek; gerçek yaşamdır. Çünkü bunu yapınca, aklın âlemine ulaşılır ve bu da; hiç ölmeyen canlıya (Allah'a), geri dönmenin yoludur ve bu cennetten üstün bir hedeftir.

Allah Subhan ve Teâlâ buyurur: **Allah, mümin erkeklere ve mümin kadınlara, cennetten ebedî olacak ve içinden ırmaklar akacak bağlar vaat etti ve cennette çok güzel ve kalacakları meskenler olacak. Allah'ın rızası ise, bunların hepsinden daha büyüktür. İşte bu büyük başarıdır.** {Tevbe:73}

Allah Subhan ve Teâlâ buyurur: **Hiç kimse, yapmakta olduklarına karşılık olarak, onlar için saklanan göz aydınlıklarını bilemez.** {Secde:17}

Yani akıllı olan, bu yolda yürürken şansını boşa harcamamalıdır. Eğer varması gereken yere (amacına) ulaşırsa, o zaman Allah'ın merhametini kazanmış olup, Allah'ın inayeti ve rahmeti ile, cennette konforlu bir şekilde yaşayacaktır. Çünkü o, Allah'ın çağrısına cevap vermiştir:

Ebu Cafer as dedi: "Allah, akıllı yaratınca onu konuştu, ardından ona: "Beri gel." dedi, akıl beri geldi. Sonra: "Geri git." dedi, akıl geri gitti. Sonra şöyle buyurdu: İzzetim ve celâlim hakkı için senden daha sevimli bir şey yaratmış değilim. Senin eksiksiz, olgun halini ancak sevdiğim kimselere bahşederim. Sadece sana emreder, yalnız sana yasaklarımı yöneltir, sırf seni cezalandırır ve yalnızca seni ödüllendiririm."
Usul-ü Kafi C.1 Hadis # 1

Yani, mutlu odur ki, Allah svt'nin çağrısına cevap vermiş ve Yüce Allah ona gelmesini buyurduğunda gelmiştir.

Allah svt buyurur: **"O, yaşatan ve öldürendir. Bir şeye karar verdiğinde ona sadece "ol" der, o da oluverir."** {Mümin:68}

Bu ayetin anlamı şudur: Allah Teâlâ sizi, İmamlar ve elçilerin eriştiği gibi, akıl âlemine erişme umudu ile yarattı. Yani amaç; o âlemin en yüksek derecesine ulaşmanızdır. Öyle ki, Allah dışında kimsenin olmadığı mevkiye yâda iki yay mesafesi kadar (kabe kavseyni ev edna) Allah'a yaklaşımdır. Bu, Mahmut makamın sahibi öyle birisidir ki, mahlukat; onun bereketi sayesinde yaratılmıştır. Yani, Hz Muhammed (s.a.(as)) ve onun canı da Hz Ali((as))'dır. Her ne kadar, bu kitapta özet geçmek istiyor olsam da, bu konuyu biraz vurgulamanın da mahsuru yoktur. Belki Allah, okuyucuların duasını bana nail eder.

Sevgili mümin kardeşlerim, ilk yaratılan mahluk, akıldır. Alemler arasında ilk alem, ruhani alemdir ki, burada bir çok mahluk birbirleri ile sorun yaşamadan yaşamaktaydı. Orada yaşayan alem sakinlerinin de, çeşitli rütbeleri vardı. En yüksek derece ve rütbe, Allah

dışında kimsenin olamayacağı ve Allah'a en yakın olabileceğimiz rütbedir. Bu rütbe, sadece Hz Muhammed (s.a.v)'e aittir:

“O, ufkun en yüce noktasındayken asıl şekliyle görüldü. Sonra yaklaştıkça yaklaştı. Öyle ki, iki yay kadar hatta daha yakın oldu.” {Necm:7-9}

Ve Ali ((as)) da onun canı/nefsidir:

“Artık sana gelen bunca ilimden sonra, onun hakkında seninle çekişip-tartışmalara girişirlerse de ki: Gelin, oğullarımızı ve oğullarınızı, kadınlarımızı ve kadınlarınızı, nefsimizi/kendimizi ve nefsinizi/kendinizi çağıralım; sonra karşılıklı lanetleşelim de Allah'ın lanetini yalancılara üzerine kılalım.” {Ali İmran:61}

Hz Muhammed (s.a.v)'den rivayet edildiği şekilde; Hz Ali ((as)), Allah'ın zatı ile iç içe idi. (menakib ibn şer ashub, c 3 s 31, el-mucem el-evset lil-tabrani, c 9 S.142, kenz ul-a'mel, c 11 s 621, bihar ul-envar, c 39 s 313.)

Ve bu iki büyüğümüzün makamından (Allah dışında başkasının olmadığı makam) sonra, başka dereceler de mevcuttur. O iki büyüğümüz, kendilerinin altındaki derece sahiplerine musallat ve ilimleri onlardan yüksektir. Onlardan düşük mertebede olanların her biri, kendi anlayışlarının derecesine göre, onları tanıyabilmektedir ve hiç kimse Allah dışında onları tam olarak tanıyabilme ilmine sahip değildir. Allah Teâlâ'yı da hiç kimse, o iki büyüğümüz dışında tam olarak tanıyabilmiş değildir. Çünkü, insan aklının erişebileceği en üstün mevki ve derecede, o iki saygı değer büyüğümüz durmaktadır. Mahmut makamının sahibi (s.a.v)'den şöyle rivayet edilmiştir:

“Ya Ali (as), Allah'ı kimse tanıyamadı ben ve sen dışında. Ve beni kimse tanıyamadı, Allah ve sen dışında. Ve seni kimse tanıyamadı ben ve Allah dışında.” (Muhtasar besa'irul derecat s 125)

İkinci âlem, melekût âlemidir. O âlem dünyanın benzeri, ya da rüyamızda gördüğümüze benzer, suni bir âlemdir. Çünkü uykuda iken, fiziksel bedenimizden ayrılmış ve melekût yapısına ya da benzerine veya nefis yapısına döndürülürüz. Üçüncü âlem, madde âlemidir. Bu âlem, yok olmaya benzer, oluşunun fiziksel kabiliyetleri dışında, manevi bir değeri yoktur ve bu dereceler en düşüğüdür. Sima (yüz), maddeye eklendiğinde vücut tamamlanmış oldu. Ve bu yükselmenin ilk derecesi veya geri dönmenin ilk adımı oldu. Cisimler vücutlarının derecelerine göre; eşya, bitkiler, hayvanlar ve insanlar olarak bölünür. İnsan da, ya yükselip geldiği yer, yani ölmeyen Yüce Yaratanının yanına; akıl ve en yakın âlemine; dönüp yüzecek ya da değerlerini kayıp edip, Yaratanına sırtını dönüp, tefekkür etmeyen ve ilim barındırmayan madde dışında bir şey göremez olacak. Maddeye sadece, sima eklendiğinde, ya insan dışı canlılar gibi, ya da daha fazla sapkın varlıklar gibi olur. Çünkü, insan yönünü, Allah'a doğru tutup, düşünüp ebedi hayata erişsin diye yaratılmıştır. Ancak o (cehalet), sırtını çevirmiştir ve kendini yani cahilliği seçmiştir. Ve yok olmaya doğru da, yol almıştır.

İmam Cafer Sadık ((as)) şöyle buyurur:

Allah-u Teâlâ ruhani gidişatları arasından, gökyüzünün sağ tarafından, kendi nurundan, ilk önce akli yarattı ve sonra ona şöyle buyurdu:

“Sırtını çevir akıl, sırtını çevir. Sonra: "Geri dön." dedi, akıl geri döndü. Sonra şöyle buyurdu: Seni büyük bir mahlûk olarak yarattım ve seni tüm mahlûklarımın üzerine üstün kıldım.

Sonra cehaleti, tadı kötü ve tuzlu bir denizden, karanlık bir şekilde yarattı ve şöyle buyurdu: Sırtını çevir. Ve sırtını çevirdi. Sonra geri dön dedi. Geri dönmedi. Sonra buyurdu: Sen zulüm ettin ve sonra ona lanet etti. (Usul-ü Kafi C.1 s 21)

Kamil akıl, Hz Muhammed (s.a.v) ve o saas'in veliahtı ve halifesi olan Hz Ali ((as))'dır. Çünkü Kuran'da, İmam Ali (as), Peygamber Efendimiz saas'in nefsi/canı olarak bilinir:

“Kendimiz/Nefsimiz/Canlarımız ve Kendiniz/Nefsiniz/Canlarınız وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ {Ali İmran:61

İkinci olan, en cahil olandır ki, Allah'ın laneti üzerinde olsun, o kibri başlatan ve iblisi yoldan çıkarıp, kovdurandır. Lanetlenmiş iblis şöyle demiştir:

قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي (Hicr: 39)

Yani onun aracılığıyla beni saptırdığın kişi ya da beni yoldan çıkmama sebep olan, tanınmayan kişi ve o kişi ayette tanınmayan birisi olarak geçmiştir (Ayette geçen cümlede (bema بـمَا)'nın MA kısmı, zulmü temsil eder ve akıl dengesi olmayanlara, yani cahil bir kimseye nispet edilir. Ve bu kimse, akıldan faydalanmadığından, cehaletin temsili kişisidir. Ve Allah, onu ayette bu ek ile ezip lanetlemiştir.(Tercümanın açıklaması)). Bu

şekilde Adem ((as))'ın oğullarından biri, ibadet ve hamd ile ahlaki değerlerin en zirvesine; yani Allah'a yay ve ok kadar yakın bir makama erişmiş olup; Allah'ın en yakın melaikelerine eğitmen olmuştur. Ve bu kâmil insan Hz Muhammed (s.a.v)'dir. Hz âdem ((as))'ın melaikelere, bilmedikleri isimleri öğrettiği gibi. **Emir-ül müminin Ali ((as)) buyuruyor: “İnsan konuşan bir nefis ile yaratıldı, eğer nefisini ilim ve amel ile temiz tutarsa, mücevher gibi kalacak ve istekleri çoğaldığında, tezatların tuzağından kurtulursa, yedili sema gibi muhkem ve sağlam olacaktır.”**

Aynı zamanda Hz Âdemoğulları'ndan öyle birisini bulabilirsiniz ki, kendini cehenneme atıp, iç içe girmiş karanlık ve tadı acı bir denizin içinde yüzmektedir. Ve eğer elini kurtulmak için uzatacak olursa, karanlıktan dolayı kimse onu göremez. Ta ki, bütün vücudu, en ufak bir nurdan yoksun olarak, yekpare olup kararına kadar ve akıldan yoksun olup, cehalet olana kadar ve denge getirmeyen bela olana kadar ve ona sakinlik vermeyen korkulara sahip olana kadar; ona huzur hiç uğramaz olur. Böyle bir kişiliğin, Allah'ın rahmetine ve onu elde etmeye umudu yoktur. Her ne kadar da, iblis (Allah'ın laneti üzerinde olsun), kıyametin başlamasında, Allah-u Teâlâ'nın rahmetinden su istimal etmeye çalışmış olsa da... Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: **Hani şeytan onlara yaptıklarını süslemiş ve, “Bu gün artık insanlardan size galip gelecek (kimse) yok, mutlaka ben de size yardımcıyım.” demişti. Fakat iki taraf (savaş alanında) yüz yüze gelince (şeytan), gerisin geriye dönüp, “Ben sizden uzağım. Çünkü ben sizin görmediğiniz şeyler (melekler) görüyorum. Ben Allah'tan korkarım. Allah, cezası çetin olandır” demişti. (Enfal:48)**

Ve onlar kötü ve kibirli nefisleri yüzünden esası olmayan hileli sözleri ile cinli şeytanlara intikal ediyorlardı ve cinlerden olan şeytanlar insan şeytanlarından ilham ve ders alıyorlardı. Allah-u Teâlâ'nın buyurduğu gibi: **Ve böylece peygamberlerin hepsine, insan ve cin şeytanları düşman kıldık. Onlar, birbirlerine aldatarak güzel (süslü) sözler vahyederler (fısıldarlar). Ve eğer Rabbin dileseydi, onu yapamazlardı. Artık onların ve iftiralarını kendileri ile yalnız bırak. (Enam:112)**

Hururi (Meşhur bir şair) şöyle demiştir:

“Ben iblisin askerlerinden idim. Ta ki rütbem yükseldi ve terfi oldum. Öyle terfi oldum ki, bugün iblis benim ordumun içindedir artık. Ve eğer iblis, benden önce ölecek olsaydı, ben kötülüğün en iyi yöntemlerini ayarlardım ve eğer ben ölmüş olsaydım, iblis bugün bu kadar şeyi başaramazdı.”

Açıklaması gereken tek bir konu vardır. O da, eğer kâfirler akıldan yoksun iseler ve onu reddedip cehaleti seçmiş iseler, nasıl bu kadar teknoloji'ye (uçak –iletişim-genetik-vs) erişebildiler?!

Bu sorunun cevabını, İmam Sadık ((as)) vermiştir. İmam Sadık ((as))'a şöyle soruldu: Muaviye'nin sahip olduğu şey akıl değilse nedir? Ve imam ((as)) şöyle buyurdular:

“O şeytanlık ve hilenin bir çeşididir ki, akla benzer, ancak akıl değildir.” (Usulü Kafi)

Her bir insan, melekut aleminden bir miktar faydalanmıştır. Ve fayda gördüğü şey, nefistir ki, bu nefis, aklın gölgesine benzetilir. Ve bu; insanın, konuşup idrak etmesi için, konulmuştur. Ki, bu özellik, insan ve hayvanlar arasındaki ortak noktadır. Ancak insanın aynası, daha şeffaf ve düzdür. Sonuç olarak, aklın faydası, daha fazla olduğu gibi; batışı da ondan daha aydın ve anlaşılabilir. Hayvanların dünyasını her kim araştırırsa; bazı hayvanların, bazı şeyleri icat ettiklerini görecektir. Hayvanların hayatı hakkında araştırma yapan bazı araştırmacı ve bilim adamları; bu konuyu vurgulamıştır. Örnek olarak; kunduzla bakalım. O, daha önce hazırladığı havuzların içerisinde suyun seviyesini yükseltmek için,

baraj gibi engeller yerleştirir. O zaman insanoğlu, hayvandan daha iyi değildir, eğer; bu gölgeye, hakkı ve akılı görmek için, doğru şekilde bakmaz ve bu yolda, ibadetini, şükrünü, güzel ahlakını, mükemmelleştirmek için, yürümezse... Fakat eğer bu gölge ile tatmin olursa, o zaman sığır gibi, yani sessiz hayvanlar gibi olur. Ve eğer, kötü ahlakla kendi rütbesini düşürürse, o zaman sığırdan da beter olur (Seyyid (as), Allah svt'nın Furkan Suresi'ndeki kelamına işaret ediyor). Ve tüm övgüler, yalnız Allah'a mahsustur. Ve biz ancak ilimden, cüzi bir miktar biliyoruz. Allah'ım, beni ve mümin kardeşlerimi, Senin rahmetine müdahil eyle. Çünkü, bu dünya da ve ahirette, benim Velim Sensin.

İtikat ve Hükümler

Sahih İtikatlar

Allah'ın varlığına ve Tek olduğuna inanmak (Tevhid), Allah'ın Peygamberleri'ne, Elçileri'ne ve onların Halifeleri'ne inanmak, Adalet'ine itikat etmek, Allah'ın emir ve buyruklarına, Allah'ın takdirine/kaderine itikat etmek, Beda'ya (Tercümanın Notu: İlahi irade gereği kaza ve kaderin değişmesine) itikat etmek, Cennet ve Cehenneme itikat etmek, O svt'nin yeryüzündeki Halifeleri'nin masumluğuna inanmak, Melaikelere inanmak, Gayb alemine inanmak, Enbiya, Elçiler ve onların Halifeleri'nin söylediği herşeye inanmak; sahih itikatlar demektir. Bizim için bu hazretlerin dediklerini yerine getirmek (onlara sıkıca tutunmak ve adımlarını takip etmek) ve her konuda onlardan medet duymaktan başka çare yoktur. Allah Teâlâ Buyuruyor: Ey Peygamber de ki: **“Eğer siz Allah'ı seviyorsanız, o takdirde bana tâbi olunuz ki, Allah da sizi sevsin”** (Ali İmran:31)

Zureyre der ki: İmam Sadık ((as))'dan, Hz Adem ((as))'dan insanoğlunun neslinin, nasıl devam edildiği hakkında sordum ve ona dedim ki; bizlerden bazıları, Allah Teala'nın, Hz Adem (as)'a, kızını oğlun ile evlendir diye vahyettiğini sanıp, bütün insanların kökünün, iki kardeşten geldiğini düşünmektedir. İmam Sadık ((as)) buyurdu:

Bu söylediğinizden Allah-u Teâlâ uzaktır. Bunu söyleyenler, Allah Teâlâ'nın yarattığı; en iyi mahlukatlarını, O'na sevgili olanlarını, Peygamberlerini, Elçilerini, bayan ve erkek mümin kullarını, Müslüman bayan ve Müslüman erkeklerini; haram ile başlayan bir fiil ile yarattığını mı söylemektedir?! Yani, insanlardan helal ve temiz kalmaları için, söz alan Allah-u Teala, insanları helalden yaratma gücüne sahip değil midir?! Şüphesiz, Allah svt onların ahdini; temiz, saf bir namusluluk üzerine almıştır. Allah'a yemin ederim ki, bazı hayvanların, kız kardeşlerinin üstüne çıktığında ve sonra inip kardeşi olduğunu öğrendiklerinde, kendi cinsel organlarını ısırap koparmış olduğunu ve bu yüzden de öldüklerini öğrendim. Yine aynı şekilde, kendi annesi ile cehaleti yüzünden, aynı şeyi yapan başka bir hayvan da, onun annesi olduğunu öğrendiğinde, aynı şeyi tekrarlamıştır. O zaman nasıl olur da, fazilete, insanlığa ve ilme sahip olan insanın, böyle bir şey başına gelebilir?! Gördüğümüz üzere, bu mahlukattan olan nesil; Peygamberleri'nin Ehlibeyti'nin ilmine sahip olmak isteyen nesil; ilmini alınması buyurulmamış yerden aldılar. Böylece, sapkınlığa ve cehalete eriştiler. Tıpkı, Allah'ın yaratımının başından beri olagelen, geçmişteki meseleler gibi..

Sonra Buyurdu: “Vay onların haline! Bunlar neredenler? Zira, bu konuda, ne Hicaz'ın, ne de Irak'ın fakihleri ihtilaf etmiştir. Ve bu konu hakkında, Allah-u Teâlâ, kaleme emretti ve kalem korunan yaprakta (veya levhada) cereyan etti ve kıyamete kadar gerçekleşecek her şeyi yazdı. Ve bu olay, Hz âdem ((as))'ın yaratılmasından 2000 sene evvel idi. Ve kalemin yazdığı tüm Allah'ın kitapları; kız kardeşlerin, erkek kardeşlerle münasebeti de dahil olmak üzere; bu tür birşeyi haram yazmıştır. Ve bizler bu dünya bu 4 ünlü kitabı görmekteyiz: Tevrat, Zebur, İncil ve Kuran; ki Allah-u Teâlâ onları muhafaza edilmiş bir levhada, Peygamberleri'ne nazil etti. Tevrat'ı Musa ((as))'a, Zebur'u Davut ((as))'a, İncil'i İsa ((as))'a ve Kuran'ı Hz Muhammed (s.a.v)'e nazil etti. Hiçbirinde, zerre kadar bu iddialar helal edilmiş değildir. Benim görüşüme göre; bu iddiaları öne sürenlerin, kirli düşüncelerini, muhkem ve sağlamlaştırmaktan başka hedefleri yoktur. Allah sonlarını getirsin onlara ne olmuş böyle! (İlel-ul Şerayi c.1 s.19)

Onları ifşa eden, cahilliklerinden ve Muhammed'in dürüst Ehlibeyt'ine karşı yaptıkları dik kafalılıklarından ötürü; onları rezil, rüsva eden Allah'a hamd olsun! Onlar ki; Peygamberler (as)'ın çocuklarını zinakar yapmıştır! Haşa! Onlar bundan çok uzaktır! Bu sebepten de Allah svt; Muhammed saas'in dürüst Ehlibeyt'ine karşı duran her bir kişinin; Peygamberin Sünnetini, Kitab'ın muhkem ve müteşabih ayetlerini bildiğini iddia eden her bir kişinin; kendilerini; tıpkı Beni Ümeyye ve Abbasiler'in yaptığı gibi ve onları dünyevi meselelerden ötürü takip edenlerin yaptığı gibi; İmamlar olarak çağırın her bir kişinin (dinle ilgili meselelerde cehenneme doğru çağırmış olan sözde İmamlar!); yüzünü karartmıştır. Onları

takip edenlerin bugün hiçbir mazareti kalmamıştır. Tabi ki, ya dik kafalı ve kibirli olmaları dışında ya da, şöyle demeleri dışında: “bu uça da keçidir” (anlamı: yani, fikirleri her ne kadar açıkça yanlış olsa da, onlar dik kafalı olmaya ve kendi fikirlerinin doğru olduğunu savunmaya devam edeceklerdir).

İtikat konusunda; ant içilip, iman edilmesi gereken konular; Bakara Suresi'nin son kısımlarında olanlardır. Ki, bu hususlar, Peygamber Ekrem (s.a.v)'in de, iman ettiği hususlardır. Bunlar: Allah'a inanmak, melaikelere inanmak, semai kitaplara inanmak ve Elçilere inanmaktır (ister Peygamber olsun ister Halife ya da Allah sv'tan gönderilen herhangi bir Elçi. Hatta Talut (as) gibi dünyevi liderlik/krallık yapması için gönderilmiş olsa bile farketmez).

Böylece, her Müslüman üzerine, *Vâhid, Âhâd, Samed* ve *Bâkî* olan Allah'a inanmak, Hz Muhammed (s.a.v)'in nübüvvetine, Melaikelere, Kitaplara, önceki Peygamberlere ve onların Halifelerine ve onların şeriat hükümlerine hürmet etmek (sonradan bu hükümler feshedilmiş olsalar bile; çünkü bir zaman onlar Allah'ın bu yeryüzündeki şeriat hükümleriydi) ve inanmak farzdır. Ve aynı şekilde, Hz Muhammed (s.a.v)'in 12 kişilik Elçi ve İmamları'na inanmak ve onlardan sahih bir şekilde bizlere ulaşan haberleri kabul etmek de, Müslümanlar için farzdır. Ayrıca, 12'inci elçi, yani İmam Hasan Askeri'nin oğlu, Hz Mehdi ((as))'ın, hayatta ve yaşamakta olduğuna ve dedesi gibi kılıcı ile ayaklanacağına inanmak da farzdır. Ve, kendisini sevip, hakkında hayırlı düşünmek, onu kendi malından, canından ve evlatlarından ön planda tutmak da, her Müslüman'a farzdır. Ve, onun isminin yükselmesi için, boynundaki görevin ve mazlum kimliğinin aşikâr edilmesi için ve kurulacak olan devleti için, faaliyette bulunulması da, farzdır. Aynı şekilde, onun düşmanları ile yani bu ümmetin başına musallat olmuş, kâfir işbirlikçileri ile, Allah'ın velayetinden çıkmış, iblisin velayetine girmiş olan batıl liderler ile, gücünden ve sayılarından korkmadan mücadele edip, Hak Teâlâ'nın söylediği gibi, onları düşman bilmek de farzdır: ***“Bak işte tuzaklarının sonu ne oldu: Onları da kavimlerini de (nasıl) toptan helâk ettik! İşte haksızlıkları yüzünden çökmüş evleri! Anlayan bir kavim için elbette bunda ibret vardır.”*** (Neml:50-52)

Hükümler

Hükümlere gelince, bunlar; Peygamberler ve Elçiler (as)'ın, O sv'tan getirdiği ve bunlarla kullarına buyurduğu/atadığı, bir grup şeriatlardır. Ve belki bazıları zamanla iptal olmuş/feshedilmiş, değiştirilmiş ya da Hikmet Sahibi sv'nın ilmi ile; ki O sv't, kullarının durumuna ve her bir zaman dilimindeki, ülkelere göre reform yapmakta uzmandır; bazı şeriatlar eklenmiştir. Ve bunları iptal etmek, değiştirmek veya ekleme yapmak; Allah adına konuşan ve O'nun emri ile amel eden masum bir uyarıcı gönderilmeden; geçerli değildir. Ve her kim bunun ötesinin peşinden koşarsa, uzak ara yolunu kaybetmiştir. Ve eğer, ilahi şeriata (fıkıha) ve İlahi Hükümlere bakarsak görürüz ki, bunun müracaatı onlardır (as) (Peygamber ve Elçiler). Ve onlar (as), ruhların, bedenlerin, ülke ve ekonominin tek reformcusudur. Yani her kim, Allah adına konuşan, o masumlardan biri olmayıp, şeriattan kanun çıkartmış, değiştirmiş, iptal etmiş ya da eklemişse, o zaman Tanrı olduğunu iddia etmiş ve mahlukatın ona tapmasını istemiştir. Her ne kadar, aleni bir şekilde böyle bir iddiada bulunmamış olsa bile... Kuran-ı Kerim, Tövbe Suresi'nin, 31. Ayeti'nde geçtiği üzere; Yahudiler'in, kendi âlim ve hahamlarına, ibadet etmiş olduklarını yazar. Çünkü onlar; helâları haram ve haramları da helal yapmışlardır. Ve insanlar da, Allah-u Teâlâ'yı değil, onları takip etmişlerdir. İmam Bakır ((as)) bu ayetin tefsiri hakkında şöyle buyurmuştur:

“Onlar âlimler, önderler ve Hz Mesih ((as))'ı kendi ilahları olarak bildiler hâlbuki Allah onların ortak ettikleri her şeyden uzaktır. Onlar Allah dışında başka bir kimseyi ilah olarak bilmeyeceklerine ve yegâne olan Allah-u Teâlâ dışında başka kimseyi ibadet etmeyecekleri konusunda emir almışlardı. Ancak Allah'ın fermanını ve kitabını ve gönderdiği elçilerini kenara koyup âlimler ve önderlerini kendi tanrıları olarak

yarattılar ve onlar ne derlerse yerine getirdiler. Bu şekilde Allah'ın günah ve haram kıldıklarını helalmiş gibi uyguladılar ve bu ayet kuran-i Kerimde ders almamız için geçmiştir.” (Tefsir Kumi C 1 s 289)

O yüzden, insanın itikat ettiği her neyse, eğer Allah dışından, yani masumların aracılığı dışından, bu itikatları elde etmişlerse, Allah dışında başka bir kimseye ibadet etmişler demektir. Ve, her hangi bir şeriat hükmü verilirken, eğer bu hükümler, Masum olanlardan gelmediyse, fetvayı veren kişiye ibadet etmişler demektir, çünkü o ilah olma iddiasında bulunmuş olacaktır. Zira, masum Elçiler (Ehli Beyt (as)) bile, fetva vermekte yetkili değildir ve şeriat ile ilgili hükümleri, Allah-u Teâlâ'dan almakla mükelleflerdir. İmam Sadık ((as)), meşhur mektubunda, Şiileri'ne (takipçilerine) şöyle buyurur:

“Ey Allah'ın rahmeti ile karşılaşmış ve özgür olmuş insanlar! Allah'ın size verdiği hayırlar eksik miydi? Bilmeniz gerekir ki, Allah ilminde, emirlerinde ve dininde, asla kimseye müdahil olup da; kişinin kendi isteği doğrultusunda mukaddes ve ilahi yolda karar verip; amel etmesine izin vermemiştir.

Allah, Kuran'ı indirdi ve onu her şey için aydınlatıcı ve açıklayıcı olarak tayin etti. Kuran ve onun öğretimi için bir cemaat tayin etti. Ancak Allah, kendi ilminden verdiği cemaatine bile, kendi görüş ve istekleri üzerine kıyas edip, karar vermelerine izin vermemiştir. Allah onlara verdiği ilim aracılığıyla, onları öğrenim konusunda ihtiyaçsız kılarak, onları özelleştirmiş ve onlara vermiş olduğu kerametler sayesinde de, onları saygı değer kılmıştır. Onlar; herkesin soru sorabileceği kişiler (zikir ehli) ve soru sorulduğunda da, soru soranı, aydınlatan kişilerdir.

Onlar, soru sorana cevap olarak, Allah'ın izni ile, Kuran ilminden, Allah-u Teâlâ'ya ve tüm doğru yollara hidayet olacak kadar, ilim verirler. Onlar öyle insanlardır ki; kimse onların ilminden ve feyzinden yüzünü çevirmez. Tabi, dünyanın ilk yaratılış esnasında ve ilahi ilimde, Allah-u Teâlâ'nın, onları bahtsız ve yoldan çıkmış sapkınlar olarak belirlemiş olduğu kişiler dışında. Zira, Allah onları, zikir ehlini anlamaktan mahrum etmiştir. Onlar, kendi istekleri doğrultusunda karar verip, hareket ederler. Bu yaptıkları, şeytan, onlara musallat olana kadar devam eder. İman edenleri, kâfir ve yoldan çıkan sapkınları, mümin bilmeleri onlardan beklenebilir bir davranıştır. Birçok konuda, Allah'ın helâlini haram ve haramını helal bilirler ve elde edilen bu sonuç, onların en fazla istedikleri şeydir. Peygamber (s.a.v) vefat etmeden önce, onlarla bu konuda sözleşince, şöyle dediler: “Ne zaman Allah, Resulü'nün ruhunu aldığı anda, konularda, çoğunluğun ortak kararına göre amel etmeye izinliyiz. Kesin olarak, Allah'ın Resulü'nün vefatından sonra ettiğimiz yemin ve sözleşmeye rağmen ve bize verdiği destura rağmen, bunu yapmaya yetkiliyiz.”

Bu şekilde, Allah ve onun Resulü'ne karşı çıktılar. Ve hiç kimse onlar kadar sapkın ve cezaya layık değildir çünkü kendi karar ve görüşleri ile yetinebileceklerini sandılar. Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın kulları üzerindeki hakkı, onu dinlemek ve emirlerini yerine getirmekte geçer. Gerek Hz Muhammed (s.a.v)'in yaşadığı dönem içerisinde, gerekse vefatından sonra.

Acaba o Allah'ın düşmanları; Hz Muhammed (s.a.v) ile İslam'ı kabul edenlerden birinin dinini, Resulullah saas'in kendi fikir, kelime ve görüşü üzerine almış gibi yaptığını mı iddia ediyor? Eğer evet diyorlarsa, Allah'a iftira etmiş olup, sonsuza kadar sapkın olanlardan olacaklar. Ancak eğer hayır, hiçbiri böyle bir şeyi yapmadı diyecek olurlarsa, kendileri aleyhine hücceti bitirip karar vermiş olacaklardır ve bunu yapınca, Hz Muhammed (s.a.v)'in vefatından sonra da, Allah'a boyun eyleyip, sözünü dinlemek zorunda olduklarına inananlardan olacaklardır. Allah-u Teâlâ'nın söylediği gibi:

“Muhammed de ancak bir resuldür. Ondan evvel Resuller hep geldi geçti, şimdi o ölür veya katledilirse, siz cahiliyet (eski dininize) dönemine mi döneceksiniz? Her kim

geçmişine dönerse elbette Allaha bir zarar edecek değil, fakat şükredenleri, Allah yakında mükâfatlandıracaktır.” {Ali İmran:144}

Ve bu ayet, ibadet edilmesi gereken kişinin, sadece Allah-u Teâlâ olduğunu öğrenmeniz içindi. Gerek Hz Muhammed(s.a.v)’in yaşadığı dönem içerisinde, gerek vefatından sonra. Hz Muhammed(s.a.v)’in yaşadığı dönem içerisinde, halkın hiçbiri Hz Muhammed(s.a.v)’e karşı çıkararak kendinden fikir ve görüş beyan etme lüksüne sahip olmadığı gibi, vefatından sonra da böyle izinleri yoktur” (Bihar c 75 s 213)

Ehlibeyt ((as)), kâmil bir akla sahip oldukları halde, Müteşabih (anlamı çok olan ayetler) ve Muhkem (anlamı tek olan ayetler) ayetler üzerinde, geniş ilimleri olduğu halde ve ayetlerin sırasını, Kuran’ın tevil ve tefsirini bildikleri halde, kendilerinden fetva verme yetkileri yoktur. Hükümler hakkındaki meselelere sadece, Allah Teâlâ ve O’nun Resulü, Hz Muhammed (s.a.v)’den intikal ederler. Onların dışındaki insanların, eksik akılları; ayetlerin teviline, sırasına, Müteşabih ve Muhkem ayetlere olan cehaletleri var iken, acaba onlardan ne beklenebilir ki? Ebu Hanife, İmam Sadık ((as))’ın huzuruna gittiğinde, İmam ((as)) ona şöyle buyurdu: “Ebu Hanife, Allah’ın kitabını, layık olduğu şekilde tanır mısın? Nesih ve Mensuhunu teşhis eder misin? Ebu Hanife şöyle dedi: Evet. İmam ((as)) buyurdu: Ebu Hanife, ilim iddiasında bulundun. Allah-u Teâlâ ilmi, kitap ehli (kitap sahibi peygamberler) olanlar dışında başkasına vermemiştir. Vay senin haline! İlim, sadece bizim Peygamber’imizin neslindeki bazı özel kişilerin yanındadır. Allah kitabında, senin lehine, bir harf yaratmamıştır. Eğer iddia ettiğin şekilde isen, ki olmadığını bilmekteyim, benim soracaklarıma cevap ver şimdi...” (İlel-ul şera’e c 1 s 90)

Ve onların kıssalarında, bir ders mutlaka vardır

Ve andolsun ki, bu Kur'ân'da insanlar için bütün meselelerden örnekler verdik. Ve eğer onlara bir ayet getirsen, kâfirler mutlaka: "Siz sadece batılla uğraşan kimselersiniz." derler. Allah, bilmeyenlerin kalplerini işte böyle mühürler. Sabret. Şüphesiz, Allah'ın vaadi gerçektir. Kesin imana sahip olmayanlar sakın seni gevşekliğe (ve tedirginliğe) sürüklemesinler. {Rum:58-60}

Her Müslüman ilk önce, İsrailoğulları Tarihi'ni, onların Musa ve Harun (as) ile olan yaşamlarını ve akabinde, İsa (as) ile olan yaşamlarını çalışmalıdır. Çünkü, Musa ve Harun (as)'ın gönderilmesi, Muhammed saas ve Ali (as)'ın gönderilmesi gibidir. Ve Musa ve Harun (as)'a olanlar, Muhammed saas ve Ali (as)'a olanlardan, pek farklı değildir. Ve İsrailoğulları'nın, Musa (as)'ın yokluğunda ya da Musa ve Harun (as)'ın vefatından sonra yaptıkları, bu ümmetin, Muhammed saas'ın vefatından sonra ve Ali (as)'ın vefatından sonra yaptıklarından, pek farklı değildir. Ve aynı zamanda, vasilerin Hatemi hüccet bin hasan ((as))'ın oğlu Hz Mehdi ((as)), ki bütün ruhlar ona feda olsun, onun gaybetinden sonra yaptıkları şeyler de pek farklı değildir.

Aynı zamanda, Hz İsa ((as))'ın İsrailoğulları'na gönderilmesi ile, Hz Mehdi (as)'ın bu ümmete gönderilmesi arasında da pek fark yoktur. Ve, Hz mehdi ((as))'ın, bu ümmetten göreceği şeyler, Hz İsa ((as))'ın kirli ve amelsiz Yahudi âlimleriyle de pek farklı olmayacaktır.

"Şimdi onlara bu olayları anlat ki düşünsünler." {Araf:176}

İsrailoğulları, Hz Musa'nın (as) doğumunu bekliyor

Hz Musa ((as)), peygamberliğe erişmeden önce, bu büyük ve Salih peygamberi, bekleyenleri vardı. Onun geliş ve doğum haberini yayarak, bu mübarek doğumu karşılamak için hazırlık yaparlardı. Zira, bu doğum onları, Firavun gibi zorba ve zalim devletlerden kurtaracaktı.

Diğer yönden, Firavun'un yandaşları, kirli düşüncelerine yakışır bir şekilde, bu mübarek doğumu bekliyorlardı. Çünkü, büyüüp ayaklanmadan, Firavun ve onun yalancı yandaşlarını rezil rüsva edip, İsrail kabilesini de, tevhid mesajı ile kurtuluş yoluna hidayet etmeden önce, onu yakalayıp öldürerek, kurtulmayı planlıyorlardı.

O Mübarek (as)'ın doğumu yaklaştığında, Firavun, doğucak olan erkek çocukları katlediyordu. Firavun, bu yaptıkları ile, ilahi sünneti değiştirebileceğini sanıyordu. Lakin, Allah Teâlâ, onu rüsva edip, Allah'ın gücü karşısında, onun yetersizliğini aşikâr etmeyi irade etmişti. Bu sebepten dolayı, Allah Teâlâ, onun başlangıcını ve tohumunun gelişmesini, Firavun'un sarayında başlattı. Böylelikle de onu, zalim ve sitem eden Firavun yandaşları ve takipçileri dışında, başka kimse onu büyütememiş oldu. Öyle ki, öldürmek için, gece gündüz onu arayan aynı Firavun... Allah Teâlâ, Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmakta:

Firavunun kabilesi onu sudan aldılar. Ta ki, o, Allah'ın düşmanları için üzüntü ve kederin sebebi olsun. Firavun'un eşi dedi ki; o benim ve senin gözünün nurudur. Onu öldürme. Bekle, bize faydası olur ya da belki onu evlatlık alırız. Ancak onlar anlamıyorlardı. (Kasas: 8-9)

Firavun ve ordusu, İsrail kabilesinin büyüklerini ve oğullarını öldürüp, küçük düşürerek yıpratırken, Musa (as), Firavun'un sarayında büyüyerek gelişmekteydi. Saray dışında, fakir ve yoksul halkın başına gelenlere bakıyor ve izliyordu. İlaveten, sarayın içinde, insanları korkutmak ve kandırmak için yapılan terör planlarını da öğreniyordu. O planların tek amacı, halkın üstünde egemenliği koruyup, Firavun'a itaat etmeyi mecbur bırakmak veya en azından, gerçekleri kabul ederek, Firavun'a teslim olup, direnişten vazgeçirmektir.

Firavun dedi: "Ben size sadece itikat ettiklerimi bildiriyorum ve size sadece doğru yolu gösteriyorum" (Gafir:29)

Hz Musa ((as)), Firavun'un siyasetini ve partisini yakından izliyordu. Onun siyaseti, Allah'ın dinini engelleyen, İsrail kabilesini de, dini inançlarından vazgeçirten, fesadın yayılmasını sağlayıp, nesilleri de, bu fesatlara doğru yönlendiren (fesat dolu ortamda büyüyen nesiller), ilahi olan mukaddes şeriatı ve dindarlığı, terk ettiren bir siyasetti. Bunlar, zalim devletlerin üstünde kendilerini sağlamlaştıran, önemli konulardır. Zira insanları, bunlar vasıtasıyla; şeytanın partisinde olan zalim zorbaları yokedebilen tek kişiden, gerçek olan tek güçten ve hakiki olan tek yaverden; yani Allah Teâlâ'dan ayırabiliyorlardı.

Allah'ın yolundaki mücahit olan Musa, Allah yolunda hicret eden Musa ve halkı Allah Teâlâ'ya davet eden, Peygamber olan Musa

"Musa yiğitlik çağına girip olgunlaşınca, biz ona hikmet ve ilim verdik. İşte güzel davrananları biz böyle mükâfatlandırırız.

Musa, halkının habersiz olduğu bir sırada şehre girdi. Orada, biri kendi tarafından diğeri düşman tarafından olan iki adamı birbirleriyle dövüşür buldu. Kendi tarafı olan, düşmana karşı ondan yardım diledi. Musa da ötekine bir yumruk indirip onun ölümüne sebep oldu. "Bu, şeytan işidir. O, gerçekten saptırıcı, apaçık bir düşmandır" dedi.

Musa, "Rabbim! Doğrusu kendimi ziyana uğrattım. Beni bağışla!" dedi; Allah da, onu bağışladı. Çünkü çok bağışlayıcı, çok merhamet edici olan ancak O'dur.

Musa, "Rabbim! Bana lütfettiğin nimetlere andolsun ki, artık suçlulara asla arka olmayacağım" dedi.

Şehirde korku içinde, (etrafi) gözetleyerek sabahladı. Bir de ne görsün, dün kendisinden yardım isteyen kimse feryat ederek yine ondan imdat istiyor. Musa ona dedi ki: "Doğrusu sen, besbelli bir azgınsın!"

Musa, ikisinin de düşmanı olan adamı yakalamak isteyince, o adam dedi ki: "Ey Musa! Dün bir cana kıydığın gibi, bana da mı kıymak istiyorsun? Demek arabuluculardan olmak istemiyor da, bu yerde ille yaman bir zorba olmayı arzuluyorsun sen!" Şehrin öbür ucundan bir adam geldi ve dedi ki: "Ey Musa! İleri gelenler seni öldürmek için hakkında müzakere ediyorlar. Derhal (buradan) çık! İnan ki ben senin iyiliğini isteyenlerdenim." Musa korka korka, (etrafi) gözetleyerek oradan çıktı. "Rabbim! Beni zalimler guruhundan kurtar" dedi. Ve (Musa (AS)), Medyen (bir şehir ismi مَدْيَن) tarafına döndüğü zaman "Rabbimin beni doğru yola hidayet etmeni umarım." dedi". (Kasas: 14-22)

Musa ((as))'ın, mücadele âlemine adım atmasının sebebi, Mısır ve İsrail kabilesi üzerine, zulüm ve sitem yapan isyankâr Firavun'u görmek içindi. Aynı zamanda, Musa ((as)), İsrail kabilesinin tanıdığı, aynı temiz ve muhlis Peygamberdi. Her ne kadar da sessizliği ile Firavun'un zalimliğine ve yok oluşuna yardım etmiş olsa bile, Musa ((as)), Firavun'un sarayında kalıp, ona yardım edemezdi. Allah Teâlâ, o olayı, yani Firavun'un askerlerinden birinin, Musa ((as)) tarafından öldürülmesini, o yüzden istedi.

Bu hadise, Musa ((as))'ın ruhunu çok etkiledi. O kadar etkiledi ki, günah işlediğini düşünüp, Allah'a sığınarak sürekli af dileyip, tövbe ederdi. 'O' günah ise, Firavun'un sarayında kalıp yaşamaktı. Yani, Firavun, Musa'nın babası ve onu büyüten kişi olarak sayılıyordu. Ve Musa ((as))'ı, Allah affedince, Musa, bu nimete karşılık, Allah'a sessizliği ile bile, bir daha zalimler ve suçlularla birlikte olmayacağına dair yemin etti. Bu şekilde, Musa ((as)), bu zorunlu hadiseden sonra, korkulu ve endişeli bir şekilde şehirden çıkarak, Allah yolunda hicret etmenin yoluna düştü. Ve on sene, İsrail kabilesinden saklandı. Bu zaman içerisinde, Medyen bölgesinde, büyük bir peygamber olan Hz Şuayip ((as))'in yanında, sade ve sakin bir hayat yaşadı.

Musa ((as)), keçi ve koyundan oluşan bir sürüye çobanlık ederdi. Ayrıca, İsrail kabilesinin yanına cesur ve ilahi bir önder olarak dönmek için ve insanları, Allah'a davet eden bir peygamber olarak; müminleri de, Firavun'un egemenliğinden kurtararak, onlara rehberlik etmek için, ayrıca Mısır'da ezilerek zillete müptela olmuş insanları dönüp kurtarmak için, Şuayip ((as))'dan, bir çok şey öğrenmekteydi.

Sonuç olarak, Musa ((as)), ona iman edenlerle birlikte denizden geçtiler ve Allah Teâlâ, Firavun ve askerlerini denizde boğdu. Lakin, bütün bu olaylardan sonra, birçok da hadise

meydana geldi. Zira, İsrail kabilesi daha sonra, Allah'ın emirlerine karşı gelerek, Musa ve Harun ((as))'a itaat etmemeye başladı. Yani, "La İlahe İllallah" kelimesinin tebliğini yapmak için ve bununla birlikte geren cihadı yapmak için, mukaddes şehre girmeyi kabul etmediler ve mesuliyetlerden kaçtılar. Bu sebepten ötürü, Allah Teâlâ, Sina çölünde, kırk sene avare olmalarını sağladı.

Musa ve Harun ((as)), bundan dolayı çok çile çektiler. Birçok kişi, Musa ((as))'a itiraz ve ihanet ederek, Harun ((as))'ın peygamberliğine ve Musa((as))'ın gıyabında temsilcisi ve vasisi olmasına itiraz edince, Allah-u Teâlâ, her kabilenin reisinin ismini, kurumuş bir sopanın üstüne yazmasını emretti. Harun ((as)) da kendi ismini yazdı. Sonra, Hz Musa ((as)), bütün sopaları biraraya topladı. Allah Teâlâ, Harun ((as))'ın hilafeti ve nübüvvetini ve Hz Musa ((as))'ın vasilik kişiliğini teyit edip, mucize göstermek için, Hz Harun'un sopasının canlanıp, yaprak çıkarmasını istedi. Ancak, bütün bunlara rağmen onlar, Hz Harun ((as))'a ettikleri eziyetlerinden ve ihanetlerinden vazgeçmediler. Eziyet ve itirazlarına, Sâmirî'nin, Buzağı yapıp, ona ibadet edinceye kadar, devam ettiler. Üstelik, Hz Harun ((as)) yaptıklarına itiraz ettiğinde, onu ve az olan yaranlarını, öldürmeye çalıştılar. Hatta daha sonra Yahudiler, bununla da yetinmediler ve Hz Harun ve Musa((as))'ın vefatından sonra da, Tevrat'ı tahrif edip, İsrail kabilesini, Buzağı'ya taptıran kişinin, kirli elleriyle, Harun ((as)) olduğunu yazdılar. Şimdi, bu büyük peygamberin mazlum oluşuna bakın ve Hz Muhammed (s.a.v)'in Vasisi, Hz ali ((as))'ın mazlumiyeti ile karşılaştırın ki, bu ilahi bir sünnettir ve ilahi sünnetler asla değişmez.

Buzağı Fitnessi

1

“Onlara de ki: (Tevrat’a beslediğinizi iddia ettiğiniz) imanınızın size emrettiği şey ne kötüdür, eğer inanan kimselerseniz” (Bakara:93)

“Musa’nın kavmi onun ardından, (Tur dağına ilahi buluşmaya gittiğinden sonra) ziyinet eşyalarından, böğürmesi olan bir buzağı heykeli (yaparak ilâh) edindiler. Onun kendileriyle konuşmadığını ve onlara hiçbir yol göstermediğini görmediler mi? (Böyle iken) onu (ilâh) edindiler de zalim kimseler oldular. İsrail oğulları (yaptıklarına) pişman olup, gerçekten sapmış olduklarını görünce, “Eğer Rabbimiz bize acımaz ve bizi bağışlamazsa, mutlaka ziyana uğrayanlardan oluruz” dediler. Musa, kavmine kızgın ve üzgün olarak döndüğünde, “Benden sonra arkamdan ne kötü işler yaptınız! Rabbinizin emrini beklemeyip acele mi ettiniz?” dedi. (Öfkesinden) levhaları attı ve kardeşinin saçından tuttu, onu kendine doğru çekmeye başladı. (Kardeşi) “Ey anam oğlu” dedi, “Kavim beni güçsüz buldu. Az kalsın beni öldürüyorlardı. Sen de bana böyle davranarak düşmanları sevindirme. Beni o zalimler topluluğu ile bir tutma.” (Musa), “Ey Rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla. Bizi kendi rahmetine sok. Sen, merhametlilerin en merhametlisisin” dedi. Buzağıyı ilâh edinenlere mutlaka (ahirette) Rablerinden bir gazap, dünya hayatında ise bir zillet erişecektir. İşte biz iftiracıları böyle cezalandırırız. Kötülükleri işleyip de sonra ardından tövbe edenler ile imanlarında sebat edenlere gelince şüphe yok ki, Rabbin ondan (tövbeden) sonra elbette çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Araf: 148-153)

“Musa Sâmirîlerin fitnessinden haberdar olunca üzüntülü ve gazaplı bir şekilde kavmine döndü ve dedi ki: ey kabilem, sizin tanrınız sizden ihsan konusunda söz almamış mıydı? (ta ki size Tevrat olarak size büyük bir nimet bağışlasın diye) Allah’ın vaat ettiği çok mu uzatıldı yâda Allah’ın gazabı ve kahrını kazanmaya mı heveslendiniz ki bana olan sözünüzden döndünüz. Musa’ya Şöyle dediler: “Sana verdiğimiz sözden kendi isteğimizle caymış değiliz. Fakat biz Mısır halkının mücevheratından yüklü miktarlarda takınmıştık. İşte onları ateşe attık. Sâmirî de aynı şekilde attı.” Böylece (Sâmirî) onlar için böğürmesi olan bir buzağı heykeli ortaya çıkardı. (Sâmirî ve adamları) “Bu sizin de ilâhınızdır, Musa’nın da ilâhıdır. Öyle iken Musa, (ilâhını burada) unuttu (da onu Tur’da aramaya gitti)” dediler. Onlar bu heykelin, sözlerine karşılık vermediğini, kendilerinden hiçbir zararı uzaklaştıramayacağını ve onlara hiçbir fayda sağlayamayacağını görmezler mi? Andolsun, Harun onlara daha önce şöyle demişti: “Ey kavmim! Siz bununla yalnızca imtihan edildiniz. Doğrusu sizin Rabbiniz ancak rahman’dır. Öyleyse bana uyun ve emrime itaat edin.” Onlar da, “Musa bize dönünceye kadar buzağıya ibadet etmeye devam edeceğiz” dediler. Musa, (Tur’dan dönünce) şöyle dedi: “Ey Harun! Saptıklarını gördüğün zaman bana uymana ne engel oldu? Yoksa emrime karşı mı geldin?” Harun: “Ey anam oğlu! Saçımı sakalımı çekme. Şüphesiz ben, İsrail oğullarının arasını açtın, sözüme uymadın demenden korktum” dedi. Musa, “Ya senin derdin neydi ey Sâmirî?” dedi. Sâmirî, şöyle dedi: “Ben onların görmediği şeyi gördüm. Elçinin izinden bir avuç avuçladım da onu attım. Böyle yapmayı bana nefsim güzel gösterdi.” Musa, “Çekil git! Artık sen hayatın boyunca (hastalanıp) “Bana dokunmak yok!” diyeceksin. Senin için, asla kaçamayacağın bir ceza daha var. Hele şu ibadet edip durduğun ilâhına bak! Biz onu elbette yakacağız ve onu muhakkak denize savuracağız. Sizin ilâhınız ancak kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan Allah’tır. O, ilmiyle her şeyi kuşatmıştır.” (Taha:87-98)

2

Samiri'nin Buzağı fitnesi, İsrail kabilesinin kırk sene, Sina çölünde avare oldukları sırada vuku etmişti. İlahi emre karşı çıktıklarında, kalplerinde kökleyen fesadı islah etmek umuduyla, çölde yalnız bırakılmışlardı. Bu olay, Allah'ın Hz Musa ((as))'a otuz gece için sözleşip ve sonra onu on gece daha uzatınca meydana gelmişti, Allah'ın buyurduğu gibi: **"Biz Musa ile otuz gece sözleştik sonra onu başka bir on gece ile tamamladık bu şekilde Allah'ın sözleşmesi kırk gece ile tamamlamış oldu"** (Araf:143)

Bu buluşmanın zamanı, kırk geceye uzatıldı. Allah-u Teâlâ'nın cehaletinden veya Musa ((as))'ın yalan söylediğinden değildir bu durum; zira Allah-u Teâlâ böyle bir şeyden münezzehtir. Allah-u Teâlâ, Musa ((as)) ile otuz gece sözleşmişti ancak başka bir mesele yüzünden on gece daha uzatılmış oldu. Örnek olarak;

Dua etmek, sadaka vermek veya Musa ((as)) için on gece daha gerektirecek herhangi bir amelin uygulaması veya İsrail kabilesinin ettiği yetersizlik ve günahları yüzünden ceza olarak, Musa((as))'ı görmelerinden mahrum bırakmak gibi konular, uzatmanın sebebi olmuş olabilir. Bilmeniz gerekir ki, Allah-u Teâlâ'nın ilminde, Musa((as))'ın kırk gece gelmeyeceği belliydi. Ama levhada, otuz gece olacak ve eğer falanca olay meydana gelirse, on gece daha eklenecek diye yazılmıştı, Allah-u Teâlâ'nın buyurduğu gibi:

"Allah Teâlâ istediğini gizletir ve istediğini ispat eder ve muhafaza edilen levha O'nun yanındadır." (Rad:39)

Ve bu ayet, belaları uzaklaştırıp, Allah'ın rahmetinden faydalanmak adına kendimiz için ettiğimiz dualara benzer. Eğer, herşey sabit olup, değişikliğe imkân verilmiyor olsa idi, dua etmek boş bir eylem olacaktı ve dua ederek hiçbir şey değişmiyor olacaktı.

Ancak böyle değil. Allah miktarları tayin ederken, tayin ettiğini de değiştirebilir. Ve bu şekilde, kiminin işine zorluk, kiminin işine de rahatlık getirir. Ve bu, Kuran'da bahsi geçen, bida'dır [Allah svt bida'dan, Kuran'da kelimeyi kullanmadan kavramından bahsetmiştir: {...Her vadenin bir yazısı vardır. Allah dilediğini siler, dilediğini de sabit kılıp bırakır. Ana kitap O'nun yanındadır} Rad: 38-39]. Ama cahiller bunu inkar ediyorlar ve Allah başlatmış olduğu bütün emirlerinde bir daha müdahil olmayacağını iddia edip Yahudilerin dediklerini (haşa; Allah'ın elleri bağlı) destekliyorlar. ⁽¹⁾

1. Yahudiler der ki, Allah'ın eğleri bağlı, mahlukatı ve meselesini tamamladı ve hiç bir şey değiştiremez! Ve Allah svt bu söyleme şu şekilde yanıt vermiştir: {Bir de Yahudiler, "Allah'ın eli bağlıdır" dediler. Söylediklerinden ötürü kendi elleri bağlansın ve lanete uğrasınlar! Hayır, onun iki eli de açıktır, dilediği gibi verir. Andolsun, sana Rabbinden indirilen (Kur'an) onlardan birçoğunun azgınlık ve küfrünü artıracaktır. Biz onların arasına kıyamete kadar düşmanlık ve kin saldık. Her ne zaman savaş için bir ateş yakmışlarsa Allah onu söndürmüştür. Onlar yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya çalışırlar. Allah bozguncuları sevmez.} Maide:64. Ve birçok Sünni alim, Yahudilerle bu konuda hem fikirdirler. Demişlerdir ki: Allah svt meseleyi tamamladı. Böylece onu değiştiremez! Ve bunu birçok hadis ile rivayet etmişlerdir. Bunlardan biri Ahmed'in Müsned'indedir. İbn Ömer'den: Ömer dedi ki: 'Ey Allah'ın Rasûlü, ne dersin? İnsanların ameli daha önceden takdir edildi mi yoksa yeni bir olay mı, yoksa değiştirildi mi?' Peygamberimiz (saas) şöyle buyurdu: "(Bilâkis) İnsanların ameli takdir edilene uygun işler. Ey Hattab'ın oğlu, "Amele devam et, her kişiye, yaratıldığı kadere/programa uygun amel etme imkânı verilir. Kim saadet yurdunun ehlinden ise, buna uygun amel etme imkânı verilir. Ama kim de kötüler yurdunun ehlinden ise buna uygun amel etme imkânı verilir." Müsned Ahmed, Hadis No:32/183, Buhari c.5 s.86, Muslim c.8 s.48, Tefsir İbn Kathir c.4 s.554 ve diğerleri.

Bu sebepten onlara göre doğru olan bu hadislerde dediler ki, Allah Teala, cebir (cebir akidesi; Allah-u Teâlâ'nın, kulları seçme hakkı vermeden hareketlerine mecbur bıraktığı/zorladığı inancıdır. Yani, kullarını günah işlemeye mecbur kılıp, bununla birlikte onlara azap edeceğini sanan kimselerin inancıdır. Kim böyle düşünürse, Allah'ı hükmünde zalim bilmiş olur) yapmaktadır. Ve biz de gördük ki Buhari'de Allah svt'ya, Adem (as)'ın günahının sorumluluğu verilmiş. Ebu Hureyre'den rivayet edilir: Resulullah saas buyurdu: "Adem ve Musa birbirleriyle tartıştılar. Musa, Adem'e şöyle dedi: "Ya Adem! Sen bizi hayal kırıklığına uğrattın ve cennetten kovdurttun." Adem de, şöyle dedi: "Ya Musa! Allah seninle direkt olarak konuşarak sana iltimasta bulundu ve Kendi Eliyle Tevrat'ı yazdı. Allah'ın yaratımından 40 sene önce yazdığı kaderim için beni mi suçlarsın?" Böyle Adem, Musa'yı susturdu" Sahih Buhari c.3 s.131. Dolayısıyla onlar gerçekliklere olan cahilliklerinden ötürü bida'yı inkar ettiler.

Bida'yı onaylayan sünni alimler de var. İbn Cevziye gibi. Kendisi, Cevab el Kafi Kitabı'nın Dua bölümünde buna yer vermiştir. Sözlü olarak dile getirmemiş olsa da, Resulullah saas'in hadisleriyle ya da dua hürmetine bunu tartışarak, bida kavramını onaylamıştır.

3

Ve o 40 gecelerden birinde, Samirî, Musa (as)'ın yokluğundan istifade etmiş ve bir buzağı yapmıştır. Ve bu buzağıya, Cebrail (as)'ın atının toynağından bir avuç toprak alıp, atmıştır. Böylece buzağının görüntüsü, inek gibi möö'lemiştir. Yani sesi, canlı/gerçek buzağı gibi çıkmıştır. Musa (as) buyurdu: "Ya Rab, Buzağı Samirî'dendir. Peki bu böğürtü kimdendir?" O svt buyurur: "Benden ya Musa! Onları, Benden yüz çevirip, buzağıya tapar gördüğümde, onlara daha çok fitne vermek istedim." (Tefsir'ül Kumi c.2 s.62, Bihar'ül Envar c.13 s.210, Peygamberlerden Kissalar el Cezayiri s.268)

Ve Samirî demiştir ki, bu sizin Tanrınızdır ve Musa'nın da Tanrısı'dır. Yani demek istemiştir ki, sizin Tanrınız, buzağıda tezahür etti!! Ve İsrailoğullarından çoğu ona, buzağıyı beraber yaptıkları halde, inanmıştır!! Ve Kuran'da bahsi geçen bu olay üzerinde düşünmemiz ve bu olayı çalışmamız gerekir ki, belki Allah bize, kutlu kullarının ve şehitlerinin hayatını bahşeder; tıpkı Resulullah saas'in bize Kuran'ı çalışıp, incelerken bu şekilde olacağımıza dair söz verdiği gibi:

İsmail bin Ebu Ziyad, Cafer bin Muhammed (as)'dan, o da babası (as)'dan rivayet eder: Resulullah saas buyurdu: "Kuran ehli, peygamber ve elçiler hariç, insanlardan daha yüksek mertebededirler. Kuran ehli'ni ve haklarını yoksullaştırmayın/zayıflatmayın çünkü onlar, Allah'tan bir konuma/mevkiye sahiptirler." Tevab'ül Amel, Es-Saduk s.99-100

Eğer, bu olayı çalışmaya karar verdiyseniz, ey sevgili olanlar, o zaman gelin benimle Samirî'nin kim olduğuna bakın?! Samirî, İsrailoğulları'nın alimlerinden bir alim miydi? Acaba kendisi, münzevi ve ibadet eden biri miydi? Çünkü: *Samirî şöyle dedi: Ben onların görmediği şeyi gördüm. Elçinin izinden bir avuç avuçladım da onu attım. Böyle yapmayı bana nefsim güzel gösterdi.* Taha:96

Ayetin içeriğinden öyle gözüküyor ki, o, Cebrail (as)'ı ya da gaybi şeyleri görüyordu ve onun haricinde başka kimse bunu görmüyordu. O zaman, Samirî, bir mücahit miydi? Onun mücahit olduğu, şu ayette geçmektedir: *Kendi tarafından olan, düşmanına karşı ondan yardım istedi.* Kasas:15. Ki, bu Samirî'dir. Böylece, eğer doğruysa, Samirî; Mısır'daki Firavun zorbasının askerlerini öldüren, mücahit olabilir!

Tefsîru'l-Kummî'de: (... Ve Allah svt Firavun'u ve ashabını boğduğunda, Samirî, Musa (as)'ın önündeydi. Cebrail (as)'a baktı ve o kısırak imajında bir hayvan görünümüne bürünmüştü. Böylece, at ne zaman toynağını bir yere bassa, o yer oynardı. Samirî bunu gördü ve o, Musa (as)'ın en iyi ashabı idi...) Tefsîru'l-Kummî c.2 s.61-63.

Ve bu gösterir ki, Samirî bir lider idi, Musa (as)'ın ashabından olup, ön sıralarda yer alıyordu. Ve, Musa (as)'ın en iyi ashablarından da aşağıda değildi.

4

"Öyle iken Musa, (ilâhını burada) unuttu (da onu Tur'da aramaya gitti)" dediler.

Ve unutan kişi kimdi? Musa (as), burada tanrısını unutmuş/ihmal etmiş ve dağa çıkmış deniliyor. Bu sebepten, bu konuşma, Samiri'nin dilindedir. Ve gerçek ise, bundan çok uzaktır çünkü İsrailoğulları, Musa (as)'ın Allah'ın emri ile dağa gittiğini biliyorlardı. Bu bakımdan unutkan olan Samiri olacaktır. Yani, bunun anlamı şudur: Samiri gerçek imanı ve hakiki İlahı bırakmıştır, Allah sv'tnin buyurduğu üzere. Peki, nefsinin ona süsleyerek güzelleştirdiği şey nedir? Gerçek şudur ki, bu tüm fitnelerin orijini budur. Bu; hırs, ego, şeytan (la) ve bu dünyanın altın işlemeli süsüdür. Zira kötülüğe meyilli olan nefsi ona, Harun (as)'dan daha iyi olduğunu söylemiş ve o da Harun (as)'a asi olmuş, emrine uymamış ve kibirli davranmıştır. Nefsi ona, alim olduğunu, ibadet eden biri olduğunu, keşiş ve belki de mücahid olduğunu ve bazı gaybi şeylerin ona gözüktüğünü söylemiş ve bu sebepten de İsrailoğulları'na, Musa (as)'ın yokluğunda liderlik etmeyi, Harun (as)'dan daha çok hakettiğine inandırmıştır. Ve o da, Harun ile Musa (as)'ı kıskanmıştır. Böylece, kibir onun dört bir yanını kuşatmış, geçici heves ve merakı ve egosu onu dövmüş ve şeytan (la) onu cehennemin derinliklerinde istemiş ve onu bu büyük Peygamberler (as)'a karşı kibirli yapmıştır. Tıpkı kendisinin (la), Adem (as)'a karşı kibirli olduğu gibi. Böylece şeytan (la), onu bu çağrı ile provoke etti, cazibesi ile baştan çıkarttı ve hastalığını ona bulaştırdı. Böylece, o hidayeti dalalet ile takas ettiğinde, ruhun aynasına da perdeler indi ve artık göremez oldu: **“Sen onların sana baktıklarını görürsün, halbuki onlar görmezler.”**

Araf:198

Ve o, hakkı ve gözlerle görünmeyen, sanrılarla anlaşılmayan, gerçek İlah'ı unuttu. Böylece, şirkin en aşağı tabakasına, müşabehete (benzeşmek) geri döndü. Zaten bu sebeptendir ki, inek gibi böğüren buzağıyı; yani, nefsinin sakladığını; yaptı. Öyle ki, bu fitne daha zuhur etmezden evvel, bu fitneyi ruhlarında saklayan insanlar sevinecek, bu fitne ile keyiflenecekti. Onlar, ne kadar da, Musa ve Harun (as)'a zulüm ettiler ve onlar, ne kadar da, Musa (as)'a eziyet ettiler: **{Hani Mûsâ kavmine, "Ey kavmim! Allah'ın size gönderdiği peygamberi olduğumu bilip durduğunuz halde niçin bana eziyet ediyorsunuz?" demişti. Onlar yoldan sapınca, Allah ta kalplerini (doğru yoldan) saptırdı. Allah fasıklar topluluğunu hidayete erdirmez} Saf:5**

İsrailoğulları'nın çoğu kendilerini Musa (as)'dan daha iyi görüyordu. Harun (as)'a gelince, onun İsrailoğulları'nın gözünde hiçbir değeri yoktu: Tevrat'ta şöyle geçmektedir:

1>2 Levi oğlu Kehat oğlu Yishar oğlu Korah, Ruben soyundan Eliavoğulları'ndan Datan, Aviram ve Pelet oğlu On toplulukça seçilen, tanınmış 250 İsraili önderle birlikte Musa'ya başkaldırdı.

3 Hep birlikte Musa'yla Harun'un yanına varıp, "Çok ileri gittiniz!" dediler, "Bütün topluluk, topluluğun her bireyi kutsaldır ve RAB onların arasındadır. Öyleyse neden kendinizi RAB'bin topluluğundan üstün görüyorsunuz?"

4 Bunu duyan Musa yüzüstü yere kapandı.

5 Sonra Korah'la yandaşlarına şöyle dedi: "Sabah RAB kimin kendisine ait olduğunu, kimin kutsal olduğunu açıklayacak ve o kişiyi huzuruna çağıracak. RAB'bin seçeceği kişiyi huzuruna çağıracak.

Eski Ahit, Çölde Sayım, Bölüm 16

5

1 RAB Musa'ya şöyle dedi:

2 "İsrail halkına her oymak önderi için bir tane olmak üzere on iki değnek getirmesini söyle. Her önderin adını kendi değneğin üzerine yaz.

3 Levi oymağının değneği üzerine Harun'un adını yazacaksın. Her oymak önderi için bir değnek olacak.

4 Değnekleri Buluşma Çadırı'nda sizinle bulduğum Levha Sandığı'nın önüne koy.
5 Sececeğim kişinin değneği filiz verecek. İsrail halkının senden sürekli yakınmasına son vereceğim."

6 Musa İsrail halkıyla konuştu. Halkın önderleri, her oymak önderi için bir tane olmak üzere on iki değnek getirdiler. Harun'un değneği de aralarındaydı.

7 Musa değnekleri Levha Sandığı'nın bulunduğu çadırda RAB'bin önüne koydu.

8 Ertesi gün Musa Levha Sandığı'nın bulunduğu çadıra girdi. Baktı, Levi oymağını temsil eden Harun'un değneği filiz vermiş, tomurcuklanıp çiçek açmış, badem yetiştirmiş.

9 Musa bütün değnekleri RAB'bin önünden çıkarıp İsrail halkına gösterdi. Halk değneklere baktı, her biri kendi değneğini aldı.

10 RAB Musa'ya, "Başkaldıranlara bir uyarı olsun diye Harun'un değneğini saklanmak üzere Levha Sandığı'nın önüne koy" dedi, "Onların benden yakınmalarına son vereceksin; öyle ki, ölmesinler."

11 Musa RAB'bin buyruğu uyarınca davrandı. (Eski Ahit, Çölde Sayım, Bölüm 16)

Tunç Yılan

4 Edom ülkesinin çevresinden geçmek için Kızıldeniz yoluyla Hor Dağı'ndan ayrıldılar. Ama yolda halk sabırsızlandı.

5 Tanrı'dan ve Musa'dan yakınarak, "Çölde ölelim diye mi bizi Mısır'dan çıkardınız?" dediler, "Burada ne ekmek var, ne de su. Ayrıca bu iğrenç yiyecekte de tiksiniyoruz!" (Eski Ahit, Çölde Sayım, Bölüm 21)

Ve bunun gibi, Samiri ve onun buzağı imajı; bu günahkar ihlalcilerin ruhlarında, Musa ve Harun (as)'a karşı sakladığı nefret ve kıskançlığı üretmek için bir çıkıştı. Ve özellikle Harun (as)'a. Çünkü onu açıktan açığa karalamak ve onun peygamberliğini eleştirmek daha kolaydı. Zira, Musa (as), gösterdiği mucizelerle, bir çok İsrailoğlu'nun gözünde büyük bir pozisyona ve muhteşem bir statüye sahipti. Ve bunun gibi, Samiri'yi izleyen bu müşrikler, Harun (as)'ı ve onunla beraber hakkı destekleyen grubu güçsüzleştirmiş ve Harun (as)'ı öldürmeye kalkmışlardır. Fakat o (as), bu fitnenin, Peygamberler'e has bir bilgelikle üstesinden gelmiş ve sonra Musa (as) gelene kadar da beklemiş/izlemiştir. Ve Allah ona zafer vermiş, hakkı/gerçeği ve yanlış/bozulmuş inancın hükmünü, yerinde, göstermiştir:

"Hele şu ibadet edip durduğun ilahına bak! Biz onu elbette yakacağız ve onu muhakkak denize savuracağız. Sizin ilahınız ancak kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayan Allah'tır. O ilmiyle her şeyi kuşatmıştır." Taha: 97-98

Samiri'nin Benzeri

1

“Kendisine âyetlerimizi verdiğimiz halde onlardan sıyrılıp da şeytanın kendisini peşine taktığı, bu yüzden de azgınlardan olan kimsenin haberini onlara anlat. (175) Dileseydik o âyetlerle onu elbette yüceltirdik. Fakat o dünyaya saplanıp kaldı da kendi heva ve hevesine uydu. Onun durumu köpeğin durumu gibidir: Üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur; kendi haline bıraksan da dilini sarkıtıp solur. İşte bu, âyetlerimizi yalanlayan toplumun durumudur. Şimdi onlara bu olayları anlat ki düşünsünler.” Araf: 175-176

Belam bin Baura, bazı gaybi haberleri gören bir alim ve münzevi bir kişi idi. Bu sebepten, bazı müşrik ve zorba hükümdarlar onu, Hz. Musa (as)'a beddua edip, lanet okuması için çağırırdı. Hz. Musa (as)'ın büyük bir Peygamber olduğunu bildiği halde, Belam bin Baura, Hz. Musa (as)'a beddua etti. Çünkü, o aslında Hz. Musa (as)'ı kıskanıyordu. Bu sebepten de, bu zorba hükümdarın, Allah'a, Peygamberlerine, Dinine inanmadığını bildiği halde, Hz. Musa (as)'a beddua okudu. Ve, Belam bin Baura, görünüşte, Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet etmiş biriydi. Fakat, Allah'ın Veli'sine ve dinine karşı gelmiş olması, onun gerçekte kafir olduğuna işaret etmiştir. Belam bin Baura ve onun benzerleri, kendi yanlışları üzerine olan şüpheleri, bir bahaneye dönüştürür ve kesin/aşikar olanı, şüpheli yapar ki, böylece Allah Teala'nın kutsallığını ihlal edebilsin.

Ve şu an mevcut olan Tevrat'ta, Belam bin Baura, Musa (as)'a beddua etmemiş olarak gözükmektedir ve bundan açık bir şekilde anlaşılmaktadır ki, Tevrat, Yahudiler tarafından tahrir edilmiştir. Oysa ki, İmam Rıca (as)'ın hadisinde şöyle geçmektedir:

İmam Ebu'l-Hasan Rıza ((as)) dedi ki: "Bel'am ibn-i Baura'ya, İsm-i A'zam'ın bilgisi verilmişti. O bununla dua ediyor ve duası kabul ediliyordu. Sonra Firavun'un (**Burada geçen Firavun, Mısır Firavun'u değil, başka bir Firavun'dur. Allah hepsine lanet etsin**) yakınları arasına katıldı. Firavun, Musa ile arkadaşlarının peşlerine düşünce Bel'am'a, 'Musa ile arkadaşlarına beddua et de tuzağımıza düşsünler.' dedi. Bunun üzerine Bel'am, Musa'yı aramak üzere eşeğine bindi. Fakat hayvan adım atmaya yanaşmadı. Bunun üzerine Bel'am hayvanı dövmeye başladı. O sırada Allah'ın izni ile dile gelen hayvan, 'Yazıklar olsun sana! Niye beni dövüyorsun? Allah'ın peygamberine ve mümin bir topluluğa beddua etmeye giderken seninle birlikte gelmemi mi istiyorsun?' dedi. Bu sözleri işitince hayvanı döve döve öldürdü. Bunun üzerine İsm-i A'zam dilinden alındı." **Tefsir El-Kummi c.1 s.248, Kısas El-Enbiya El-Cezarei s.352.**

Sonuç olarak, Belam bin Baura bir alimdi ve bazı gayb alemini gördü. Demek ki, o, yakine ulaşmıştı. Fakat, onun bu yakini, ona hiçbir şeyde yarar sağlamadı. Çünkü, zulüm eden lidere yöneldi ve yücelik ile kibri tercih etti. Ve, Allah'a karşı ihlas sahibi de değildi. Çünkü, nefsi; kibri, ego sevgisini ve Allah'ın Veli'lerine karşı duyduğu haset ve kıskançlığı saklamaktaydı.

Ve bu ilahi imtihanda afişe olduktan sonra, kendisini Ayetullah olmaktan ayırdı, buna sırtını döndü ve içinin karanlığını gösterdi. Onun realitesi, dünyanın arkasından soluyan bir köpek olarak ortaya çıktı. Fakat o, ibadet eden ve Allah için çalıştığını gösteren, alim kıyafeti giyiyordu. Şeytan onu baştan çıkardı ve helak olmasına sebep oldu. Böylece, o da, şeytanın izini sürüp, onu izledikten sonra, şeytanın sadık takipçisi oldu. Oysa ki, şeytan (la), yakın ilmini biliyordu. Buna rağmen, Adem (as)'a kibirli olmuş ve Allah'a asi olmuştu. Ve ayrıca bu lanete uğramış Belam bin Baura da, ilmine ve yakınlığına rağmen, Musa (as)'ı kıskandı ve onun bayrağı altına girmek ve takipçisi olmak yerine, Musa (as)'ın şerrini istedi. Bu sebepten, ilim, Belam bin Baura'nın kibrine ve Musa (as)'ı kıskanmasına, bir sebep oldu.

Yani, Belam bin Baura; Allah ulaşmak için amel edenlere rahmet olan ilmi, kendisini cehennem derinliklerine iten bir gazap yapmış oldu.

2

Resulullah saas: “İlmiyle amel eden âlimler hariç, diğer tüm âlimler helak olmuştur. İhlaslı olanlar hariç, amel eden âlimler de helak olmuştur. Ve ihlaslı olanlar da, tehlikededir.” (Mizan’ul Hikmet: c1, S756; Aclûnî, Keşfü'l Hafâ: c2, s312; Neragi, Camiu's Saadet: c1, s220)Ve maalesef, birçokları kendilerini alim zannetmektedir. Hatta, Kuran-ı Kerim’de, Ehlîbeyt (as)’dan bahseden iki sureyi, doğru düzgün tefsir etmeye bile muktedir değillerdir. Çoğunlukla bazı fıkıh hadisleriyle sınırlı kalmış, birazı dışında, diğer Ehlîbeyt (as) hadislerini okumamışlardır. O zaman nasıl olur da, kendilerini alim olarak görürler? Aristoteles’in binlerce yıl önce ortaya çıkarttığı mantıkla mı? Belki, mantık hakkında, bizden daha fazla ilim sahibi olan bazı ateistler vardır?! Yoksa kendilerini, tartıştıkları, mantıksal sorunsallar ürettikleri, bilimsel ya da ameli yarardan yoksun olan diğer şeyleri de yaptıkları için mi, alim olarak görüyorlar?

Tüm bunlar sadece, bilimsel bir lüks ve zaman kaybıdır. [1]

Bizler Resulullah saas’dan aktarmıyor muyuz: “*Kişi, zamanını nasıl nasıl harcadığından hesaba çekilecektir*” [2].

Allah cc, Kuran’da buyurmamış mı: **{Biz bir memleketi helâk etmek istediğimizde, onun refah içinde yaşayan şımarık elebaşlarına (itaati) emrederiz de onlar orada kötülük işlerler. Böylece o memleket hakkındaki hükmümüz gerçekleşir de oranın altını üstüne getiririz}[İsra:16].**

1. Bugün Şia İlmi Havzası, dini çalışmalarına bir metod koymuştur. Bunlar da; Aristocu mantık, Yunan felsefesi, Usûlü'l-fıkıh ve ehli sünnetten alınan İlmi ricâl, bu ve akli ilimlerden buna benzerlerine, dayalı çalışmalar metodudur. İtikadi ve ameli mezhepleri öğrenmeye gelen havza öğrencileri, makineye dönmüştür. Böylece, bu ilimler, Muhammed (saas) ve Ehlîbeyt’in ((as)) kelimelerine egemen olmuştur. Ve onların sözlerini, ateistlerin kurduğu, bu metoda göre tefsir etmeye başlamışlardır. Bu da onları, bir çok usulsüzlüğe düşmeye götürmüştür, Muhammed (saas) ve Ehlîbeyt’inin ((as)) sözlerine karşı... Ve bir çok hadisi reddetmişlerdir. Bir çok hadisi, bu kafir metoda olan inançları sonucu düşürmüşlerdir. Bu ilimdeki bir çok kural, sadece ilmi lüks olarak öğretilmiştir. Çünkü, bunun sonucunda hiçbir şekilde ameli bir yarar/fayda yoktur. Ve bu gerçeği de itiraf etmektedirler. Fakat, bu metodu kullanmaya artık alışmışlardır. Ve bunu ayıplanamayacak kutsal bir metod olarak saymaktadırlar. Çünkü, bu onlar için, ilmin terazisidir?!!! Fakat durum şudur ki, bu metod öğrencileri, Ehlîbeyt (as)’dan uzaklaştırmaktadır. Yani, öğrenci, gençliğinin baharını, ateistlerin ilmine harcamakta, Resulullah saas’ın ve onun Ehlîbeyt’inin ((as)), ilim ve manevi zenginlik olarak bahsettiği Kuran’ı bırakmaktadır. Yani, havzada, ne Kuran’ı, ne de Muhammed saas ve Ehlîbeyt’inin ((as)) hadislerini çalışmaktadır. Bundan ötürü, bir çok havzalı’yı (havza öğrencisini), birazı dışında, genelde Kuran’dan ayetleri ve Muhammed saas ve Ehlîbeyt’inden ((as)) olan hadisleri hatırlamıyor bulursun. Ve her kim bu gerçeği görmek isterse, bunu, ilmi havzalarda neler öğretildiğini araştırarak yapabilir.

2. Şeyh Saduk, el Hisal vel el’ılal’da: “Peygamber (as), Allah Teala’nın şu ayeti hakkında {Ve tevkif edin onları, çünkü onlar sorguya çekilecekler} Saffat:24, şöyle buyurmuştur: Kulun ayağı şu 4 şeyden sorulmadıkça adım atamaz: gençliğinde ne için cihad ettiği, yaşını nasıl harcadığı, parasını nereden aldığı ve neye harcadığı ve biz Ehlîbeyt’e olan sevgisi” el Hisal s.253, İle-uş Şerai c.1 s.218.

3

Yani, saatlerce camilerde oturup tartışıp, çekişen ve Allah'ın istediği haktan ve hidayetten çok uzak olan kelimelerle camiyi dolduran kişiler, ihtiyatlı olmalıdır.

Yoldan çok uzaklaştık. Bu sebepten Calut ve onun gibiler bize hakim oldu. Resulullah saas: "Ümmetime öyle bir zaman gelecek ki, Kur'an-ı Kerim'in yalnız resmi, İslam'ın yalnız ismi kalacaktır. Onlar, İslam'dan en uzak insanlar oldukları halde, İslami isimlerle isimlenecekler, mescitleri görünüşte mamur olduğu halde, hidayet yönünden harap olacaktır. İşte o devrin alimleri, gök kubbenin altındaki alimlerin en kötüleridir. Fitne (kargaşa) onlardan çıkmış, yine kendilerine dönecektir." (Usul'ü Kafi: c8, s308; Tevvab el-A'mel: s253; Bihar'ül Envar: c2, s109)

Hadis göstermektedir ki, mescitler dolu bile olsa, Ehlibeyt (as) üzerine hidayette değillerdir. Ve bizler kendimizi, amel edip ve fakat, iyiliği emretmeyip, kötülükten de sakındırmayanlar olarak mı almalıyız? Ki insanlar; kötülüğü iyilik, iyiliği de kötülük olarak görmeye başlamışlardır!!! Alimin görevi, ümmeti uyarmaktır.

Allah Sübhan ve Teala buyurur: "*kavimlerini uyarmak için*" *Tevbe:122*, bireysel ya da iki kişiyi değil.

Ve maalesef, birçokları şöyle der: "İnsanlar, din istemiyor ve fakat onlar, çekiçle örs arasındakine de aldırış etmiyorlar. Çünkü, zorba hükümdar, asıl olan İslami dinin onlara ulaşmasını engelliyor. Ve siz de onlara takiyye bahanesi altında (takiyyeyi mazaret ederek/öne sürerek), dini ulaştırmayı kendi üzerinize yükümlü kılmıyorsunuz. Es Sadık (as) bunun ne demek olduğunu şöyle izah etmiştir: "Siz, bizim yardım çağrımıza sağır kalır da; bu işi yapmıyoruz çünkü takiyye ediyoruz dersiniz; takiyye sizin görüşünüze göre, anne ve babanızdan daha sevimli olur size." [1]

-----
[1] Şeyh Tusi, Tehzib'inde aktarmıştır: İmam Cafer-i Sadık (as) şöyle buyurdu: "Yeryüzünde, bizden olup da, hakkı batıldan ayıran, bir alim olmadıkça, yeryüzü devam etmez. Takiyye, onunla kanı korumak için yapılır. Yani eğer takiyye, kana erişmişse; o zaman takiyye'ye gerek yoktur. Allah (c.c.)'a andolsun, siz bizim yardım çağrımıza sağır kalır da; bu işi yapmıyoruz çünkü takiyye ediyoruz dersiniz; takiyye sizin görüşünüze göre, anne ve babanızdan daha sevimli olur size. Ve bizim Kaim'imiz kıyam ettiği zaman, size bu konu hakkında soru sormaya ihtiyaç duymayacaktır. (Tehzib el-Ahkam: c6, s173; Vesail'uş Şia: c16, s235; Cevahir'ül Kelam: c21, s392).

4

Böylece, cahil; birçok kaynaklar için mazur görülebilir. Peki ya siz, ey İslam alimleri! Sizin mazaretiniz nedir?

Emir'el Müminin (as), bunun ne demek olduğunu şöyle açıklamıştır: “O (Peygamber), dertlerine deva bulmak için tıp bilgisiyle hastalarını dolaşan bir hekimdir” [1]

O zaman, Peygamberinizin (saas) sünnetini mi izliyorsunuz?!!!

İnsanlar uykudadır, öldükleri zaman uyanırlar... [2]

---

[1] Emir'el Müminin (as), bazı hutbelerinde Resulullah'ı (saa) tasfir ederken şöyle demiştir: “O (Peygamber), dertlerine deva bulmak için tıp bilgisiyle hastalarını dolaşan bir hekimdir. İlaçlarını hazırlamış, tıp malzemelerini ısıtmış, ihtiyaç duyulduğunda onlarla kör gönülleri, sağır kulakları, söylemez dilleri iyileştirir. Gaflet ve şaşkınlık içinde olanları ilaçlarıyla iyileştirmek için arar bulur.” Nehcül Belağa, 108. Hutbe

[2] Bu, Resulullah saas'den aktarılmıştır. Bakınız: Menavi, Feyz'ül Gadir c.5 s.72; ayrıca Bihar'ül Envar'da c.4 s.43'te, Emirel Müminin (as)'dan aktarılmıştır.

Talut (as)

Allah Teala buyurdu: {Mûsâ'dan sonra İsrailoğullarının ileri gelenlerini görmedin mi (ne yaptılar)? Hani, peygamberlerinden birine, "Bize bir hükümdar gönder de Allah yolunda savaşalım" demişlerdi. O, "Ya üzerinize savaş farz kılındığı halde, savaşmayacak olursanız?" demişti. Onlar, "Yurdumuzdan çıkarılmış, çocuklarımızdan uzaklaştırılmış olduğumuz halde Allah yolunda niye savaşmayalım" diye cevap vermişlerdi. Ama onlara savaş farz kılınca içlerinden pek azı hariç, yüz çevirdiler. Allah zalimleri hakkıyla bilendir. {246} Peygamberleri onlara, "Allah size Tâlût'u hükümdar olarak gönderdi" dedi. Onlar, "O bizim üzerimize nasıl hükümdar olabilir? Biz hükümdarlığa ondan daha lâyığız. Ona zenginlik de verilmemiştir" dediler. Peygamberleri şöyle dedi: "Şüphesiz Allah onu sizin üzerinize (hükümdar) seçti, onun bilgisini ve gücünü artırdı." Allah mülkünü dilediğine verir. Allah lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir. {247} Peygamberleri onlara şöyle dedi: "Onun hükümdarlığının alameti size o sandığın gelmesidir. Onda Rabbinizden bir güven duygusu ve huzur ile Mûsâ ailesinin, Hârûn ailesinin geriye bıraktığından kalıntılar vardır. Onu melekler taşımaktadır. Eğer inanmış kimselerseniz bunda şüphesiz, sizin için kesin bir delil vardır." {248} Tâlût ordu ile hareket edince, "Şüphesiz Allah sizi bir ırmakla imtihan edecektir. Kim ondan içerse benden değildir. Kim onu tatmazsa işte o bendendir. Ancak eliyle bir avuç alan başka." dedi. İçlerinden pek azı hariç, hepsi ırmaktan içtiler. Tâlût ve onunla beraber iman edenler ırmağı geçince, (geride kalanlar) "Bugün bizim Câlût'a ve askerlerine karşı koyacak gücümüz yok." dediler. Allah'a kavuşacaklarını kesin olarak bilenler (ırmağı geçenler) ise şu cevabı verdiler: "Allah'ın izniyle büyük bir topluluğa galip gelen nice küçük topluluklar vardır. Allah sabredenlerle beraberdir". {249} (Tâlût'un askerleri) Câlût ve askerleriyle karşı karşıya gelince şöyle dediler: "Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sağlam bastır ve şu kâfir kavme karşı bize yardım et." {250} Derken, Allah'ın izniyle onları bozguna uğrattılar. Davud, Câlût'u öldürdü. Allah ona (Davud'a) hükümdarlık ve hikmet verdi ve ona dilediğini öğretti. Eğer Allah'ın; insanların bir kısmıyla diğerlerini savması olmasaydı, yeryüzü bozulurdu. Ancak Allah, bütün âlemlere karşı lütf sahibidir. {251} İşte bunlar Allah'ın âyetleridir. Biz onları sana hak olarak okuyoruz. Şüphesiz sen, Allah tarafından gönderilmiş peygamberlerdensin [Bakara: 246-252].

Musa (as)'dan bir süre sonra, kafir Câlût ve askerleri, İsrailoğulları üzerine egemen oldu. Onları zayıflattı, evlerinden çıkarttı. Ve İsrailoğulları'nın üzerindeki bu zorba egemenliğin gerçekleşmesi, onların zayıf inançlarından, takva eksikliğinden, iyiyi emretmeyip, kötülükten de sakındırmadıklarından ve dünya hayatına teslim olmalarından ötürü oldu. Cihadı bıraktılar ve Peygamber ve İlahi buyruklara karşı geldiler. Ve İsrailoğulları'nın, Musa (as)'ın gönderiminden sonraki hallerine geri dönmelerine öncülük eden daha başka bir sürü faktörler vardır. Bunlardan biri de, zorba hükümdara olan teslimiyetleridir ki bunun tedavisi de, Sinai Çölü'ndeki Tur Dağı'nda olmuştur. Böylece Allah svt, Calut ve askerlerinin, İsrailoğulları'nı ele geçirmesini istedi ki, belki bazıları, aklını başına toplayıp tövbe eder de, İsrailoğulları arasında, ıslah olma süreci başlar diye... Tıpkı, Sinai çölü, Tur Dağı'nda 40 yıl boyunca yaşananlar gibi... O zaman, o çölde bir nesil yetişmiş ve "La ilahe İllallah" sözünü yeryüzündeki insanlara ulaştırmışlardı. Ve esasen, bu sefer İsrailoğulları arasından, hayırlı, ilahi ve mücahid bir nesil doğmuştu. Ve bunlar, Talut (as) ile nehri geçen 313 kişiydi. Allah svt, onları; İlahi buyruklara olan bağlılıklarını, peygambere ve Allah'ın işaret ettiği hükümdar Talut'a olan itaatkarlıklarını test etmek için, bu nehirle sınıdı. Ve ayrıca, bu elit gruptan daha az inanca sahip, bir grup insan da, İsrailoğulları arasından yetişti. Bunlar, nehirden bir avuç su alanlardı. Ve bu nehir testinin, müminleri imtihan etmek için önemli bir imtihan olduğunu bilmemiz lazım. Çünkü bu imtihan ile yakın ve ihlaslı olanlar meydana çıkacaktı.

Ve, İsrailoğulları'nın nehre vardıklarında aşırı susamış halleri, bu testin onlar için ne kadar büyük/zor olduğunu gösterir. Ondan içenler; susuzluktan helak olmamak için içtiklerini iddia ederler. Buradan da anlayabiliriz ki; yaşam onlara, Allah sv't'ya itaat etmekten daha önemliydi. Fakat içmeyenler için ise; Allah'a itaat etmek için susuzluktan mahvolmayı, hayatta kalıp, Allah'a itaatsiz olmaktan daha iyi görmekteydi. Şüphesiz, onlar, bu nehirden içmelerini yasaklayan Allah sv't'nin, bunun karşılığında daha güzelini onlara vereceğine yakın ediyorlardı. Ve biliyorlardı ki, Allah sv't, susuzluklarından ötürü onları helak etmeye bırakmayacaktı. Ve sonuç olarak da, bu 313 kişinin, nehri geçip, Calut ve askerleri üzerine zafer elde ettiklerini görmekteyiz.

Ve o nehirden içenlere gelince, onlar yenildi. Allah'a itaatsizlik edip, geçici heveslerine ve şeytan (la)'e uyduklarında, mecalsizlik ve güçsüzlük hissettiler. Zira şöyle demişlerdir: *"Bugün bizim Câlût'a ve askerlerine karşı koyacak gücümüz yok."* Ve bu da zaten kaçınılmaz sonuç ve ruhlarının sakladığı yenilginin bir görüntüsüdür.

Ve iki ordu karşı karşıya geldi. Bir tarafta, Talut (as) tarafından önderlik edilen, Allah'ın partisi, diğer tarafta, Calut'un önderliğindeki Şeytan (la)'in partisi. Calut'un ordusu, sayı ve hazırlık bakımından üstündü. Ve Talut (as)'ın yanında, nehirden su içmeyen bir kaç mümin, nehirden bir avuç su alıp, ama içmeyen kişiler ve nehirden su içen münafıklar vardı. **(Tercümanın notu: Yani Talut (as)'ın ordusunda müminler de vardı su içmeyen, keza su içip orduya katılan münafıklar da vardı. Keza suyu avuçlayıp ama içmeyenler de vardı).** Savaş başlamadan önce, ilahi elitler (seçilmişler) ve ilahi ümmet, Allah'a sığındı ve O'ndan sabır, istikrar ve zafer istedi. Böylece Allah sv't onları, zaferi ile destekledi: *{Attığın zaman da sen atmadın, fakat Allah attı} [Enfal:17]*

Ve bu ihlas sahibi müminlerden biri, Calut'u öldürdü. Böylece, Calut'un ordusu yenilgiye uğradı ve şeytan gerisin geriye dönüp: *{Ben sizden uzağım. Çünkü ben sizin görmediğiniz şeyler görüyorum} [Enfal:48]*, dedi.

Ve Calut'u öldüren bu salih kul; Allah'a ihlasla bağlı bir mümin ve Allah'tan başka kimseden korkmayan cesur bir mücahid olduktan sonra; Allah'ın seçtiği ve insanlar üzerine büyük bir peygamber ve adaletli bir hükümdar yaptığı; Davud (as)'dan başkası değildi.

{Andolsun, Davud'a tarafımızdan bir lütuf verdik. "Ey dağlar! Kuşların eşliğinde onunla birlikte tespah edin" dedik ve "(Bütün vücudu örtecek) zırhlar yap, işçilikte de ölçüyü tuttur diye demiri ona yumuşattık. "Salih amel işleyin. Çünkü ben sizin yaptıklarınızı görürüm" diye vahyettik} [Sebe:10-11]

İsa (as)

Allah Teala buyurdu: "(Ey Muhammed!) Kitapta (Kur'an'da) Meryem'i de an. Hani ailesinden ayrılarak doğu tarafında bir yere çekilmiş ve (kendini onlardan uzak tutmak için) onlarla arasında bir perde germiştin. Biz, ona bir Melek göndermiştik de ona tam bir insan şeklinde görünmüştü. Meryem, "Senden, Rahmân'a sığınırım. Eğer Allah'tan çekinen biri isen (bana kötülük etme)" dedi. Melek, "Ben ancak Rabbinin elçisiyim. Sana tertemiz bir çocuk başışlamak için gönderildim" dedi." Meryem: 16-19

Allah svt, Meryem'e, saf, ihlaslı ve kendini Allah'a adanmış, temiz bir erkek çocuğu vermek üzere, meleklerinden birini gönderdi. Keza, hadislerde bu, Cebrail (as) diye geçmektedir. Böylece, Allah svt, Meryem (as)'ın rahmindeki fetüsün oluşmasına vesile olması için, Melek aracılığıyla, Meryem (as)'ın içine ruh üfletti. Doğum yaklaşınca Meryem (as), bu mübarek çocuğu doğurmak üzere, evinden çıktı. Doğumdan sonra da, Allah'ın buyruğuna bir itaat olarak, bebeği, insanlarına götürdü. Ve henüz doğmuş olan bebek, beşikte onlarla konuştu. Böylece bu mucize, bu yeni doğanın büyüklüğüne işaret eden bir alamet ve Yahudiler'in suçlamalarından beri olan temiz annesinin de masumluğunun bir kanıtı oldu. Ve rivayet edildiği üzere; (bkz Tefsir'ul Elusi : c6, s96), annesi onu ((as)), öldürmek isteyen hükümdar Hirod'dan uzakta bir yerde büyütmek için Mısır'a götürdü ve sonra tekrar Nasıra'ya geri geldiler.

İsa'nın (as) Gönderilmesi

1

İsrailoğulları alimleri, parayı ve dünyayı çok seviyordu. Bu sebepten insanlar, dünyayı ve parayı talep etmekle meşgul olup, Peygamberler (as)'ın arkasından, onların buyruklarını terk etmeye başladılar. Eğer bir alim dalaletle düşmüşse, dünya da dalalate düşmüş demektir. Yani, dalalate düşmüş olan herşey, tuz ile tedavi edilmeye çalışılmıştır. Peki ya tuz da, dalaletle düşmüşse, o zaman ne yapılabilir ki?!

Ve bu durum, tokluk ile doldurulmuş olan, toplumun lüks sınıflarında da ortaya çıkmıştır. Ve yılın günleri boyunca açlık çeken fakir insanlar, işçiler, çiftçiler; vergilerle bitap düşmüştür. Ve hatta çok çalışmalarına rağmen, ufak birşey haricinde yemek yemezler. Çalışan ve yemeyen insanlar ile; yiyip, çalışmayan insanlar ve dalaleti değiştirmeyi umursamayan, gösterişli/rahatına düşkün alimler.

Ve bu bulutlu atmosferde, İsa (as) insanlara, şunu söylemek için gönderilir: "Her kim beni takip etmek isterse, o zaman kendisini, ölüm ve çarmıha gerilmeye hazırlasın. Zira bu bir, devrim çağrısıdır."

O (as)'dan şöyle rivayet edilmiştir: *Siz dostlarıma söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın. Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atmaya kadir olan Allah'tan korkun. Evet, size söylüyorum, O'ndan korkun. (Luka, 12:4-5)* Ve o (as) biliyordu ki, o zamanda dalaletten çok fazla birşeyi değiştiremeyecekti. Ama bu tabi ki, bir şoktan daha az da olmayacaktı o toplumda. Hatta, yeryüzündeki insanlık tarihinde ve bundan gelecekte büyük sonuçlar almak üzere beklenecekti. İster yakın gelecek (göğe yükselmesinin ardından), ister uzak gelecek olsun (küçük kıyametteki dönüşünde). Yani, İmam Mehdi Muhammed ibn el Hasan el Askari (as)'ın zuhurunda. İsa (as), İsrailoğulları'na ve diğerlerine gönderildi. Fakat o (as)'ın şeriasi, sadece Musa (as)'ın şeriasından kopya edildi. Ve bu kopyalama için bir sürü sebep vardır.

Buna şunlar da dahildir: Musa (as) gönderildiği zamandan, İsa (as)'ın gönderilmesine kadar, onların durumuna uyacak, Yahudiler'e empoze edilen bazı hükümler. Ayrıca, İsrailoğulları'nın yaptıkları zulümden ötürü, peygamberlere cüret etmelerinden ve onların hükümlerini hiçe saymaktan ötürü de, bazı haramlar, İsrailoğulları'na buyurulmuştu. İsa (as)'ın gönderilmesi ile de, bunlar azaltılmıştı.

Yüce Allah svt buyurur: {Yahudilere tırnaklı hayvanların hepsini haram kıldık. Sığır ve koyunların ise, sırtlarında veya bağırsaklarında bulunanlar, ya da kemiklerine karışanlar dışındaki iç yağlarını (yine) onlara haram kıldık. İşte böyle, azgınlıkları sebebiyle onları cezalandırdık. Biz elbette doğru söyleyenleriz} [Enam: 146].

Ve belki de, Musa (as)'ın kanunlarının kopyalanması ve yenilenmesinin en önemli sebepleri, Yahudi alimlerinin, şeriayı değiştirmesinden dolayıdır. Onlar, kendi arzularına ve yalanlarına istinaden ve belki de bazı hadislerde de geçtiği gibi [1], onları bazı zamanlarda kontrol eden zorba hükümdarları da hoşnut etmek için; Allah'ın haram yaptığını, helal; helalini de haram yapmıştır. Böylece Samiri geri gelmiş ve buzağı geri gelmiştir. Fakat bu sefer yeni bir isim ve yeni bir bedenle. Samiri, İsrailoğulları'nın alimleri yüzünden ve buzağı da, şeria kurallarının deforme edilmesiyle geri gelmiştir.

Ve bir çok peygamber (as), Musa (as)'ın kanunlarını bozulmaktan korumak için gönderilmiş olsa da, sapkın akım ya da Samiri akımı, liderliği kontrol altına almaya ve Peygamberler (as)'ı elimine etmeye başlamıştır. Ve onlar, vahşi ve çorak hayata sürülmüştür. Ve bir çokları, İsa (as) gönderilmeden önce öldürülmüştür. Yahudiler'in bizzat kendilerinin öldürdüğü, Zekeriya (as) gibi.

-----
[1] 9-(962) ...Muhammed b. Mansur şöyle rivayet etmiştir: İmam (aleyhisselâm)'a "Çirkin bir hayasızlık işledikleri zaman: Biz babalarımızı bunun üzerinde bulduk. Allah bize bunu emretti derler." De ki: "Allah çirkin hayâsızlığı emretmez- Allah hakkında bilmediğiniz bir şeyi mi söylüyorsunuz?" (A'raf, 28) âyetini sordum. Buyurdu ki: «Herhangi bir kimsenin, Allah'ın, zina yapmayı veya içki içmeyi yahut buna benzer bir haram işlemeyi emrettiğini iddia ettiğini gördün mü?» "Hayır" dedim. Dedi ki: «Öyleyse Allah'ın kendilerine emrettiğini iddia ettikleri bu çirkin hayâsızlıktan maksat nedir?» "Allah ve vefisi daha iyi bilir." dedim. Buyurdu ki: «Bu âyet, imameti gasp eden zorbalık önderleriyle ilgilidir. İnsanlar, Allah'ın bunlara uymayı emrettiğini iddia ederler; ancak Allah böyle bir emir vermemiştir. İşte Allah, burada onların iddialarını reddediyor ve Allah hakkında yalan söylediklerini haber veriyor ve onların bu yaklaşımını çirkin, hayâsızlık olarak isimlendiriyor.» (Usul'ü Kafi Hüccet Kitabı, 85) EHİL OLMADIKLARI HALDE İMAMLIK İDDİASINDA BULUNAN KİMSELER, İMAMLARI VEYA BAZISINI İNKÂR EDENLER, EHİL OLMAYAN KİMSELERİN İMAMLIĞINI SAVUNANLAR BABI)

2

Ve Yahya (as), iyiliği emredip, kötülükten sakındırmayı terkedenler ve zorba hükümdara boyun eğip, güvenenler tarafından öldürüldü. Zorba hükümdar Hirodes, Yahya (as)'ı öldürmeden evvel, o (as)'ı yakaladı ve onu kısa olmayacak şekilde belli bir süre hapiste tuttu. Ve Yahudi alimler hiçbir şey yapmadı. Bilakis, bir çoğu bu hadiseyi neşeyle karşıladılar. Ve hatta adil olmayan hükümdarı, zorba ve pis görseler bile, onun sarayına bir kez girdiler mi kirlenecek olsalar bile, yine de, bu hükümdara, peygamberler (as)'dan birini öldürmesine yardım etmeye, tereddüt bile etmezler. Ya da amel ve cihad eden alimler de aynı şekilde... Çünkü peygamberler, onlara meseleler karar kılındığı zaman, zorbaları çekip çıkarmadan ve yeryüzünde ilahi devleti kurmadan, zorba hükümdarın otoritesinin ve devletini yok etmeden ve Allah'ın şeriası'nı deforme edip, kendilerini peygamber ve elçiler (as)'ın, insanların kalbinde onların yerini almak isteyen ve kendilerini onların varisi yapan, amelsiz alimlerin otoritesini ve pozisyonlarını yok etmeden, mutlu olmayacaklardır. Bu sebepten, İsa (as)'a ilk karşı gelenlerin zorba hükümdarlar ve İsrailoğulları'ndaki din alimleri olması çok doğaldır. Keza bu alimler, peygamber (as)'ın gönderilişini, onu desteklemek için beklediklerini söylerler. Fakat, gönderildiğinde de, o (as)'ı şunu söyler bulurlar: *"Hizmetçim iki elim, bineğim iki ayağım, yeryüzü yatağım, taşlar yastığımdır. Isınmam kışın güneşin doğması ile, ışığım gece ay ile olur. Aziğim açlık, sloganım korku, kıyafetim palas, meyvem ve sebzem, yaban ve sığırlar için biten şeylerdir. Geceleyin fakirlik içinde ve gündüz de yokluk içinde yaşarım. Buna rağmen yeryüzünde benden daha zengin birisi yoktur."* (Kısas-ı enbiyâ, el Cezairi: s.460, İdat Ada'i: s.107, Bihar'ül Envar: c.14, s.239)

Onlar İsa (as)'ı, nefsinin isteklerini kırarak, bu dünyada çok sade bir hayat yaşamaya çağırır ve Allah'ın çağırısı ile muamele eder, buldular. Ve bu da onları, Allah'ın çağırısına kafa tutan zorbalara ve onların ajanlarına zıt durmaya götürdü.

Onlar İsa (as)'ı, ashabını/takipçilerini ölüm için hazır olmaya, Allah yolunda öldürmeyi kabul etmeye ve Allah'a çağırırken de, bu yoldaki zorluklara tahammül etmeye, çağırır buldular.

Onlar İsa (as)'ı, günahkarlarla oturur buldular.

Onlar İsa (as)'ı, vergi toplayanlarla, onları reform etmek amaçlı oturur buldular. Bu sebepten İsa (as), amelsiz alimlerin pozisyonunu ve otoritesini desteklemek için, değerlerini yüceltmek için ve zorbalıklarını uzatmak için gelmedi. Bilakis, o (as), onları ilmi ve bu dünyadaki riyazeti ile ifşa etmeye geldi. Bu sebepten İsrailoğulları alimleri, onun hakkında konuşmaya başladı ve onu çeşitli yanlış suçlamalarla suçlamaya başladı. Ve havarileri de ona geldi, dedi ki: *«Bu sırada havarileri O'na gelip: Biliyor musun, Ferisiler bu sözü duyunca gücendiler, dediler. İsa şu karşılığı verdi: Göksel Babamın dikmediği her fidan kökünden sökülecek. Bırakın onları; onlar körlerin kör kılavuzlarıdır. Eğer kör köre kılavuzluk ederse, her ikisi de çukura düşer.»* [Matta İncili, Bölüm 15 (12-14)]

3

Dolayısıyla, İsa (as)'ın yüzleştiği batılın önü geniştir. İsrailoğulları alimlerini, yaptıkları yanlış ithamlarla İsa (as)'ı küçümseyen Yahudileri, kafir hükümdarı ve askerlerini kapsıyordu. Ve belki onlardan bazıları şaşırmişti ve bunda da haklıydılar. Çünkü, İsrailoğulları'nın amelsiz alimlerinin, İsa (as)'a olan güçlü düşmanlığı, zorba hükümdar ve askerlerinden bile daha güçlü ve şiddetliydi. İşte bu sebepten de, İsa (as) bu amelsiz alimlerin yanlışlarını, halkın önünde göstermeye başlamıştı.

1>2 Bundan sonra İsa halka ve öğrencilerine şöyle seslendi: «Din bilginleri ve Ferisiler Musa'nın kürsüsünde otururlar.

3 Bu nedenle size söylediklerinin tümünü yapın ve yerine getirin, ama onların yaptıklarını yapmayın. Çünkü söyledikleri şeyleri kendileri yapmazlar.

4 Ağır ve taşınması güç yükleri bağlayıp başkalarının omuzlarına koyarlar da, kendileri bu yükleri taşımak için parmaklarını bile kıpırdatmak istemezler.

5 «Yaptıklarının tümünü gösteriş için yaparlar. Örneğin, muskalarını büyük, giysilerinin püsküllerini uzun yaparlar.

6 Şölenlerde baş köşeye, havralarda en seçkin yerlere kurulmaya bayılırlar.

7 Meydanlarda selamlanmaktan ve insanların kendilerini “Rabbî” diye çağırmasından zevk duyarlar.

8 «Kimse sizi “Rabbî” diye çağırmasın. Çünkü sizin bir tek öğretmeniniz var ve hepiniz kardeşsiniz.

9 Yeryüzünde kimseye “Baba” demeyin. Çünkü bir tek Babanız var, O da göksel Baba’dır.

10 Kimse sizi “önder” diye çağırmasın. Çünkü bir tek önderiniz var, O da Mesih’tir.

11 Aranızda en üstün olan, diğerlerinin hizmetkârı olsun.

12 Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan yüceltilecektir.

13>14 «Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Göklerin Egemenliğinin kapısını insanların yüzüne kapıyorsunuz; ne kendiniz içeri giriyorsunuz, ne de girmek isteyenleri bırakıyorsunuz!

15 «Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Tek bir kişiyi dininize döndürmek için denizleri ve kıtaları dolaşırsınız. Dininize döneni de kendinizden iki kat daha cehennemlik yaparsınız.

16 «Vay halinize kör kılavuzlar! Diyorsunuz ki, `Tapınak üzerine ant içenin andı sayılmaz, ama tapınaktaki altın üzerine ant içen, andını yerine getirmek zorundadır.’

17 Budalalar, körler! Hangisi daha önemli, altın mı, altını kutsal kılan tapınak mı?

18 Yine diyorsunuz ki, `Sunak üzerine ant içenin andı sayılmaz, ama sunaktaki adağın üzerine ant içen, andını yerine getirmek zorundadır.’

19 Ey körler! Hangisi daha önemli, adak mı, adağı kutsal kılan sunak mı?

20 Öyleyse sunak üzerine ant içen, hem sunağın hem de sunaktaki her şeyin üzerine ant içmiş olur.

21 Tapınak üzerine ant içen de hem tapınak, hem de tapınakta yaşayan Tanrı üzerine ant içmiş olur.

22 Gök üzerine ant içen, Tanrı’nın tahtı ve tahtta oturanın üzerine ant içmiş olur.

23 «Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz nanenin, anasonun ve kimyonun ondalığını verirsiniz de, Kutsal Yasa’nın daha önemli yönleri olan adalet, merhamet ve sadakati ihmal edersiniz. Ondalık vermeyi ihmal etmeden esas bunları yerine getirmeniz gerekirdi. [Matta İncili, Bölüm 23]

Ve bizler, bu sözler üzerinde dikkatlice düşünmeliyiz. O zamanlar İsa (as) belki İsrailoğulları ve onların alimlerine hitap ediyordu, belki bugün de bize hitap ediyordur.

Ve günler geçtikçe, İsa (as)’ın öğrencileri de arttı. Ve onlar, herhangi bir peygamberin sahabesi gibi, fakirden, mazluma ya da peygamberler (as)’ın düşmanlarıncaya verilen isimlere göre (acımasız ve olgun olmayan hükümlere göre) [1], kişiler idi.

-----
[1] Yüce Allah, kulu ve Peygamberi Nuh (as)’a ne denildiğini buyurmakta: (Kavminin ileri gelen inkârcıları, "Biz seni sadece bizim gibi bir insan olarak görüyoruz. Sana sığ görüşlü ayak takımımızdan başkasının uyduğunu da görmüyoruz. Sizin bize karşı bir üstünlüğünüzü de kabul etmiyoruz, bilâkis sizin yalancı olduğunuz kanaatini taşıyoruz" dediler.) Hud (11) : 27, ve Yüce Allah buyurdu: (Şöyle cevap verdiler: "Seni toplumun en aşağı kesiminin izlediğini göre göre sana iman eder miyiz!") Şuara (26) : 111.

4

Ve İsrailoğulları alimleri, İsa (as) hükümdarlığı/krallığı istiyor bahanesi altında, o (as)'ı öldürmek için komplo kurmaya başladılar. İsa (as)'ın takipçilerinin sayılarının artması onları bu noktaya getirdi. Çünkü, Romalılar, Yahudilere saldırıp, onları yok edecekti. Bu sebepten de, Yahudi alimler, İsa (as)'ın öldürülmesi ve yok edilmesinin, tüm insanların yok edilmesinden daha iyi olacağına karar verdi. Bu sebepten de, insanları koruma bahanesiyle, İsa (as) öldürülmeliydi!

Ve bunlar, adaletin terazisidirler!!! Ve bu, peygamberlere zalim ve katil olan, ters yüz olmuş insanlara göre, haktır!!! Zira onlar, kötülüğü bir erdem olarak görürler. Bu sebepten, Romalılar yaşamlarını rahatsız etmesin, menfaatleri ve hayatları riske girmesin diye, İsa (as) öldürülmek zorundaydı. Hak boğulmalı ve nur söndürülmeliydi ki böylece, tiran, zulüm ve karanlık egemen olsun. Çünkü, İsrailoğulları'nın amelsiz alimlerinin yaşaması, en önemli şeydi: *{Andolsun, sen onların, yaşamaya, bütün insanlardan; hatta Allah'a ortak koşanlardan bile daha düşkün olduklarını görürsün. Onların her biri bin yıl yaşamak ister. Halbuki uzun yaşamak onları azaptan kurtaracak değildir. Allah onların bütün işlediklerini görür}* [Bakara:96].

Ve onlar, adiliğin her şekli ile, Romalıların imparatoru Sezar'ı, onun vekili Pilatus'u ve onun lanetli takipçilerini, İsa (as)'ı öldürmek için baştan çıkartmaya çalıştılar. Ve çünkü korkak olduklarından, bu büyük peygamberin ne kadar cesur olduğunu fark edemediler.

15 Bunun üzerine Ferisiler çıkıp gittiler. İsa'yı, kendi söyleyeceği sözlerle tuzağa düşürmek amacıyla bir düzen kurdular.

16 Hirodes yanlılarıyla birlikte gönderdikleri kendi öğrencileri İsa'ya gelip, «Öğretmenimiz» dediler, «senin dürüst biri olduğunu, Tanrı yolunu dürüstçe öğrettiğini, kimseyi kayırmadığını biliyoruz. Çünkü insanlar arasında ayırım yapmazsın.

17 Peki ne dersin, söyle bize, Sezar'a vergi vermek Kutsal Yasa'ya uygun mu, değil mi?»

18 İsa onların kötü niyetlerini bildiğinden, «Ey ikiyüzlüler!» dedi. «Beni neden sınıyorsunuz?

19 Vergi ödemekte kullandığınız parayı gösterin bana!» O'na bir dinar getirdiler.

20 İsa onlara, «Bu resim, bu yazı kimin?» diye sordu.

21 «Sezar'ın» dediler.

O zaman İsa onlara, «Öyleyse Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını da Tanrı'ya verin» dedi. [Matta İncili, Bölüm 22].

Onlar, İsa (as)'dan, açık bir şekilde halk önünde, vergileri lanetli Sezar'ın hükümetine vermenin yasak olduğunu söylemesini istediler ki, İsa (as), bu zorbaya ve onun lanetli habislerine nedamet getirsin. Bu lanetli habisler, Sezar'a vergilerini ödediler ve insanlara; vergi ödemek, tiran hükümetini güçlendirse bile; bunu Sezar'a ödemenin caiz olduğunun fetvasını verdiler. Yani, onlar, her daim bu zorba hükümdara köleydiler. Ve nefisleri, yaşamayı sevdikleri ve önem verdikleri için, ödeklüklerini sakladı.

İsa (as)'ın cevabına gelince, anlamı şudur: Sezar'a vergi vermeyin çünkü, resim ve dinarın üstünde yazılanların bir değeri yoktur. Fakat, dinarın döküldüğü altındadır değer. Ve altın, Allah'ındır. Ve tüm bunlardan sonra, neticede, İsrailoğulları alimleri, onu tutukladı.

Ve İncil'de bahsi geçtiği üzere, onun mübarek suratına tükürdüler, ona vurdular, onu aşağıladılar ve onu, Allah svt hakkında yalan söylemek ve inanmamakla suçladılar. Sonra onu, Pilatus'a verdiler. Ve onu kral iddiası ile ve Roma İmparatorluğu'nu tehdit etmekle suçladılar ve Pilatus'tan onu öldürmesini, çarmıha germesini istediler. Ve bunda ısrar ettiler.

5

1 *Sonra bütün kurul üyeleri kalkıp İsa'yı Pilatus'a götürdüler.*

2 *O'nu şöyle suçlamaya başladılar: «Bu adamın ulusumuzu yoldan saptırdığını gördük. Sezar'a vergi ödenmesine engel oluyor, kendisinin de Mesih, yani bir kral olduğunu söylüyor.»*

3 *Pilatus İsa'ya, «Sen Yahudilerin Kralı mısın?» diye sordu. İsa, «Söylediğin gibidir» diye cevap verdi.*

4 *Pilatus, başkâhinlerle halka, «Bu adamda hiçbir suç görmüyorum» dedi.*

5 *Ama onlar üstelediler: «Yahudiye'nin her tarafında öğretisini yayarak halkı kışkırtıyor; Celile'den başlayıp ta buraya kadar geldi» dediler. [Luka İncili, Bölüm 23].*

Ve zorba hükümdar Pilatus, onu diriliş bayramında serbest bırakmak istedi. Yahudiler ve onu küçümseyen insanlar da, bunu reddettiler. Ve onun yerine, katillerden birinin serbest bırakılmasını istediler. Ve İsa'yı çarmıha germek ve öldürmek hususunda da, ısrar ettiler. Garip olan şudur ki; İsa'yı, Pilatus'un sarayına getirdiklerinde, onlar saraya girmedi, çünkü, Pilatus'un kafir olduğuna inanıyorlardı. Bu sebepten, onlardan herhangi biri saraya girerse, necis olacaktı. Fakat her halukarda, İsa (as)'ı yok etmek için, ellerini, Pilatus'un elleri üzerine koymaktan da çekinmediler.

Batıl ehli'nin, aralarındaki farklılıklara ve kavgalara rağmen, hakkı elimine etmek için nasıl bir araya geldiklerine bakın hele!!!

Ve bunun üzerinde düşünün, umursamazlardan olmayın. Batıl/küfür ehli, yolları ve inançları ne kadar farklı da olsa ve görüşleri birbirleriyle çelişse de; şeytan (la)'a olan itaatleri, onları bir araya getirmekte ve dünya aşkı da, onları birlik yapmakta.

Ve her neyse, onlar tuzak kurdu. Fakat Allah da tuzak kurdu. Ve Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır. Böylece, Allah sv̄t, onların İsa (as)'ı öldürmesine izin vermedi. Onu semaya yükseltti ve onlara başkasını görünür kıldı. Onlar düşündü ki, onu öldürdüler.

Yüce Allah buyurdu: { *"Allah elçisi Meryem oğlu İsa Mesih'i öldürdük" demeleri yüzünden... Halbuki onu ne öldürdüler ne de çarmıha gerdiler; (başkası ona benzer kılındığı için) şüphe içine düşürüldüler. Onun hakkında ihtilâfa düşenler bu konuda tam bir kararsızlık içindedirler. Bu hususta zanna uyma dışında hiçbir bilgileri yoktur ve kesin olarak onu öldürmemişlerdir. Bilâkis Allah onu kendine kaldırmıştır. Allah izzet ve hikmet sahibidir. Ehl-i kitap'tan her biri ölümünden önce ona mutlaka iman edecektir; o da kıyamet gününde onlara şahit olacaktır.* } [Nisa: 157-159].

6

Ve Allah sv̄t, İsa (as)'ı bu çağa kadar canlı tuttu ve Mehdi (as) hak ile kıyam edip, dünyayı şirkten, ateizmden, zulüm ve dalaletten temizlediği zaman; tevhide, adaleti ve merhameti insanlar arasında yaydığı zaman; İsa (as) da, inşaAllah semadan yeryüzüne; doğru yola hidayetçi ve Resulullah saas'in mührünün muhafızı olarak; inecektir.

Ve bizler, bu büyük peygamberler (as)'ın hikayelerini okurken, batıl ne kadar çok olursa olsun, onun bir köpük gibi olduğundan kuşku duymamamız lazım. Öyle ki, bu köpük, değersiz birşey olarak, sönüp gider ve batıl ne kadar hakkı örtmeye çalışsa da, köpüğün altında baki kalan su gibi, hak da baki kalır ve insanlara faydalı olur. Yüce Allah Teala buyurur: { *O, gökten su indirdi de dereler kendi ölçülerince dolup aktı ve sel üste çıkan köpüğü aldı götürdü. Süs eşyası veya yararlanılacak bir şey elde etmek için ateşte erittikleri şeylerden de böyle köpük olur. İşte Allah, hak ile batıla böyle misal getirir. Köpüğe gelince sönüp gider. İnsanlara yararlı olan ise yerde kalır. İşte Allah böyle misaller verir.* } [Rad: 17].

Ve her ne kadar batılın ağacının dalları kalın olsa ve hakkın ağacının bazı dallarını örtse ve boğmaya çalışsa da, bir zaman gelecek, batılın ağacı parçalanacak ve kökünü kurutmak için cehenneme götürülecek. Ve eğer hakkın ağacının, bulutların arkasında titreyen, bir dalı bile kalsa, büyüyecek ve budaklanacak, dalları kalınlaşacak. Ta ki, tüm insanları gölgesi

altına alana dek. Çünkü hakkın ağacının kökleri yere sağlam basmakta ve dalları da semada dalgalanmaktadır. Yüce Allah Teala buyurur: *{Görmedin mi Allah güzel bir sözü nasıl misal getirdi? (Güzel bir söz), kökü sağlam, dalları göğe yükselen bir ağaç gibidir. Bu ağaç Rabbinin izniyle her zaman meyvesini verir. Öğüt alsınlar diye Allah insanlara misaller getirir. Kötü bir sözün durumu da; yerden koparılmış, ayakta durma imkanı olmayan kötü bir ağacın durumu gibidir. Allah, iman edenleri hem dünya hayatında hem de ahirette sabit bir sözle sağlamlaştırır, zalimleri ise saptırır. Ve Allah dilediğini yapar}* [İbrahim: 24-27]

Tevrat ve İncil'in Bozuluşu

Tevrat ve İncil'in bozulmuş olduğunun kanıtı, Yahudiler ve Hristiyanlar tarafında çoktur. Ve ben bunu keşfetmeyeceğim çünkü tahrip edilişi tefekkür ederek okuyan birine, gerçek hissayete sahip olan ve düzgün düşünen birine, saklı değildir. Ve onların filozoflarından olan Spinoza, bunu kitabı *Tanrı Bilimsel Politik İnceleme'de (Bölüm 8)* incelemiş ve yazmıştır. Örnek olsun diye, yazdıklarından bazı paragrafları buraya kopyalıyorum: *"İşleri düzenli tutmak için, işe önce ilahi kitapları kimlerin yazdığı ile ilgili önyargılarla başlayacağım. Pentateuch'un (Kitabı Mukaddeste Eski Ahdin ilk beş kitabının) yazarına bakalım. Hemen hemen herkes bunları Musa'nın yazdığını sandı. Ferisiler esasen, bunu inatçılıkla devam ettirdiler. Öyle ki, bunun aksini düşünen herkesi kafir olarak gördüler. Bu sebepten, özgür bir akla ve hatırı sayılır bir eğitime sahip bir adam olan İbn Ezra, durumunu açıkça gösterme riskine girmede ve sadece gizli kapaklı şartlarda problemi göstermeye cesaret etti. Ben burada onları daha açık yapmaktan, durumu aşkar edecek kelimeleri seçmekten korkmuyorum. Burada, ardından, İbn Ezra'nın sözleri, Yasa'nın Tekrarı tefsirinde bulunmaktadır: Ürdün'ün ötesinde... vs, eğer onikinin gizemini anlarsan... Musa kendi kanunu yazdı...)*

Bu kısacık kelimelerle, Musa'nın bu kitapların yazarı olmadığını açıklıyor ve kanıtıyor. Esasen, yazarı, Musa'dan sonra uzunca yaşamış, başka biridir. Ve Musa başka bir kitap yazmıştır. Ve bunu kanıtlamak için de Spinoza şundan bahsediyor: 1. Musa, Yasa'nın Tekrarı'nın giriş bölümünü Musa yazmamıştır çünkü o zaman Ürdün'ü geçmemişti. 2... vs" [Tanrı Bilimsel Politik İnceleme s. 266]

Ancak, bugün mevcut olan Tevrat ve İncil'in tahribi, şüpheli değildir. Ya da en azından, taklidin kör zincirini kırmış, her bir özgür düşünen için, sabittir. Ve nerededir bu insanlar?! Aksi takdirde, Allah Teala'ya inanan bir mümin, Allah'ın Peygamberlerine ve O'nun Elçiler (as)'ına atfedilen ve Tevrat'ta dolu olan, bu kabalık ve yakışsızlığı, nasıl olur da, ele alabilir?

Ve zaten, Tevrat ve İncil, kendisinden yararlanabilececek; tarihsel metinler, ilahi yargı ve gaybtan haberler olarak kalmıştır. Gayptan haberlerin bazıları, Peygamberler (as) tarafından işlenmiştir ya da anlamları işlenmiştir. Çünkü gaybtan olan haberler, Kuran'ın getirdiği, Peygamber saas'in sünnetinin getirdiği ve onun masum ailesinin getirdiği, anlamlarla özdeştir/aynıdır.

İslam, İbrahim (as)'ın Şeriatının dirilişidir

1

{De ki: "Şüphesiz Rabbim beni doğru bir yola, dosdoğru bir dine, Hakk'a yönelen İbrahim'in dinine iletti. O, Allah'a ortak koşanlardan değildi." (161) Ey Muhammed! De ki: "Şüphesiz benim namazım da, diğer ibadetlerim de, yaşamam da, ölümüm de âlemlerin Rabbi Allah içindir." (162) "O'nun hiçbir ortağı yoktur. İşte ben bununla emrolundum. Ben müslümanların ilkiyim."} [Enam: 161-163].

Hz. Muhammed saas gönderilmeden önce, Arap Yarımadası'nda, Hanefilik, Yahudilik ve Hristiyanlık olmak üzere, 3 tane semavi din vardı. Ve bu dinlerin hepsi, doğru yoldan sapmış dinler idi. Bu sebepten, gerçeğe bağlı olan bir kaç kişi haricinde, bu dinleri izleyenler, yoldan çıkmış/dalalette bulunmaktaydı. Zaman onlardan yoksun değildi. Ve Mekke insanların çoğu, Hanefiliği, dinleri olarak kabul etmişti. Bazı batıl ehli alimler, taş heykeller getirdiğinde, dini bozmuş ve bu heykellerin, meleklerin figürü olduğunu iddia etmiş, insanları hafife almışlardı. Ve heykellerin onları kutsayacağını söylemiş ve onlara farklı ibadet şekilleri ile yaklaşmaya başlamışlardı. Ve insanları şuna inandırıldılar: Allah, bu heykeller aracılığıyla Kendisine yaklaşmalarını istiyor. Batıl ehli alimler, insanları, bu heykellerin, Allah ile birlikte zararı ya da faydası dokunabileceğine inandırdılar. Esasen, heykelleri, Allah Teala ile bir yaptılar. Haşa, Allah svt bundan münezzehtir.

Ve Hanefi Şeria akaidleri tahrip oldukça, fıkhi hükümler de tahrip olmaktadır ve tahrip etmek daha da kolaylaşmaktaydı.

Rivayet edildiğine göre, Resulullah saas, Eksem b. Elcevn'e şöyle demiştir: "Amr'ı (Amr b. Luhay el Huzai, Araplara ilk putperestliği getiren, bununla ilgili bir takım ibadetler icad eden, haram ve helaller belirleyen kişidir), bağırsaklarını ateşe sürüklerken gördüm. Ve o, İbrahim'in dinini değiştiren ve hâm'ı (çok cima yapan erkek devedir. İşi bitince tagutlara bırakılır ve hiçbirşey için kullanılmaz. Yük taşıtırılmaz) koruyan ilk kişi, sâibe (cahiliye ehlinde birisi hastalığından şifa bulunduğu veya bir yolculuktan evine döndüğü zaman putlara bir deve başışlar ve putların bakıcılarına verirdi. İşte bu deveye "saibe" ismini verirdi. Artık bu deve serbest bırakılır, üzerinde hiçbirşey taşıtırılmaz, yünü alınmaz, sütü ise sadece misafirlere verirdi) nerede isterse orada, otlaması için bırakan, bahira'nın (sütü sadece tagutlara verilen, insanlara verilmeyendir), kulağına çentik atan ve vasile'ye bakan/ilgilenen (tagutlara verilen dişi deve. Çünkü bir dişi deve doğurmuştur ilk doğumunda ve sonra tekrar bir dişi deve daha doğurmuştur), ilk kişi idi. Ona senden daha çok benzeyen bir adam görmedim." Bunun üzerine Eksem: "Ey Allah'ın rasulü! Ona benzemem sebebiyle bana bir zarar gelmesinden çekiniyorum." dedi. Bunun üzerine Resulullah (s.(as)) şöyle dedi: "Hayır, bundan dolayı sana bir zarar gelmez. Çünkü sen mü'minsin, o ise kafirdir. O, İsmail'in dinini ilk değiştirendir. Bahira, Saibe, Vasile, Hamı ortaya çıkaran ilk kişidir." [el-Ava'il, Ahmed Bin Ebi Asım: Sayfa 40, Musned Ahmed: c2, sayfa 366; Sahih el-Buhari: c4, sayfa 160]

Bir başka rivayette de, Resulullah (s.(as)) şöyle buyurmuştur: "Amr b. Luhay'ı da cehennem içinde bağırsaklarını yerde sürüklüyor olarak gördüm. O, saibeyi ilk uyduran kişidir." [el-Ava'il, Ahmed Bin Ebi Asım: Sayfa 26, ve bir önceki rivayetteki kaynakları da gözden geçirin].

Mekke'deki Hanefiler'in hepsi dalalete düşmedi. Onlardan hakka tutunan ufak bir grup baki kaldı. Bunlar, Hz. Muhammed saas'in dedesi, Abdülmuttalib, babası Abdullah ve amcası Ebu Talip idi. Resulullah saas'in Ali (as)'a olan vasiyetinde bundan şöyle bahsetmiştir: "Abdülmuttalib'in câhiliye devrinde beş sünneti vardı ki, Allah onları İslam'da da geçerli kıldı: Evlatlara, babaların karısını nikâhlamayı harâm etti; Allah da bu hususta şu âyeti indirdi: "Kadınlardan babalarınızın nikâhladığını siz nikâhlayın." (Nisâ, 22), Abdülmuttalib fal

okları ile amel etmiyordu, putlara tapmıyordu ve putlara kesilen kurbanların etini yemiyordu. O, Ben dedem Hz. İbrahim'in dininin takipçisiyim diyordu.” [Men Lâ Yahzurhul Fakîh c4, s.366; Mekarim'ul-Ahlak s.440]

2

Ve tarih kitaplarında, Seyyid Abdülmuttalib, Allah'ın ilahi vahyi olan rüyalar ile ilham alarak, Zemzem suyu'nun yerini bildiği yazılıdır. Rüyasında gördüğü yeri kazar ve Zemzem suyunu bulur. [1]

Ebu Talib'e gelince, Hanefiler'in efendisi ve İbrahim (as)'ın vasilerinden bir vasidir. Esasen, o, onların mührüdür ve Peygamber gönderilmeden önce de, kendisi Peygamber üzerine Hüccet idi. Gönderimden sonra, Resulullah saas'ın ashabından oldu. Yani, Ebu Talib, Mekke'deki Müslümanlar'ın efendisi/lideri idi. Ve insanlar, onun merhametliliği hakkında çok şeyler rivayet etmiştir. Keza, İslam'a geçmesi hakkında da, hadis ve tefsir kitaplarında mevcut olan onlarca şiir/kaside vardır. Ve İslam'a destek olması ile ilgili bir sürü de hadis vardır. Buna rağmen, Ebu Talib, kafir olarak öldü demekteler. Sırf, oğlu Ali (as)'a olan nefretlerinden ötürü ve onu kınayacak, ahlaki ya da dini, hiçbir hata bulamadıklarından ötürüdür, başka birşeyden değil.

Ebu Talib buyurdu: *“Bilmiyor musunuz? Biz Muhammed'i, Musa gibi bir peygamber bulduk; alametleri önceki kitaplarda yazılıydı?”* Mecma'ül-Beyan, c.7 s. 36

Onun İslam'a geçişini kanıtlamak için bu yeterlidir. O zaman nasıl olur da, kafir olur? Hatta, Firavun ailesi'ndeki müminler gibi [2], İslam'a geçişini kısa bir süre saklamış olsa bile, onun İslam'ı desteklemedeki pozisyonu, ögle güneşinden de aşıkardır.

-----
[1] Şeyh Kuleyni rivayet eder: Ali bin İbrahim ve diğerleri, aktarır (rivayet zinciri, hadisi rivayet edene kadar gelir): “Orada iki tane altın geyik ve beş tane altın kılıç vardı. Huzaa kabilesi, Cürhüm kabilesini yenince, Kabe'yi almaya niyetlendiler. Cürhüm kabilesi 2 tane geyik ve kılıç attı zemzem kuyusuna ve üzerini toprak ve taşlarla örttüler. Öyle ki, adı geçen şeyler hiç görünür kalmıyın ki böylece dışarı çıkartılmasın. Kusay b. Kilab, Huzaa kabilesi'nin hakkından gelince, Mekke'nin kontrolünü kazanınca, Abdülmuttalib (as) zamanına kadar, Zemzem kuyusundan bir haber kaldı. Abdülmuttalib, Mekke'nin sahibi oldu. Onun için, daha önce kimseye yapılmayan, halı serildi Kabe'nin önüne. Abdülmuttalib, bir gün, Kâbe 'nin yanında Hicir'da uyuyordu. Rüyasında biri gelip: Tayyibe 'yi kaz! dedi. Abdülmuttalib sordu: - Tayyibe nedir? Cevap alamadı... Adam bir şey söylemeden gitti... Abdülmuttalib ertesi günü aynı yerde yine uykuya dalmıştı. Bir gün evvel rüyasında gördüğü zat tekrar geldi: - Berre 'yi kaz, dedi. Yine cevap alamadı... Ve yine aynı yerde, aynı rüya, aynı adam... Bu defa da: - Mamnûne 'yi kaz, dedi. Ve yine uçup gitti... Dördüncü gün Abdülmuttalib yine aynı noktada uyumakta. Yine aynı adam, yine aynı rüya,yine aynı hâl: Zemzem'i kaz. Zemzem nedir? Bu defa cevap aldı: - Zemzem, hiç kesilmez, dibine erilmez, hacıların su ihtiyacını arşılacağı bir sudur. O, kurbanların kanları, tersleri dökülen yer arasındadır. Alaca kanatlı bir karga, orayı gagalar, orada karınca yuvası da var!.. Abdülmuttalib, gördüğü bu rüyalar üzerine Zemzem'i açıp meydana çıkarmak için işe koyuldu. Sonra Kureyşliler'e şöyle dedi: 4 gece boyunca, değerli bir hazinemiz olan zemzem kuyusu'nun kazılması hakkında rüya gördüm. Bunu kazmamıza izin verin. Onlar karşı çıktılar, Abdülmuttalib de işi kendi başına yapmaya başladı. O sıra, Hâris adında bir tane oğlu vardı. Oğlu ona yardım etti. Kazmak zorlaşınca, Kabe'nin kapısına gidip, Allah'a şöyle dua etti: Allah 'ım! Bana mübarek kuyuyu meydana çıkarmak gücünü ver. Bu işe yardım etmeleri için de on oğul ihsan et. Muvaffak olursam oğullarımdan birini sana kurban edeyim. Adağım olsun!.. Sonra tekrardan kuyuyu kazmaya başladı. Ta ki, İsmail (as)'ın temelini attığı taşı bulana kadar ve suya ulaştığını anladı. Allahu Ekber diyerek tekbir getirdi. Kureyşliler de tekbir getirdiler ve şöyle dediler: - Ey Abdülmuttalib! Buna seninle ortağız... Bunda, bizim de hakkımız vardır!.. Abdülmuttalib: - Hayır, dedi; hakkınız yoktur! Bana kazmamda yardım etmediğiniz gibi, bu şimdi özellikle, hesap gününe kadar benim ve oğullarımdır.” Usul'ü Kafi c.4, s.219

[2] İmam Hasan Askeri (as), babalarından rivayet eder: “Allah Teala, Peygamberi'ne vahiy etti: Ben seni 2 grup Şia ile destekledim. Bir grup Şia, seni gizlice destekleyecek, diğer grup da açıkça destekleyecek. Seni gizlice destekleyenlere gelince, onların mevlası ve en iyisi, amcan Ebu Talib'tir. Açıkça seni destekleyene gelince, onların mevlası ve en iyi, onun oğlu Ali bin Ebu Talib'tir. Ve Ebu Talib, Firavun ailesindeki müminler gibi, inancını saklar/örtür.” El Gadir c.7, s.395, Kafi c.1 s.448, Bihar'ül Envar c.17, s.141 vb.

İslam, Dünyadaki tüm Semavi Dinlerin Meyvesidir

1

Yüce Allah buyurdu: *{"Dini dosdoğru tutun ve onda ayrılığa düşmeyin!" diye Nûh'a emrettiğini, sana vahyettiğini, İbrâhim'e, Mûsâ'ya ve İsâ'ya emrettiğini size de din kıldı. Fakat senin kendilerini çağırdığın şey (İslam dini), Allah'a ortak koşanlara ağır geldi. Allah ona dilediğini seçer. İçtenlikle kendine yönelenleri de ona ulaştırır}* [Şura:13]. Ve Yüce Allah buyurdu: *{De ki: "Ben türedi bir peygamber değilim. Bana ve size ne yapılacağını da bilmem. Ben sâdece bana vahyedilene uyarım. Ben sâdece apaçık bir uyarıcıyım."}* (9) *{De ki: "Ne dersiniz? Şâyet bu, Allah katından ise ve siz onu inkâr etmişseniz, İsrailoğullarından bir şâhit de bunun benzerini (Tevrat'ta görerek) şahitlik edip inandığı halde, siz yine de büyüklük taslamışsanız (haksızlık etmiş olmaz mısınız?). Şüphesiz Allah zâlimler topluluğunu doğru yola iletmez."}* [Ahkaf:9-10], *{Şüphesiz bu hükümler ilk sayfalarda, İbrahim ve Mûsâ'nın sayfalarında da vardır}* [Ala:18-19].

İslam, Semavi bir din olarak, Yahudilik, Hıristiyanlık veya Hanefi dininden farklı değildir. Ve bunlar tanrıtanımaz/kabul olunmuş doktrinlere karşı olan, dinler değildir. Bilakis, belki bu dinlerde, bazı yasaların detayları farklıdır. Ve İslam, bazı farklı detaylarla gelmiştir ki, bu yeryüzündeki, insanlığın bütünleştirici yürüyüşüne uysun. Çünkü tüm dinlerin ilahi akaidleri birdir. Ve bu da, Allah'a inanmak, Meleklerine inanmak, Kitaplarına, Resullerine inanmaktır. Çünkü onlar bir ümmettir ve çağrıları da birdir.

Bazı, çağrıyı iyi anlayamayanların ve yanlış cevaplayanların iddiaları şöyle olmuştur; Hristiyanlık ya da diğerleri'nin çağrısı, maddi yaşama sırtını dönmek ve sadece manevi yaşama önem vermek üzere olmuştur ve bu sebepten de, başarısız olmuştur. Ve İslam ise, her ikisini; hem ruhu, hem de bedeni; ıslah etme çağrısıdır. Bu sebepten de, en uygundur; demişlerdir.

Ben derim ki: Gerçek şudur ki, bu iddia doğru değildir ve İslam'ı yaymak isteyen kişi, objektif bir eleştirmen olmalıdır ve bunu rastgele/gelişigüzel yapmamalıdır. Ve Allah'ın Peygamber ve Elçileri'ni (Çevirmenin notu: Hz.Muhammed saas'den önceki), bilerek ya da bilmeyerek, hor görmemelidir/aşağılamamalıdır. Bilakis, böyle yaparak, İslam'ı yayma bahanesiyle, Allah'a cahil ve az bilir olmayı atfeder. O yüzden, burada, bazı Müslüman alimlerin, Zionistler (Allah lanet etsin) hakkında şöyle dediklerini duyuyoruz: "Onların Süleymanı ve Tapınağı. Hayır! Bilakis, o bizim Süleyman'ımız ve bizim tapınağımızdır. Çünkü, biz Müslümanlar, Peygamberler'e ve eserlerine, Yahudiler ve diğerlerinden daha fazla layığız."

Yüce Allah buyurur: *{Şüphesiz, insanların İbrahim'e en yakın olanı, elbette ona uyanlar, bir de bu peygamber (Muhammed) ve mü'minlerdir. Allah da mü'minlerin dostudur. Kitap ehlinde bir grup sizi saptırabilmeyi çok arzu etti. Oysa sadece kendilerini saptırıyorlar, fakat farkına varmıyorlar. Ey Kitap ehli! (Gerçeğe) şahit olduğunuz halde, niçin Allah'ın âyetlerini inkar ediyorsunuz? Ey Kitap ehli! Niçin hakkı batılla karıştırıyor ve bile bile gerçeği gizliyorsunuz?}* [Ali İmran: 68-71]

2

Yani İslam, Hristiyanlık ve Musevilik, hepsi semavi dinlerdir ve Muhammed, İsa, Musa (as), hepsi Peygamberlerdir. Ve tüm bu Peygamberlerin çağrısı, birdir. Çünkü, insanları, Allah Teala'nın yoluna, bu yolda yürümeye, ahlaki ve manevi mükemmelliklere gitmeye çağırmışlardır. Ve onların şeriatları (Rabbimin selamları onlara olsun), maddi dünyayı ve tüm insan toplumunu; ekonomik, sosyal ve siyasi olarak; ıslah edecek, meşru muamelelerin, pek çok hükmünü içerir. Onların sözlerindeki dikkat edilmesi gereken şeylere; onların insanları, sıklıkla, ahlaki ve manevi mükemmelliklere ve maddi dünyadan

yüz çevirmeye çağrılmalarına gelince; bu, sadece, eşitlik mevzusudur. Zira, onların insanlarda gördükleri şey, ahlaki mükemmelliklerden yüz çevirmek ve fiziksel dünyaya yönelmek, anormal bir şekilde onun (fiziksel dünya) tarafından ele geçirilmiştir. Ve ayrıca bugün, İslami toplumumuzda, insanları fiziksel dünyaya yöneltmemiz gerekmez, ki onlar daima bu dünya tarafından ele geçirilmiştir ve onun ardındaki şeyi zorlukla görebilmektedirler. Bilakis onları, Allah'a doğru gitmeye çağırmamız gerek. O Teala maddiyat tarafından ele geçirilmiş ve maneviyattan yüz çevirmiş bu insanlığın cezalandırılması hakkında şöyle buyurur: *[Bırak yesinler ve faydalansınlar ve emel onları oyalasın. Fakat yakında bilecekler]* (Hicr:3). Yani, dünyada çalışmak ve zevk almakla oyalansınlar.

Çalışmak, kazanmak ve Allah'ın onlar için tedarik ettiği şeyden zevk almak için ilahi toplumdaki bazı gruplara yönelmek hakkında, Peygamberlerin (as) sözlerinde zikredilmiş şeye gelince –ki o aslında diğerlerine oranla (sadece) bir parça (sözdür)- belki, müminler arasında çok küçük bir grup, Allahu Teala'nın, onlara sağladığı, iyi maddi şeylerden, onların keyif almasından, hoşlanmadığına inanmakta oldukları için söylenmiştir. Ve ayrıca bazı asalaklar, iddialarına göre, oturup ibadet etmek isterler. Ve insanların, onun ekmeğini getirip ağzına koymasını isterler. Bu durum aslında, dinle alakalı hiçbir şeye sahip değildir. Zira, bu kimse, serin bir yerde oturup, bedeninin yorulmamasını isteyen bir rahat talepçisidir. Ve güneşin altında kavrulan çiftçi, ekmeğiyle onun yanına gelip, ağzına onu koyar.

De ki: Ben elçilerden yeni bir bidat ortaya çıkarmış değilim

1

Ve Muhammed (saas) elçilerden yeni bir bidat ortaya çıkarmış değildir. Zira, tüm Peygamber ve Vasilerin çağrısı; din alimleri ve onların (as) gönderildiği toplulukların liderleri/büyükleri tarafından kabul edilmemiştir. Muhammed (saas), Mekke liderleri ve oradaki, Şeriatla (Allah'ın kanunlarıyla) savaşmış alimler ile savaştı. Yahudi alimleri, Hristiyan alimleri ve onların halkından, onu (saa) küçümsemiş kimseler, ona (saa) iman etmedi. Onlar, onu (saa) müjdeliyor ve onun (saa) zuhurunu bekliyor olmalarına rağmen. [1]

Ayrıca, Beni İsrail'in çoğu, Musa'dan (as) da hoşnut değildi ve onların bazı alimleri, ona karşı durup, Şeriatı çarpıtmaya ve insanları küçümsemeye çalıştılar, Samiri ve Belam bin Baura gibi [2].

İsa'ya (as) gelince, Beni İsrail'in alimlerinin çoğu ve onların liderleri de, ondan hoşnut değildi, zira onun (as), onların arasındaki mevcudluğu, onlar için bir sitemdi ve onun zühdü, onları küçük düşüren bir utanç (idi).

[1]- Ayyaşi Ebu Basir'den nakleder, Ebu Abdullah (as) Onun (svt) [Önceden, inkar etmişlere karşı zafer için yardım istiyorlardı.] (Bakara 89) ayeti hakkında şöyle buyurdu: "Yahudiler kitaplarında Resulullah Muhammed'in (saa) hicret edip Ayr ve Uhud arasında yerleşeceğini görmüşlerdi. Bu yüzden, bu yeri aramaya gittiler. Onlar Hadad denen bir dağın yanından geçtiler ve dediler ki: 'Hadad ve Uhud aynıdır.' Böylece onlar yakınlarda yayıldılar, bazıları Fedek'te yerleşti, diğer bazıları Hayber'de ve diğerleri de Teyme'de. Teyme'dekiler bir seferinde (başka bir yerde olan) bazı kardeşlerini (görmeyi) istediler. Kays (kabilesinden) bir Bedevi onların yanından geçti ve (develerini) kiraladı. Onlara dedi ki: 'Sizi Ayr ve Uhud arasından götürüreceğim.' Onlar da ona dedi ki: 'İkisinin arasından geçtiğin vakit, bize söyle.' Onlar Medine topraklarına ulaştığında, o dedi ki: "Şu Ayr'dır ve bu Uhud'dur." Onlar develerinden indiler ve ona dediler ki: 'Biz artık isteğimiz (olan yeri) bulduk, artık develerine ihtiyacımız yok, istediğin yere gidebilirsin.' Sonra onlar Fedek ve Hayber'deki kardeşlerine şöyle yazdılar: 'Biz yeri bulduk, bu yüzden yanımıza gelin.' Onlar da cevapta şöyle yazdılar: 'Artık biz bu yerde yerleştik ve mallara ulaştık ve biz size çok yakınız. Bu yüzden, o olacağı vakit (yani Peygamber (saa) Medine'ye geleceği vakit), size doğru hızla geleceğiz.' Bu Yahudiler Medine topraklarında mallar elde ettiler. Onların varlığı arttığında, haberi Tubba'nın kulaklarına ulaştı ve o onlara saldırdı. Onlar kendilerini takviye ettiler ve o onları kuşatmaya aldı. Ve onlar Tubba'nın hasta askerlerine acır ve geceleri onlara hurma ve arpa atarlardı. Tubba bunu farketti ve onlara karşı yumuşadı. Onlara güvenliklerini sağladı ve onlar onun için ehemmiyeti yitirdi. Onlara dedi ki: 'Sizin bu yerinizi seviyorum ve buraya yerleşmeye meyilliyim.' Onlar dedi ki: 'Orası senin için değildir. Orası, bir Peygamberin hicret yeridir ve bu olana kadar hiç kimse buraya yerleşemez.' Bunun üzerine o dedi ki: 'O halde sizin aranızda boyumun bazı üyelerini bırakıyorum, ki böylece o olduğunda ona yardım edip onu destekleyecekler. Böylece o arkada iki kabile bıraktı, bugün görürsün, Evs ve Hazrec. Bu iki (kabile) sayıca arttığında, Yahudileri mallarına el koyarlardı. O vakitte, Yahudiler onları uyarırdı: 'Muhammed (saa) (Allah tarafından) gönderildiği zaman, muhakkak ki sizi şehrimizden çıkaracağız ve malları da.' Fakat Muhammed (saa) Peygamber olarak gönderildiğinde, onlar Ona (saa) iman etmiş olan Ensar (Evs ve Hazrec) oldular ve bu Yahudiler onu inkar ettiler! Bu, Allah'ın sözlerinin anlamıdır [Önceden, inkar etmişlere karşı zafer için yardım istiyorlardı. Böylece Allah'ın laneti kafirlerin üzerindedir.]" Tefsir-i Ayyaşi c.1 s.49

[2]- O (as) önceden onların utanç verici davranışlarını önceden belirtmiştir, oraya bakabilirsiniz.

2

Ve ardından İsa a.s, Allah'ın sözünü unuttuklarından ve kendilerini boş şeylere verdiklerinden dolayı, halkı şiddetli azarladı. Allah'a hizmeti bırakıp, dünyalık hırsları için (çalışan) kâhinleri azarladı. Allah'ın kanununu bırakıp, boş akideler vaaz ettiklerinden dolayı yazıcıları azarladı. Kendi gelenekleri ve yaptıklarıyla, Allah'ın kanununu bir hiç duruma düşürdüklerinden dolayı, muallimleri azarladı. Ve, insanlara karşı öyle hikmetli sözler söyledi ki, en küçüğünden en büyüğüne kadar herkes, merhamet için haykırarak ve İsa'ya kendileri adına dua etmesi için yalvararak ağladı. Yalnız, o gün, kâhinlere, yazıcılara ve muallimlere karşı bu şekilde konuştuğu için İsa'ya karşı nefret duyan kâhinler ve reisler (ağlamadı). Ve, onu öldürmeyi düşündüler, fakat, onu Allah'ın bir peygamberi olarak kabul etmiş bulunan halktan korkarak hiçbir söz söylemediler.

İsa ellerini Rabb Allah'a açarak dua etti ve halk ağlayarak «amin, amin» dedi. Dua bitince İsa kürsüden indi ve o gün ardından gelen pek çok kişi ile birlikte Kudüs'ten ayrıldı.

Ve, kâhinler İsa hakkında aralarında kötü kötü söyleştiler. (1)

Ve Mehdi (as), Peygamberler ve Vasiler arasında olan cedlerinin, din alimleri ve tağutlardan yüzleştiği şey ile yüzleşecektir. Ve belki de, onun musibeti, bazı rivayetlerin işaret ettiği gibi daha büyük olacaktır. Ve, Kuran'ı eksik akılları ve kişisel arzuları ile açıkladıktan sonra; onu (Kuran'ı), o a.s'a karşı tefsir eden ve ayetleri o a.s'a karşı kullanan, din alimleri hakkındaki hadisin aranılacağı gün gelecektir. [2]

[1]- Barnabas İncili, Bölüm 12.

[2]- Fadıl bin Yesar nakleder, Ebu Abdullah (as) buyurdu: "Bizim Kaimimiz (as) kıyam ettiği zaman, halkın cahilliği ile, Resulullah'ın (saa) Cahiliye dönemindeki cahil kimselerden yüzleştiği şeyden daha şiddetli bir şekilde yüzleşecektir." Ben sordum, "Niçin böyle olması gerek?" İmam (as) cevapladı: "Resulullah (saa) taşlara, kayalara, çubuklara ve oyulmuş tahtalara tapan insanlara geldi. Ancak, bizim Kaimimiz (as) tamamının onun (as) tefsirine karşı Allah'ın Kitabını tefsir edeceği ve ona (as) karşı bununla delil getireceği insanlara gelecektir. Vallahi, Onun (as) adaleti onların evlerinin içine girecektir, tıpkı sıcak ve soğuşun onlara girdiği gibi." Gaybet-i Numani s.307 bab 17

Muhammed (saas), Mekke'deki Allah'a Çağırın Kimse

1

Allahu Teala buyurmuştur: *[Andolsun, size içinizden öyle bir Peygamber gelmiştir ki bir sıkıntıya düşmeniz pek ağır gelir ona, pek düşkündür size, müminleri esirger, rahîmdir. Bundan sonra eğer onlar dönerlerse, de ki: "Bana, Allah yeter (kâfidir), Ondan başka ilâh yoktur. Ben, Allah'a tevekkül ettim (güvendim). Ve O, yüce arşın Rabbidir.]* (Tevbe 128-129)

Mekke toplumu iki ya da üç sınıfa ayrılmıştı:

İlki: Onlar ve onların takipçileri, Hanefi Şeriatını çarpıtma metoduna öncülük eden kimselerdi. Ve bu çarpıtma metoduna; yanlış kulluk etmek de dahildi. (bu kulluk etmek; ister inançlarında olsun; putlara tapmak gibi; ya da ister fıkhi hükümlerde olsun; Bahire ve Ham'ı [1] haram kılmak gibi). Ve bunlardı insanların efendileri ve alimleri... Bu sebepten normaldir ki, Mekke'nin çoğunun, bunların takipçisi olması...

İkinci Sınıfa gelince: Onlar, babalarını, o sapkın toplumda, doğru yoldan sapmış ya da saptırılmış bulmuş kimselerdi. Ama onlar, kötü hallerinden hoşnut değildi. Bilakis; onların bazısı; bu bozulmuş hallerde, kendi içlerinde, bir devrim halindeydi.

Üçüncü sınıfa gelince: Onlar, gerçeğe yani gerçek Hanefi dinine, ya da ondan (dinden) onlara ulaşmış şeye, tutunmuş küçük bir gruptu. Ve en azından, onlar muvahhidler idi. Peygamber (saa) gönderildiği zaman, O (saa), bu müminler için, bir müjde idi. Onlar, onun (saa) gönderilişini bekleyen ve Allah'a, kendilerine dini görevlerini göstermesi için dua eden kimselerdi. Ve ayrıca, Peygamber; cehaletin zulmetinde, her sapkınca bocalayan ve hakkın ışığını, adalet terazisini ve sıratı müstakimi arayan kimse için, takviye edilmiş bir sığınak ve gizli bir mağara idi.

[1]- Ayyaşi Muhammed bin Müslim'den nakleder, Ebu Abdullah (as) Allah'ın (svt) [Allah, "bahîre, sâibe, vasîle ve hâm" diye bir şey yapmamıştır.] (Maide 103) ayeti hakkında şöyle buyurdu: "Cahiliyye insanları, dişi bir deve aynı zamanda iki doğum yaptığında, vasile (bağlantılı doğumlar) dediler, onlar onu kesmeye ya da onu yemeye izin vermezler ve eğer o (dişi) on doğum yaparsa ona Saibe derler ki ona binmeye ya da onu yemeye izin vermezler. Ve Ham: develerin Fah'l'i (buluğdaki erkek) ona izin vermezlerdi, böylece Allah gönderdi, şüphesiz, Allah bundan hiçbir şeyi haram kılmadı." Tefsir-i Ayyaşi c.1 s.347

2

Bu yüzden, Peygamber (saa) Mekke'den gönderildi. Köylerin köyünde, insanların hac için gittiği yerde ve Hanefiler için dini kaynağı temsil eden şehirde... Arap yarımadasındaki dini merkezden reformu başlatmak için, öğretiler ve hükümlerde pek çok bozulmanın ona ulaştığı merkezden gönderildi. Ve Peygamber (saa), Hanefiliği yenileyen ve onun bazı hükümlerini taklit eden İslam Şeriatı ile gönderildi. Çünkü, İbrahim'in (as) Şeriatı kalplere/ruhlara en yakın ve Yahudi ve Hristiyanları elde etmek için de, en şanslıdır. Ki onlar, İbrahim'i (as) kutsallaştırıyor ve onu büyük Peygamberlerin (as) babası olarak kabul ediyorlar ve onun bayrağının altına giriyorlardı. Ve bir muhalifin suçlamasından korkmayan cesur Peygamber Muhammed (saa), Allahu Teala'nın izniyle, kendi boyu arasındaki sapkın kimseleri uyarmaya başladı ve meşhur ev hadisesi [1] gerçekleşti. Ve Peygamber (saa); yakınlarını, gönderilişi ve peygamberliği hakkında bilgilendirdi. Ve ayrıca o gün, Allah'ın izniyle, hayatındaki ve vefatından sonraki Vasisi, Velisi ve Halifesini, Ali bin Ebi Talib'i (as)'ı, atadı. Ve Allah'a çağrı, Mekke'de yayılmaya başladı. Ve Mekke liderlerine, çıkarlarının tehdit edildiği görüldü. Böylece onlar, Peygamber'e (saa) zarar vermek ve mümkün olursa onu (saa) öldürmek; İslam'ı, Peygamberi (saa), onun Vasisini (as) ve durmaksızın Allah'a çağrıya iman edenleri vurmaya için; çeşitli şekillerde plan yapmaya başladılar. Ve böylece Müslümanların sayısı artmaya başladı. Ve ayrıca, kafirlerin zararı da arttı ve onlara (müslümanlara) eziyet çektirmeye ve Peygamber'i (saa) göğün çağrısını tebliğ etmekten men etmeye başladılar.

Ve böylece, Peygamber (saa) ikinci adıma (Allah için hicrete) itildi. Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve kim, Allah yolunda hicret (göç) ederse, yeryüzünde göç edilecek birçok geniş yer bulur. Ve kim, Allah ve Onun elçisine hicret etmek için evinden çıkar, sonra da kendisine ölüm yetişirse, artık onun ecri (mükâfatı) Allah'a ait olmuştur. Ve Allah, Gafur'dur, Rahîm'dir.]* (Nisa 100)

Ve Peygamber (saa), İslami bir temel ve hicret edecek bir şehir aramaya başladı ve Hac mevsimlerinde insanlarla görüşmeye ve onlara şöyle demeye başladı: *"Beni kendi halkına götüreceğim bir adam var mı, zira Kureyş beni Rabbimin sözlerini tebliğ etmekten engelledi."* [2] ve Kureyş hac mevsiminde bile, onu (saa) rahat bırakmadı, bilakis, insanları, onu (saa) inkar etmeye ve onunla (saa) alay etmeye götürüyorlardı ve O (saa) hoşgörü ve sabır ile onlarla yüzleşiyordu.

Ve nakledilmiştir ki O (saa) şu manaya gelen şeyi söylüyordu: *"Rabbim, halkımı affet çünkü onlar bilmiyorlar."* [3]

[1]- Ahmed kendi Müsnedinde nakletmiştir ve diğerleri de: Şerik bin A'meş'ten, o da Minhal'den, o da Abbad bin Abdullah Esedi'den, o da Ali'den (as) nakleder, bu ayet [ve uyar en yakın akrabalarını (ey Muhammed sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)] (Şuara 214) indirildiği zaman, Peygamber (saa) ailesini etrafında topladı, 30 (kişi) toplanmıştı ve onlar yiyip içtiler ve sonradan o (saa) şöyle buyurdu: "Kim benim borçlarıma ve taahhütlerime teminat vermek istiyor, ki böylece onun cennette benimle olup ailem arasından benim halifem olması gerekir." Şureyk'in ismini vermediği bir kimse cevapladı: "Ey Resulullah (saa), sen bir deniz gibisin, bu sorumluluğu üstlebilirsin." Peygamber (saa) akrabalarına ifadesini tekrar etti ve Ali (as) cevap verdi: "Ben bu sorumluluğu üstleneceğim." c.1 s.111. Ve Saduk el İlel'de nakleder, Ali bin Ebi Talib (as) buyurdu, [ve uyar en yakın akrabalarını (ey Muhammed sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)] (Şuara 214) indirildiği zaman, Resulullah (saa) Beni AbdulMuttalib'i davet etti ve onlar sayıca kırk erkekti ve O (saa) şöyle buyurdu: "Aranızda kim benim kardeşim, vasim, varisim, vekilim ve benden sonraki halifem olmayı ister" O (saa) onlara bunu tek tek teklif etti ve onların hepsi reddetti, nihayet Ali (as) geldi ve Ben (Ali aleyhisselam) şöyle dedim: " Ben olmayı isterim ey Resulullah (saa)." Böylece O (saa) buyurdu: "Ey Beni AbdulMuttalib bu benim kardeşim, varisim, vasim, vekilim ve benden sonra aranızdaki halifemdir." Ardından insanlar birbirlerine gülmeye ve Ebi Talib'e (as) şöyle demeye başladılar: "O (saa) sana bu çocuğu dinleyip itaat etmeni emretti." c.1 s.17. Şunlara da bakabilirsiniz: Şeyh Müfid, el İrşad c.1 s.49. Menakib-ı Şehr-i Aşub c.1 s.305 ve pek çok diğer kaynak.

[2]- Müsned-i Ahmed c.3 s.390 ve yine bakın: Sünen-i Daremi c.2 s.440, Sünen-i İbni Mace c.1 s.73 ve diğerleri.

[3]- İkbâlul Amel c.1 s.384, Biharul Envar c.95 s.167, Müsned-i Ahmed c.1 s.427 ve Sahih-i Buhari c.4 s.151.

3

Ve bu acı verici durumlar altında, hicretinden sonra Mekke'ye geri döndüğü vakit Cafer bin Ebi Talib ile birlikte, Habeşistan Hristiyanlarından bir elçi, Resulullah'ın (saa) yanına geldi. Resulullah'ın (saa) Habeşistan'a (giden) bir grup ashabı, Hristiyanlar otuz ve biraz erkekti: "Onlar Resulullah'ın (saa) bitişiğinde oturup, onun (saa) özelliklerini ve durumlarını duyup, onlar için Kuran'dan okunmuş şeyi dinledikleri zaman, hepsi iman etti. Ebu Cehil onun (saa) onlara şöyle diyerek geldiğini bildiği zaman (şöyle dedi): "Biz hiç sizin gibi ahmak bir Rakk (develer ve atlardan olan on yolcu ya da daha fazlası için söylenir) görmedik!... Sizin halkınız sizi gönderdi ve siz bu adamın haberlerini bilirsiniz, öyleyse sizin konseyleriniz onun (saa) yanına garantiye alınmadı. Ve nihayet siz dininizi bırakıp, onun (saa) dediği şeye iman ettiniz." Onlar da dedi ki: "Selam olsun size, biz cehaletiniz içinde sizi takip etmeyeceğiz, biz olduğumuz şeye sahibiz ve siz de olduğunuz şeye sahipsiniz, biz kendimizi hâyra ulaştırmaktan men etmeyeceğiz". Böylece Allahu Teala onlar hakkında şu ayeti indirdi: *[Ondan önce kendilerine kitap verdiklerimiz, ona iman ederler. Ve onlara okunduğu zaman: "Ona iman ettik, muhakkak ki O, Rabbimizden haktır. Biz, ondan önce de muhakkak ki (Allah'a) teslim olanlardık." dediler. İşte onlardır ki; onlara sabırları sebebiyle ecirleri iki kat verilir. Ve onlar, seyyiatı (kötülüğü) hasenat (iyilik) ile savarlar. Ve onlara verdiğimiz rızıktan infâk ederler. Ve onlar, boş lâf işittikleri zaman yüz çevirdiler ve: "Bizim amelimiz bize, sizin ameliniz sizedir. Selâm olsun size. Biz cahilleri istemeyiz." dediler.]* (Kasas 52-55) [1]

[1]- Buti'den Fıkhus Sire s.126, Siret- İbni İshak c.4 s.200, Tefsir-i Kurtubi c.6 s.356, Tefsir-i İbni Kesir c.3 s.405, el Bidaye ven Nihaye (Başlangıç ve Son) c.3 s. 103.

Allah'a Hicret

1

Mekke ehli ve Kureyş, Peygamber'e (saa) zarar vermede ısrar ettikleri zaman, o (saa) hicret edilmeye mecbur edildi ve ilk önce Taif'e, Sakif'e hicret etti. Onlardan kendisine (saa) iman etmelerini ve kendisini (saa) desteklemelerini umuyordu. Fakat onlar, onu (saa), hayal kırıklığına uğrattılar ve onun (saa) çağrısını kabul etmediler, bilakis, ona (saa) zarar verdiler. Ve o (saa), kendilerine hayat veren şeye çağırdığı insanlardan sitem etmeye başladı. Ve onlar onun mahvolmasını ve onu helak etmeyi istediler. Ve O (saa) kafasını göğe kaldırdı ve acıyla dolu şu sözleri dile getirdi: *"Allah'ım, gücümdeki, sınırlı kuvvetimdeki ve insanlardan olan hakaret ve küçümseme ile olan mualemedeki zayıflık için Senden niyaz ederim. Sana, Merhametlilerin en Merhametlisine, Sen mazlumların Rabbisin ve Sen benim Rabbimsin. Beni kimin himayesi altında bırakıyorsun? Bana zulmeden bir düşmana mı? Yoksa benim meselemin kontrolünü verdiğin bir dosta mı? Eğer Senden benim üzerime hiç gazap yoksa, ebediyen hoşnut olacağım. Ancak, Senin lütfun benim için çok önemlidir, göklerin yerin aydınlandığı Nurunun şanı ile sığınırım, Senin gazabın benim üzerime gelmeyecektir, hoşnutsuzluğun üzerime inmeyecektir. Sen hoşnut olana dek dua Sanadır ve güç ve kuvvet ancak Seninledir."* [1]

Ve Allah, bu müddetten sonra, Resulullah (saa) için Evs ve Hazrec arasında bir grup hazırlamak istedi. Onu (saa), Yesrib'e götürmeleri için, onun (saa) beklenildiği şehre, onun zuhurunu ve kıyamını bekleyen Yahudilerin şehrine...

Yahudiler, Peygamberlerin Mührünü (saa) beklemek için ve iddia ettikleri üzere onu (saa) desteklemek için, bu şehri kurdular. Zira, onun (saa) hakkında peygamberler müjdeler vermişti. Böylece onlar, vaadedilen yeri arayarak, Levent'ten Arap yarımadasına hicret ettiler. Orası onlara Uhud ve İyr (Ayr) dağları arasında olarak vasfedilmişti ve sonunda onlar orayı buldular ve oraya yerleştiler ve Yesrib şehrini kurdular. Ordusu tarafından takip edilen Yemeni kralı, onların yanına geldiğinde, onlara hicretlerinin nedenini sordu ve onlar ona bu yerde gönderilecek ve yerleşecek bir Peygamberi beklediklerini söylediler. Böylece kral da, Peygamber'i (saa) desteklemek için, ailesinin bir kısmını Yesrib'te tuttu ve bunlar Evs ile Hazrec idi, Yahudiler, Evs ve Hazrec ile tartışmaya girdikleri her sefer, onları, gönderilecek Ümmi Peygamber (saa) ile tehdit ettiler ve iddia ettikleri üzere, onu bekliyorlar ve onun (saa) takipçileri, destekçileri ve havarileri olmak istiyorlardı.

Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve onlara, Allah katından onların beraberindeki şeyi tasdik eden bir Kitap, geldiği zaman - önceden, inkar etmişlere karşı zafer için yardım istiyorlardı. Oysa, o bildikleri şey onlara gelince onu inkâr ettiler. Bu yüzden Allah'ın lâneti kâfirlerin üzerinedir.]* (Bakara 89)

[1]- Menakıb-ı İbni Şehr-i Aşub c.1 s.61, Biharul Envar c.19 s.22, Heysemi, Mecmeuz Zevaid c.6 s.35

2

Ve Müslümanlar, Mekke'de acı verici uzun bir müddet geçirdikten sonra, Medine'ye hicret etti. Peygamber (saa), Mekke ehlinin, onu (saa) inkar edip, ona (saa) zarar vermiş kendi halkının acı verici ve kötü bir suretini hafızasında taşıyarak, onlara katıldı. Kendi yanındaki iman etmiş insanlar, sonunda onu (saa) korkmuş ve temkinli bir şekilde oradan çıkardılar. Ve o (saa), Medine'ye doğru gitti. İlk önce, Yahudilerin, onu (saa) kabul edip, onun (saa) şehirlerine mübarek gelişini sıcak bir şekilde karşılayacakları sanılmıştı, ki orayı (Medine'yi) ona (saa) iman eden ilk kimseler olmak ve onu (saa) desteklemek için ve onu (saa) kabul etmek/karşılama için kurmuşlardı. Fakat onlar, onu (saa) yüzüstü bıraktı ve alimleri de onu (saa) inkar etti. Ve insanları da umursamamaya çalışıp, onları, onu (saa) ve onun nübüvvetini inkar etmeye zorlamaya çalıştılar. Böylece onlar, yanlarındaki ilimden yarar görmediler, bilakis, onlar, Peygamber (saa)'e olan kibirleri için, onu bir sebep kıldılar. Allah Kuran'da onlar için bir ders olarak, Bel'am bin Baura'yı verdi [1] ki böylece onlar durup sağduyularına geri dönsün ve Rablerine tövbe etsinler diye. Fakat onlar, daha inatçı ve kibirliydi. Temiz yağmurun üzerine yağdığı zamandaki kadavra/leş gibi, ki o gittikçe daha kötü kokar ve küflenir.

Ve Yahudilerin durumuna bakarsak, göreceğiz ki, onlar şu şeyler tarafından şaşkınlığa uğradılar:

İlki: Peygamberin (saa) bir İsraili olmamasıydı. Talut; Yusuf'un kardeşi Bünyamin'in bir evladı olmasına yani bir İsraili olmasına rağmen bile, o Yusuf'un, krallık evinin, bir evladı olmadığından ya da Levi'nin, nübüvvet evinin [2], bir evladı olmadığından dolayı, Talut'a muhalefet etmişlerse, o halde Peygambere (saa) olan muhalefetleri beklenmeyen bir şey olmayacaktı. Allahu Teala buyurmuştur: *[Kendilerine kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonra aralarındaki hased sebebiyle ihtilâfa düştüler. Ve kim Allah'ın âyetlerini inkâr ederse, o taktirde, muhakkak ki Allah, hesabı çabuk görür.]* (Al-i İmran 19)

İkinci şey ise: Resullullah'ın (saa) getirdiği bazı inançlar ve fıkhi hükümlerin onların bozulmuş inançları ve fıkhi hükümlerinden farklı olmasıydı. Onun (o inanç ve hükümlerin), Musa'nın (as) Şeriatı olduğunu iddia ediyorlardı. İsa'nın (as) gönderilişinden önce bile, onun (inanç ve hükümlerin) pek çok şeyini, alimlerin çarpıtmasına rağmen.

Ve üçüncüsü: Resullullah (saa)'ın, Beni İsrail alimlerinden, mevkilerini ve yanlış dini liderliklerini götürecekti. Ayrıca, onun (saa), para dağıtmadaki adaleti, onların zevk aldıkları özelliği kaldıracaktı. Eğer onlar, onu (saa) takip ederlerse, hâyır kurumlarının parasını tekellerine alamayacaklardı. Bu, şunun tefsirinde zikredilmiştir: *[İnsanlara iyilik etmelerini emrediyorsunuz da kendinizi unutup musunuz? Ve kitabı okumaktasınız siz. Aklınız mı yok, düşünmez misiniz?]* (Bakara 44)

[1]- Seyid Ahmed (as) Araf Suresinde zikredilmiş olan Beni İsrail alimi Bel'am bin Baura hakkındaki Allahu Teala'nın şu kelamına işaret ediyor: *[Onlara, âyetlerimizi verdiğimiz kimsenin haberini oku (anlat). Sonra o, onlardan ayrıldı, artık şeytan onu kendisine tâbî kıldı. Ve böylece o zarar görenlerden (azgınlardan) oldu. Ve şâyet dileseydik onu, onunla elbette yükseltirdik. Ve fakat o dünyaya meylettii ve hevasına tâbî oldu. Artık onun hali, köpeğin hali gibidir ki; onunla ilgilenen de solur, onu terketsen de solur. Âyetlerimizi yalanlayan kavmin hali işte böyledir. Artık bu öyküleri anlat, böylece onlar tefekkür ederler.]* (Araf 175-176)

[2]- Şeyh Kuleyni Ebu Basir'den nakleder, Ebi Cafer (as) Allahu Teala'nın *[Ve peygamberleri onlara dedi ki, "Şüphesiz, Alalh size Talut'u kral olarak gönderdi." Onlar da dedi ki, "O nasıl bizim üzerimize krallığa sahip olabilir, oysaki biz krallığa ondan daha layığız."]* (Bakara 247) ayeti hakkında şöyle buyurdu: *"O ne Nübüvvet (Peygamberlik) kabilesinden ne de Krallık kabilesindendi..."* el Kafi c.8 s.316

3

İmam Askeri (as) buyurdu: “Yahudiler ve onların alimlerinden bazı liderler vardı ki iyi nedenlerle hâbir kurumlarının varlığını ve bağışları almış ve bunlardan yemişlerdi ve onun hak eden kimselere ulaşmasına izin vermediler. Sonra onlar Resulullah’ın (saa) yanına gelmeye karar verdiler ve insanların bazılarını dediler ki: ‘Bu Muhammed (saa) kendi (saa) sınırlarını aştı ve kendisinin (saa) olmadığı şeyi iddia etti...’”

Sonra İmam Askeri (as) buyurdu: “Sonra Resulullah (saa) şöyle buyurdu: ‘Ey Yahudiler kavmi! Bu sizin liderleriniz sizi malınızdan engelleyen ve sizin haklarınızdaki payınızı azaltan kafirlerdir ve onlar malın geri kalanını dağıtma hususunda size karşı haksızdırlar, onlar birini indirir ve bir diğerini yükseltirler.’ Yahudilerin liderleri de dedi ki: ‘Bize delilini söyle, Nübüvvetinin (Peygamberliğinin) ve kardeşin Ali’nin (as) vekilliğinin delilini, bunu (söyle). Senin iddiaların yanlıştır ve sen halkımızı bize karşı kıskırtmak istiyorsun?’ Resulullah (saa) buyurdu: ‘Hayır, fakat Allahu Teala, Kendi Peygamberine (saa), sizlerin kendilerinden gaspettiğiniz bu savunmasız insanların malını iddia etmesi için izin verdi.’” [1]

Ve sonuç, ego sevgisi ve dönecliğin, Beni İsrail alimlerini ele geçirmiş olmasıydı. Ve kibir, onları, Ümmi Peygamber’e (saa) uymaktan men etti ve onlar Peygamber’e (saa) iman etmediler, aralarından çok azı hariç. Ve böylelikle, bekleyen kimseler beklemede tekrar başarısız oldular. Tıpkı, Ondan (saa) önce, İsa ve Musa’yı (as) beklemekte başarısız oldukları gibi.

Ve bakılması gereken gerçek şudur: Peygamber Muhammed’i (saa) bekleme hususunda başarısız olmuş bu Yahudiler, Allah’ın yolunda hicret edip, Peygamberlerin Mührünü (saa) beklemek için Yesrib şehrini kurmuş kimselerin oğullarıydı. Allahu Teala buyurmuştur: *[Bundan sonra onların arkasından gelen nesil, namazı ihmal ettiler. Ve şehvetlere (nefsin arzularına) tâbî oldular. Artık yakında kötülük ile karşılaşacaklardır.]* (Meryem 59)

Hristiyanlara gelince, onlar İsa (as) hakkında aşırıya kaçtılar ve onun hayat öyküsü ile öğretilerini bozdular, ya da “İncil veya Yeni Ahit” denilen şeyi. Ve bazen, onun (as) sözlerini yanlış anladılar. Peygamberler (as), bazen bazı gerçekleri/hakikatleri, insanlara daha iyi açıklamak için, işaretler, örnekler ve hikmetler ile konuşur.

Derim ki: Bu şeylerin toplamı birleşmiştir ve insanlar onun içinde doğru yolun orta yolundan çıkmak için yollar bulurlar, İsa’yı (as) ilahlaştırmak, sonra da Muhammed’in (saa) Nübüvvetini ve Ali’nin (as) Vasiliğini inkar etmek için. Oysaki onların bazıları Peygamber’e (saa) iman etmiştir ve zikredildiği üzere, Peygambere (saa) iman etmiş ilk elçi Habeşistan Hristiyanlarının elçisiydi. Tevrat’ta ve bugün var olup Hristiyanlar tarafından kabul edilen dört İncil’de, Peygamber (saa) ve Ali (as) hakkında bazı işaretler vardır ve onun (saa) oğullarından olan Mehdi (as) hakkında da pek çok işaret vardır.

Barnabas İncil’ine gelince, orada İsa a.s’dan bir bildiri vardır. İsa a.s, Muhammed saas ve seçilmiş kişi ya da seçilmişlerden biri tarafından sembolize edilmiş, diğer bir kişi hakkında, müjde vermek için geldiğini söylemiştir. Bu seçilmiş kişi tarafından sembolize edilmiş kişi, Muhammed’in dinini gösterecektir, demiştir. Ayrıca da İsa demiştir ki, ben, Muhammed saas için yolu yapmaya, kavs-i nüzul’um (yeryüzüne inişim) zamanındaki şariat için ve tüm yeryüzü halkının şeriatı için yolu yapmaya geldim.

[1]- Tefsir-i İmam Askeri (as) s.235, Biharul Envar c.9 s.309

Allahu Teala buyurmuştur: *[O, müşrikler hoşlanmasalar da onu bütün dinlere üstün kılmak için Resulünü hidayet ve Hak Din ile gönderendir.]* (Tevbe 33) *[Onu bütün dinlerden üstün kılmak üzere, Peygamberini hidayet ve hak din ile gönderen Odur. Şahit olarak Allah yeter.]* (Fetih 28) *[Onlar, ağızları ile Allah'ın nurunu söndürmeyi istiyorlar. Ve Allah, kâfirler hoşlanmasa bile nurunu tamamlayacaktır. Müşrikler istemeseler de onu bütün dinlere üstün kılmak için Peygamberini hidayet ve hak ile gönderen Odur.]* (Saff 8-9)

Ve İsa a.s'ın bugüne kadarki varlığının ardındaki neden (yani göğe yükseltilmesinin ardındaki neden), İmam Mehdi'nin (as) zuhur vaktinde, kavs-i nüzul yapıp (yeryüzüne inip), Allah'ın dinini destekleyecek olmasıdır. Ve İsa a.s, Mehdi a.s kıyam ettiği zaman, onun arkasında namaz kılar ve iki grubun Şeriat Sahibinden (saas) naklettiği üzere, onun hoşgörülü Hanefi İslam Şeriatı geri gelir.

Değiş-Tokuş

1

Resulullah'ın (saa) halkı, onun (saa) boyu, onun (saa) şehrinin insanları ve Yahudiler ile Hristiyanlar'ın alimleri, onu (saa) inkar ettiler ve halkın büyükleri ve liderleri ona (saa) iman etmediler. Fakat yabancılar, iyi ve mübarek şehir Yesrib halkı, ona (saa) iman edip, onu (saa) kabul ettiler. Fakirler, zayıflar ve gençler; ona (saa) iman etti ve böylece, Allah din alimlerini, halkın liderlerini ve Muhammed'in (saa) gönderilişini beklediğini iddia eden bazılarını, onun Cennette kendi önüne koyduğu Muhammed'in (saa) seçilmiş ashâbı olan başkaları ile değiştirdi. Ve onların çoğu; onun (saa) hayatı içinde öldürüldü, muhtasibin şehitler gibi.. Allahu Teala buyurmuştur: *[Müminlerden bir kısım erkekler, Allah'a yaptıkları ahde sadık kaldılar. Böylece onlardan bir kısmı verdiği sözü yerine getirdi, bir kısmı da bekliyorlar. Ve onlar, (ahdlerinden) bir şey değiştirmediler.]* (Ahzab 23) Allahu Teala buyurmuştur: *[Muhammed (saa), Allah'ın peygamberidir ve onunla berâber bulunanlar, kâfirlere karşı çetindirler, kendi aralarında merhametlidirler, onları görürsün ki rûkû etmekte, secdeye kapanmaktalar Allah'tan lütuf ve ihsân ve râzılık dileyerek; yüzlerinde, secde eserinin alâmetleri görünmededir ve onların bu vasıfları, Tevrat'ta da vardır ve onlara âit bu vasıflar, İncil'de de var; âdetâ ekilmiş bir tâneye benzer ki filiz vermiştir, derken filizi kuvvetlenmiştir, derken kalınlaşmıştır da dümdüz boy vermiştir, gövdelerine dayanıp yücelmiştir; ekincileri şaşirtir, sevindirir, kâfirleri, bununla kızdırıp yerindirmek için. Allah, inananlara ve iyi işlerde bulunanlara mağfiret ve pek büyük bir mükâfat vaad etmiştir.]* (Fetih 29)

Bu grup; tarihin seyrini değiştirdi ve insanlığın yüzünü beyazlattı: Cafer bin Ebi Talib, Ebu Ducane Ensari, Hanzala Gasilul Melaile, Zeyd bin Harise, Abdullah bin Revaha, Mikdad, Ammar, Cündeb bin Cünade (Ebu Zer), İran asıllı olan Selman-ı Muhammedi ve diğer pek çoğu.. Belki; tarih fesada ve müfsidlere karşı savaşmış kimseler arasında; bazılarının ismini veya yazısını zikretmedi.. Ve (o kimseler ki), yeryüzünde yücelik istemediler, gökte bilinir ve yerde bilinmezler. İyi hal ve iyi bir dönüş onlarıdır. Ve Allah, onları, İslam'ın ve Müslümanların hatırına, en iyi mükafatla mükafatlandırsın. Onların, Allah'ın yeryüzündeki dinine olan destekleri için, peygamberlerin efendisi ve Vasilerin Efendisi Muhammed ve Ali'ye olan destekleri için, Allah'ın salat ve selamı onlara ve ailelerine olsun.

2

Ve buna yakın şey, Peygamberlerin arasında Muhammed'den (saa) önce gelmiş kimselerin başına gelmiş şeydir, (önceden) gördüğümüz/okuduğumuz üzere, ki Yahudi alimler, İsa'ya (as) iman etmeyi istemediler ve onun (as) şehrinin, (İsa'nın aleyhisselam) yükseltildiği yer olan Nasıra'nın halkı da ona (as) iman etmedi. Bu İncil'de şöyle zikredilmiştir: *[İsa oradan ayrılarak kendi memleketine gitti. Öğrencileri de ardından gittiler. Sept günü olunca İsa havrada ders vermeye başladı. Söylediklerini işiten birçok kişi şaşırıp kaldı. "Bu adam bunları nereden öğrendi?" diye soruyorlardı. "Kendisine verilen bu bilgelik nedir? Nasıl böyle mucizeler yapabiliyor? Meryem'in oğlu, Yakup, Yose, Yahuda ve Simun'un kardeşi olan marangoz değil mi bu? Kızkardeşleri burada, aramızda yaşamıyor mu?" Ve gücenip Onu reddettiler. İsa da onlara, "Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez" dedi. Orada birkaç hastayı, üzerlerine ellerini koyarak iyileştirmekten başka hiçbir mucize yapamadı. Halkın imansızlığına şaşıyordu. İsa, çevredeki köyleri dolaşır ders veriyordu.]* (Markos İncili Bölüm 6) Ve Ayıca bazı rivayetlerde zikredilmiştir ki, bazı Şialar, Mehdi'ye (as) iman etmeyeceklerdir. Sünnilerin, Onun (as)

babalarına iman etmedikleri gibi... Allah'ın sünneti budur ve Allah'ın sünnetinde bir değişim göremeyeceksiniz.

Öyle ki, bazı cahil, amelsiz alimler, Mehdi (as)'a yakın olduğunu düşünürler. Onlar, Mehdi a.s'a iman etmeyecektir. İmam Sadık (as) buyurmuştur: "...Kaim (as)'ın gaybet günleri çok uzun olacaktır. Öyle ki, gerçek açığa çıkacak ve kötü bir fitrata sahip Şiadan olan herkesin dönekliği neticesinde, inanç, pislikten temizlenecektir. Bu kişiler, Kaim'in (as) hükümdarlık dönemindeki varisliği, gücü ve geniş bir güvenliği beklerken, münafık olmalarından korkulan kimselerdir..." Ve O (as) buyurdu: "Bütün bunlar, Allah'ın Kendi düşmanı iblise (la) yaptığı erteleme yerine gelir. Nihayet belirlenmiş süre sona ulaşır ve kafirlere karşı söz ve vaad doğrulanır. Allah bunu Kendi Kitabında Kendi söylemiyle açıklamıştır: [Allah, sizlerden iman edip iyi davranışlarda bulunanlara, kendilerinden öncekileri sahip ve hakim kıldığı gibi onları da yeryüzüne sahip ve hakim kılacağını, onlar için beğenip seçtiği dini onların iyiliğine yerleştirip koruyacağını ve (geçirdikleri) korku döneminden sonra, bunun yerine onlara güven sağlayacağını vaadetti.] (Nur 55). Ve şu var ki; İslam'dan ismi dışında, Kuran'dan yazısı dışında, bir şey kalmadığı ve meselenin sahibi, onun için açıklanmış bir sebeple, yanlış yola sürüklenmiş olan kalplerden dolayı arzulandığı zaman, nihayet ona en yakın kimse; ona en düşman kimse olacaktır. Bu yüzden, Allah onu görmediğiniz askerlerle destekleyecek, elleri sayesinde, Kendi Peygamberinin (saa) dinini görünür kılacak ve onu tüm dinler üzerine galip kılacaktır. Allah'a ortak koşanlar (müşrikler) bundan hoşlanmasa bile..." [1]

[1]- Kemalud Din s.356, Gaybet-i Tusi s.172, Biharul Envar c.51 s.222

Hicretten Sonraki Nedir?

1

Medine'de, Peygamber (saa), Allah'ın mukaddes Şeriatının öğretilerine göre muamele eden, İslami bir toplum inşa etmeye başladı. Peygamber (saa), Medine'de, Allah'tan başka ilah yoktur sözü ile başladı; toplumun ilişki yönetimi ile; insanların salih olması ve kemale ermesi için olan; ilke ile bitirdi. Ve onun (saa), yüce ahlakı ve mübarek elleri ile meydana gelmiş olan mucizeler, insanlar üzerinde büyük bir etki bıraktı. Müslümanların sayısını arttırdı ve onların kendi ahlaki mükemmelliklerine gidip, dünyanın süslerini bırakmalarına olanak sağladı. Böylece, bu ıssız çöl, yeşillenmeye başladı. Eğer, Muhammed (saa); insanları, Rahman ve Rahim olan Allahu Teala'ya çağırarak için, selamet içinde bırakılsaydı ve Katte de *(güvercin büyüklüğünde, pahalı ve güzel bir kuştur. Araplar, gece gündüz sürekli onu kovalardı ve kuş da uyumaz, kaçardı. Bu sebepten; onu bir türlü yakalayamazlardı)* yalnız bırakılsaydı, uyumuş olurdu. *(Bu ifade, İmam Hüseyin (as) tarafından, kardeşi Zeynep a.s'a; düşmanlarıyla olan durumunu, davasını, bu kuş ile karşılaştırmak için, söylenmiştir.) (Tercümanın Notu: Ve, İmam Ahmed a.s Katte'yi, Hz Muhammed saas'ın içinde bulunduğu duruma çağırışım yapmak için kullanmıştır. Peygamber Efendimiz saas rahat bırakılsaydı, Katte bile uyurdu)*

Ve önceden, ne Nemrud, İbrahim'i (as), ne de Firavun, Musa'yı (as) rahat bırakmamıştır: *[Ve firavun dedi ki: "Bırakın beni, Musa'yı öldüreyim ve o, Rabbine dua etsin. Gerçekten ben, (onun) sizin dininizi değiştirmesinden veya yeryüzünde fesat çıkmasından korkuyorum." Ve Musa dedi ki: "Muhakkak ki ben, hesap gününe inanmayan, kibirlenenlerin hepsinden, senin de Rabbin olan Rabbime sığınırım."]* (Mümin/Gafir 26-27)

Bu kibirli kafirin mantığına bakın; o kendi içkisi ve ahlaksızlığı ile doğruluğu destekliyor/yayıyor ve Musa ise; Allah'tan başka ilah yoktur sözünü yayarak ve yeryüzünde İlahi hükümeti kurarak; bu kafire göre; yeryüzünde fesat çıkarıyor. İşte budur, bugün Müslümanlara egemen olan, Firavunlar'ın mantığı!

Eğer bunu bilseydik, silahlı çarpışmanın kaçınılmaz olduğunu da bilirdik. Allah'tan başka ilah yoktur sözünü yaymak için olan cihadın önemli olduğu gibi.. Ki böylece din; Allah'a samimi olur ve Allah'ın sözü en yüce olurdu: *[İman edenler, Allah'ın yolunda savaşır ve kâfir olanlar ise tağutun yolunda savaşır. O halde şeytanın dostlarıyla savaşın. Muhakkak ki şeytanın hilesi zayıftır.]* (Nisa 76)

2

Ve Müslümanlar, Medine'de küçük olarak başlayıp, sonradan, Allah'ın lütfuyla genişlemiş olan, İslami varlıklarını savunmaya başladılar. Ve bazı şeyler yerleştikten sonra, bundan sonra İslami devletin, Allah'tan başka ilah yoktur devletin gölgesi altına girmiş olan insanlara egemen olmuş, tağuti hükümetlere saldırdılar. Orada onlar İslam'a geçmeyi ya da Müslümanların ödediği Zekata eşdeğer olan cizyeyi ödeyerek önceki İlahi dinlerden birinin üzerinde kalmayı seçmişlerdir. Ki bu Kuran'da, İslam'ın adil kanunudur *[Din(in kabulü) hususunda zorlama yoktur.]* (Bakara 256)

Halık (Yaratıcı) Teala'nın bir dinine uymayan ve ilahi bir dini olmayan kimselere gelince, bu kimselerle savaşılması uygundur/gereklidir. Nihayet onlar şunu diyene dek: Allah'tan başka ilah yoktur ve Muhammed (saa) Onun Resulüdür.

Ve böylelikle, İslam, Allah'ın lütfu ve Peygamber'in, Vasinin ve müminlerin cihadı ile yayıldı. Peygamber (saa), ilaçlarıyla gezen doktor gibiydi, Emirel Müminin'in (as) onu (saa) vafettiği gibi [1], o (saas), insanlar arasında, onlara iyiliği emrederek ve onları kötülükten sakındırarak yürüyordu. Ve, o, gece gündüz, Allah'tan başka ilah yoktur sözünü yaymak için çalışıyordu. Bu, ondan(saa) sonra, İmamların (as) yaptığı davranıştır. Ondan (saa) önceki, Peygamberler ve Elçilerin davranışında öyle olduğu gibi... İsa (as), insanları Allah'a çağıran yeryüzündeki bir gezgindi ve Peygamberlerin geri kalanı, İbrahim, Musa ve diğerleri (as) de böyle idi.

Bunlar, Allah'tan başka ilah yoktur sözünü yaymak için sürekli ciddice çalışmaya, iyiliği emretmeye ve kötülüğü sakındırmaya çağıran, o kişilerin (as) Kuran'daki hikayeleridir.

---

[1]- Emirel Müminin (as) Resulullah'ı (saa) şöyle vafetmiştir: "Merhemlerini hazır ve araç gereçlerini sıcak tutan gezgin bir doktor. O (saa) kör kalpleri, sağır kulakları ve sessiz dilleri tedavi etmek için ihtiyacın olduğu her yerde onları (ilaçlarını) kullanırdı. O (saa) ilaçları ile ihmal noktalarını ve tereddüt yerlerini takip etti." Nehcül Belağa, Muhammed Abduh'un şerhi ile, c.1 s.107

Peygamber'in (saa) Vefatından Sonra

1

Allahu Teala buyurmuştur: *[Muhammed (saa) ancak bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler geldi geçti. Ölürse, yahut öldürülürse gerisin-geriye mi döneceksiniz? Kim dönerse bilsin ki Allah'a hiçbir sûretle zarar vermez ve Allah şükredenlerin karşılığını yakında verecektir.]* (Al-i İmran 144)

Peygamberin (saa) vefatından sonra olan şeyi anlatan en iyi kimse, Zehra'dır (sa). O a.s, Resulullah'a (saa) en yakın olan mahluktur. O (sa), onun (saa) vefatından sonra Peygamberin (saa) mescidindeki hutbesinde şöyle buyurmuştur: *"...Allah Tealâ Peygamberine (saa) enbiyanın bulunduğu, yani seçkinlere ayırdığı makama yücelmeyi kararlaştırdığında ise, sizlerdeki nifak düğümleri aşikâr oldu, din gömleği yıprandı; kendini gizlemiş olan azgınlar nutka geldi ve cansız kalmış düşmanlar harekete geçti; bâtil ehlinin önderi kükremeye başladı, aranızda değer kazandı, şeytan yuvasından başını çıkarıp sizleri kendine çağırdı, sizlerin de onun davetini kabullenmeye ve aldanmaya meyilli olduğunuzu gördü. Sonra şeytan hareket etmenizi istedi, siz de hareket ettiniz, tehyiç olmanızı (çoşmanızı) istedi, siz de galeyana gelip tehyiç oldunuz. Derken başkasının devesini (kendi deveniz olarak) dağladınız (sizin malınız olmayan hilafeti gasp ettiniz), ve (onu) başkasına ait çeşmeye sürdünüz (yani başkasına ait olan hilafete el koydunuz). Bütün bunlara, henüz Resul-i Ekrem'in (saa) vefatından kısa bir süre geçmeden ve henüz kalbimizin yaraları tazeiken, yüreğimizin cerahati iyileşmeden, hatta Resul-i Ekrem'in (saa) cenazesi defnedilmeden teşebbüs ettiniz. 'Fitne çıkmasından korkuyoruz' diyerekten kendinizi öne attınız. Ama bilin ki, fitnenin ta içine düştünüz. '(Oysa) iyi bilin ki (bu işleriyle), tam fitnenin ortasına düşmüşlerdir. Gerçekten cehennem kâfirleri kuşatmıştır'..." [1]*

Muhacirlerin ve Ensarların eşleri onu (sa) ziyaret etmeye geldiğinde, ona (sa) dediler ki: *"Nasıl hastalandın?"* O (sa) da buyurdu ki: *"Allah'a andolsun ki, dünyanızı sevmediğim, erkeklerinize darıldığım halde sabahladım. Onları denedikten sonra uzağa attım, sınadıktan sonra onlara sinirlendim. Keskinlikten sonra körelme, ciddiyetten sonra gevşeklik, düz kayaya vurmak, mızrağın (veya kanalın) çatlaması, görüşlerin bozulması, isteklerin sapması ne de kötüdür! Çaresizlikten onun (Fedek ve hilafetin) yularını onlara taktım ve onlara yükledim, bütün yağmaları onlara yönelttim. Zalim kavim hayır görmesin, neticesiz kalsın, rahmetten uzak olsun.*

Yazıklar olsun onlara! Onu (hilafeti), risalet merkezinden nübüvvet ve hidayet temelinden, Ruh'ul Emin'in (Cebrail'in) indiği evden, din ve dünya işlerine alim olanın elinden çıkardılar. Bilin ki bu, büyük ve apaçık bir hüsrandır.

Ali'den (as) intikam almalarının sebebi ne idi? Allah'a andolsun ki, onun kılıcının kimseyi tanımamasından, ölüme itina etmemesinden, düşmanları çiğnemesinden, kılıcının darbesinden ve Allah rızası için olan öfkesinden dolayı ondan intikam aldılar.

Allah'a andolsun ki, eğer yoldan çekilseydiler (engel olmasaydılar), Resulullah'ın (saa) Ali'ye (as) bıraktığı yulardan (önderlikten) ve onu kabul etmekten vazgeçselerdi ve onu (hilafet devesinin dizginini) Ali'ye (as) bıraksalardı, bu deve onları doğru yola götürürdü, onları (hakkı) kabule zorlardı, halka yumuşak davranırdı, seyredicisi yorulmazdı ve asla süvarisi usanmazdı. Şüphesiz onları hazmı kolay, tatlı, iki tarafı ağzına kadar dolu ve çamura bulaşmamış bir suya götürür ve suya kanmış olarak geri getirirdi.

Hz. Ali (as) onlara, gizlice ve açıkta nasihat etti. Hilafete ulaşıyadı zenginlikten dolayı çok süslenmezdi (beytûlmalden kendisi için mal biriktirmezdi), susuzluğunu ve açlığını

gidereceği az bir miktar hariç, dünya malından bir şey toplamazdı. O zaman kimin zahit, kimin dünyaya haris olduğu, kimin doğru konuşan, kimin de yalancı olduğu ortaya çıkmış olacaktı. Eğer halk inansalardı, korkup-sakınsalardı, gerçekten üzerlerine hem gökten, hem de yerden bolluklar (bereketler) açardık; ancak onlar yalanladılar, biz de onları kazandıkları şeylerden dolayı cezalandıracağız. Bunlardan zulmetmiş olanlara da, kazanmakta oldukları kötülükler isabet edecektir ve onlar (Allah'ı) aciz bırakabilecek de değildir.

Ey, gel de dinle, zaman hayatta ne de şaşılacak şeyler gösterir. şaşarsan, onların sözleridir şaşırtan. Ah bir bilsem bunların hangi dayanağa dayandıklarını da isnat ettiklerini ve hangi vesileye sarıldıklarını! Evlatlarımın aleyhine kimlerin teşebbüste bulunduğunu, galip geldiğini ve onları yok ettiğini bir bilsem! Ne de kötü dost ve yaver! Zalimler için ne de kötü bir değiştirmedir bu. Allah'a andolsun, bunlar halkın önderini ve sıkıntılarındaki sığınağını bir kenara itip aşağılık ve akılsız kimseleri öne geçirdiler. O halde güzel iç yaptık diye zannedenlerin yüzleri yere sürtülsün! Dikkat edin, aslında onlar bozguncuların kendileridir, ama bunun bilincinde değildirler.

Vay onların haline! Acaba başkalarını hakka hidayet eden mi izlenmeye daha layıktır, yoksa başkası tarafından hidayet edilmedikçe hakkı bulamayan kimse mi? Peki ne oluyor size? Nasıl da hüküm veriyorsunuz?

Dikkat edin! Bunların hilafeti yeni gebe olmuştur, o halde biraz mühlet verin de nasıl bir meyve vereceğini bekleyin! Sonra ondan dolu tanesi büyüklüğünde [süt yerine] taze kan ve helak eden zehir sağın. İşte burada batıl yolu tutanlar hüsrana uğradılar. Ve gelecektekiler, öncekilerin kurduklarının akıbetini görüp bileceklerdir.

[Artık muradınıza erdiniz] Dünyanızdan hoşnut olun ve kalpleriniz gelecek fitnelere hazırlıklı olsun. Keskin kılıçlar ve zorbalığın, zulmün ve azgınlığın en kötüsünü reva gören saldırganların gücü müjdeler olsun size. Kuşatıcı fitneler ve beytülmalde hiç kimsenin rağbet etmeyeceği kadar mal bırakan zalimlerin zulmü müjdeler olsun size! Onlar topluluğunuzu [mahsulünüzü] biçeceklerdir. O halde hasret ve hüznün olsun size! Nerelerdesiniz? Gerçekten [Allah'ın hak ve rahmet yolu] size kaybolmuştur, "İstemediğiniz halde mi biz sizi Allah'ın rahmetine [dosdoğru yola ve sırat'el müstakime] zorlayalım?!" [2]

[1]- elİhticac c.1 s.136

[2]- Meanil Ahbar s.355, Taberi, Delailul İmame s.128, Emali-i Tusi s.376, el İhticac c.1 s.149, Biharul Envar c.43 s.159

Böylelikle, Peygamber'in (saa) vefatından sonra, sonda olanlar öne geçti ve önde olanlar geride kaldı. Ebu Bekir, Ömer ve onların takipçileri iktidarı ele aldı ve Resulullah'ın(saa) Vasisi, Ali bin Ebi Talib (as) uzaklaştırıldı ve (ona) zarar verildi, ona ve Zehra'ya (sa). Fatima (sa), İmam Ali'yi (as), Ebu Bekir'e biat etmeye zorlamak için, Ömer ve bir grup münafığın; onun (sa) evine saldırısından sonra; vefat etti. Ve Ömer, ona (sa), kırbaç ile vurdu. Ve onu (sa), duvar ile kapı arasında sıkıştırdı. Tâ ki, Ömer, onun (sa) kaburgasını kırdı ve çivi de onun göğsünü deldi ve onun (sa) bebeğini düşürmesine sebep oldu. O (sa); Peygamberin (saa) şu manaya gelen şeyi söylediğini duyan insanlar tarafından zulme uğramış ve savaşılmış bir şekilde babasının (saa) yanına gitti: *"Allah Fatima'nın (sa) gazabı için gazaplanır."* [1]

Böylece, Allah'ın haramını ihlal ettiklerinde ve O'nun mahlukatının en iyisini küçümsediklerinde; bedbahtlık o insanlara gark oldu: *[Onların durumu, ateş yakıp böylece çevresindeki şeyleri aydınlattığı zaman Allah'ın nurlarını giderdiği ve onları karanlıklar içinde bıraktığı kimselerin durumu gibidir. (Artık) onlar göremezler.]* (Bakara 17)

Ve Peygamber saas buna rağmen yaşamında Müslümanları terketmedi. Onları kendisinden sonraki vasiye ve onun as oğullarından olan imamlar as'a yönlendirmeden bırakıp gitmedi. Zira, Allah sv't bununla onu yükümlü kılmıştı. Fakat, seçim cezbedici olmak zorunda. Ve Samiri olmak zorunda.. Ve buzağı da olmak zorunda.. Allah sv't'nin dediği gibi: *[İnsanlar, iman ettik demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sandılar? Ve andolsun ki onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah sadıkları da (doğru söyleyenleri de) tekzip edenleri de (yalancıları da) mutlaka bilir. Yoksa seyyiat işleyenler (kötülük yapanlar), Bizim imtihanımızı geçeceklerini mi sandılar? Hüküm verdikleri şey ne kötü!]* (Ankebut 2-4)

---

[1]- Hanefi Kunduzi, Yenabiul Mevedde c.2s.56, Zehairul Ukba s.39, Emal-i Şeyh Saduk s.467

3

Ve esasen, Müslümanları doğru yola ve kendisinden sonraki Vasiler ve Allah'ın yeryüzündeki Halifeleri'ne hidayet ettiği ile ilgili, Peygamber saas'in bazı hadislerini seçmek istediğimde, tereddüt ettim. Hangisini seçmeliydim? Şii kitapları olsun, Sünni kitapları olsun, o kadar çok ki. Ve esasen, birkaç taneyle sınırlamış olsam da, dilerim ki, Allah svt, bunların, din için bir zafer, Müslümanlar için bir fayda ve müminler için de, bir destek olmasını sağlar.

Hafız Muhibuddin Ahmed Taberi nakletmiştir, o Sünni alimlerden ve ravileri "Zehairul Ukba fi Menakıb-ı Zil Kurba" kitabında geçer: Enes nakleder, Resulullah'ın (saa) yanında bir kuş vardı ve o (saa) buyurdu: *"Allah'ım! Bana bu kuşu benimle yemek için Sana en sevgili mahlukunu getir" ve Ali Bin EbiTalib (as) geldi ve onunla (saa) beraber yedi."* [1]

Ve Müede el Geferiya dedi: Ayşe'nin evinde bulunan Peygamber saas'i görmeye gittim. Ali de oradan çıkıyordu. Ben de Resulullah saas'in şöyle dediğini işittim: *"Ey Ayşe, şüphesiz ki bu adam tüm erkeklerin en sevgilisi ve benim için en değerlisidir. Bu yüzden, onun (as) haklarını tanı ve ona (as) zekatını ver."* [2]

Bera bin Azib nakleder, Peygamber (saa) buyurdu: *"Benim için Ali (as), bedenimdeki baş gibidir."* [3]

Muttalib bin Abdullah bin Hanseb nakleder, Sakif elçileri geldiğinde, Peygamber (saa) onlara buyurdu: *"Siz ya İslam'a geçeceksiniz ya da size benden -veya kendim gibi- bir adam göndereceğim.. Boyunlarınızı kesmesi, oğullarınızı köle etmesi ve malınızı alması için." Ömer dedi ki: "Vallahi, bugüne dek emirliği (lider olmayı) istememiştim, göğsümü onun (saa), bunu benim (yani ömerin) olduğunu söylemesini umut ederek kabartıyordum." Böylece O (saa) Ali'ye (as) yönelip, elini tuttu ve buyurdu ki: "Bu onundur, bu onundur."* [4]

Enes bin Malik nakleder, Resulullah (saa) buyurdu: *"Her peygamber kendi ümmetinde bir yardımcıya sahiptir ve Ali (as) benim yardımcımdır."* [5]

Ebi Eyyüb nakleder, Resulullah (saa) buyurdu: *"Şüphesiz, Melekler bana ve Ali'ye (as) salatlarını gönderdi, zira biz namaz kılardık ve bizden başka hiç kimse yanımızda namaz kılmıyordu."* [6]

[1]- Zehairul Ukba s.61, Sünen-i Tirmizic.5 s.300, Suhfatul Ehadis c.10 s.153

[2]- Zehairul Ukba s.62, Yenabiul Mevedde c.1 s.245, Usdul Gabe c.5 s.548

[3]- Zehairul Ukba s.63, Yenabiul Mevedde c.2 s.152

[4]- Zehairul Ukba s.64, Abdurrezzak Seneni, Musennef c.11 s.226, Biharul Envar c.38 s.308, Ayanuş Şia c.1 s.354 ve diğerleri

[5]- Zehairul Ukba s.64, el Gadir c.3 s.23, Cevahirul Metalib fi Menakı-ı İmam Ali (as) c.1 s.61

[6]- Zehairul Ukba s.64, el Gadir c.3 s.220, Tarih-i Dimeşk c.42 s.39

4

Ebu Zer nakleder, Resulullah (saa) buyurdu: *“Ben göğe götürüldüğümde (İsra), nurdan bir yatağın üzerinde oturan bir meleğin yanından geçtim ve onun bacaklarından biri doğuda ve diğeri batıdadır ve o elleri arasındaki bir levhaya bakıyordu ve tüm dünya onun gözleri arasındadır ve mahlukat onun dizleri arasındadır ve onun elleri Doğuya ve Batıya ulaşır. Böylelikle dedim ki: ‘Ey Cebrail bu kimdir?’ O da cevapladı: ‘Bu Azrail’dir, daha yakına gel ve ona selam gönder.’ Ben de daha yakına geldim ve ona selam gönderdim. O da dedi ki: ‘Ve selam olsun sana ey Ahmed (saa); amcanın oğlu Ali (as) ne yaptı?’ Ben de dedim ki: ‘Sen benim amca oğlum Ali’yi (as) tanıyor musun?’ O da dedi ki: ‘Nasıl onu tanımam, Allah bana mahlukların ruhlarını almayı emretti. Senin ruhun ve amca oğlun Ali bin Ebi Talib’in (as) ruhu hariç, zira Allah, sizin ruhlarınızı Kendi isteğiyle alır.’” [1]*

Ümmü Seleme nakleder, Resulullah (saa) buyurdu: *“Ali’yi (as) seven beni sevmiştir ve beni seven Allah’ı sevmiştir. Ve Ali’den (as) nefret eden benden nefret etmiştir ve benden nefret eden Allahu Teala’dan nefret etmiştir.” [2]*

İbni Abbas nakleder, Resulullah’ın (saa) evinde Abbas ile oturuyordum ve aniden Ali bin Ebi Talib (as) girdi ve selam verdi, Resulullah (saa) de ona (as) cevap verdi ve onun için ayağa kalkıp ona sarıldı, onu gözlerinin arasından öptü ve onu kendi sağına oturttu. Abbas dedi ki: *“Ey Resulullah (saa)! Sen bu kimseyi ne de seviyorsun!” Resulullah (saa) de buyurdu: “Vallahi, Allah onu benden daha çok seviyor. Şüphesiz, Allah her Peygamberin neslini kendisinden kıldı ve benim neslimi ise ondan (as) kıldı.” [3]*

İmran bin Husayn nakleder, Peygamber (saa) buyurdu: *“Şüphesiz, Ali (as) bendendir ve Ben de ondanım ve O (as) benden sonra her müminin velisidir.” [4]*

Ebu Rafi nakleder, Ali (as), Uhud Gününde Ashabul Liva’yı (Sancaktarları) öldürdüğünde, Cebrail (as) şöyle dedi: *“Ey Resulullah (saa), şüphesiz, bu (gerçek) tesellidir.” Peygamber (saa) de buyurdu: “Şüphesiz, o bendendir ve ben de ondanım.” Cebrail de şöyle dedi: “Ben de siz ikinizdenim ey Resulullah (saa).” [5]*

İbni Hamis nakleder, Resulullah (saa) buyurdu: *“Ben göğe götürüldüm (İsra) ve sağ Arşın (Tahtın) bacaklarına baktım, bir kitap gördüm (ve okudum ki) Muhammed (saa) Allah’ın Resulüdür, Ben (yani Allah subhane ve teala); onu (Muhammed’i sallallahu aleyhi ve alihi ve sellem)’i, Ali (as) ile destekledim ve ona (saas), onun (as) ile yardım ettim.” [6]*

Büreyde nakleder, Resulullah (saa) buyurdu: *“Her peygamberin bir Vasisi ve Varisi vardır ve şüphesiz ki Ali (as) benim Vasim ve Varisimdir.” [7]*

[1]- Menakıb-ı Al-i Ebi Talib c.2 s.75, Zehairul Ukba s.65

[2]- Menakıb-ı Al-i Ebi Talib c.2 s.217, Müstedrek-i Hakim c.3 s.130 ve başka kaynaklar

[3]- Şukeni, Nil-ul Evter c.6 s.139, Tarih-i Bağdad c.1 s.333, Tarih-i Dimeşk c.42 s.259, Mizanul İtidal c.2 s.586

[4]- Menakıb-ı Al-i Ebi Talib c.2 s.59, Zehairul Ukba s.68

[5]- Menakıb-ı Al-i Ebi Talib c.2 s.316, Zehairul Ukba s.86

[6]- Zehairul Ukba s.69, Menakıb-ı İbni Şehri Aşub c.1 s.254, Mecmauz Zevaid c.9 s.121, Taberani, Mücemul Kebir c.22 s.200

[7]- Zehairul Ukba s.71, Menakıb-ı Al-i Ebi Talib c.2 s.35, Yenabiul Mevedde c.2 s.163

5

Taberi, vasilikle kastedilen şeyin ne olduğunu yorumladı ve delil olarak rivayetleri alıntıladi. Vasilikle kastedilen şey, Peygamberin (saa), Ali'ye (as), kendisini (saa) gusül etmesini tavsiye etmesidir [1]. Bu insanlar nasıl da şaşırıyor, onlar tüm bu rivayetleri görüyor ve sonra da sağa sola meylediyorlar!!! Enes'ten nakledilmiştir, Ben (Enes) Peygamber'in (saa) (evinde) idim ve o (saa), Ali'nin (as) geldiğini gördü ve şöyle buyurdu: *"Ey Enes." Ben de dedim ki: "Lebbeyk (emrinizdeyim)" O (saa) de buyurdu: "Bu gelen adam, Kıyamet Günü ümmetim üzerine hüccetimdir."* [2]

Bera bin Azib nakleder, Biz Peygamber (saa) ile seyahat ediyorduk. Sonra Gadir-i Hum denen bir yerde durduk. Biz cemaat namazı kıldık ve ağacın altında bir yer Resulullah (saa) için temizlendi. O (saa) de öğleni kıldı ve Ali'nin (as) elini tuttu ve buyurdu: *"Şahit misiniz, Ben her mümine kendisinden daha evlayım?" İnsanlar da evet dedi ve Ali'nin (as) elini tuttu ve şöyle buyurdu: "Ben her kimin mevlasıysam, bu Ali (as) da onun mevlasıdır. Allah'ım, ona (as) dost olana dost ol, onun (as) düşmanına düşman ol." Ve bundan sonra Ömer onunla (as) görüştü ve dedi ki: "Tebrikler ey İbni Ebi Talib (as) sen her mümin erkek ve kadının Mevlası oldun."* [3]

Ve Menakıb'da geçtiğine göre O (saa) şunu da ekledi: *"(Allah'ım) ona (as) yardım edene yardım et ve onu (as) seveni sev."* [4]

Ve bu, Gadir Hadisidir, dağın üstündeki ateşten daha ünlüdür (bu bir atasözüdür: Eski Araplar yolcuya yol göstermesi için dağda ateş yakarlardı) ve bu (hadis); iki gruptan da (Şia ve Sünni) Mütevatirdir (onu nakletmiş insanlar onun hakkında yalan söylemiş olamazlar). Fakat insanlar; Resulullah'ın (saa) Ali'nin (as) Velayetini kendi Velayetine ve kendi Velayetini de Allahu Teala'nın Velayetine katmasına rağmen; velayeti yanlış yorumluyor. Taberi, Ömer'den nakletmiştir: Ömer bir adama demiştir ki: *"Veyhak (Yazık sana), sen bu adamın kim olduğunu bilmiyorsun, bu benim ve her müminin Mevlasıdır ve onun (Ali'nin aleyhisselam) Mevlası olmadığı kimse, mümin değildir."* [5]

[1]- Ahmed bin Abdullah Taberi, Zehairul Ukba'da önceki hadisi zikrettikten sonra şöyle diyor: Ve bu Hadis doğruysa, veraset Muaz bin Cebel'in ondan (as) naklettiği şey üzerine gerçekleşecektir, o şöyle nakleder, Ali (as) buyurdu: "Ey Resulullah (saa), Ben sizden neyi miras alırım?" O (saa) de şöyle buyurdu: "Peygamberlerin (as) birbirlerinden miras aldığı şeyi, Allah'ın kitabı ve Onun (svt) Peygamberinin Sünneti." Ve tavsiye edilen şey, Enes'in naklettiği şey üzere gerçekleşmiştir: Peygamber (saa) buyurmuştur: "Vasim ve varisim borçlarımı öder ve vaadlerimi yerine getirir, Ali bin Ebi Talib (as), Allah ondan razı olsun." Ehrece Ahmed Menakıb'da... ve harece İbni Sirac, ya da Hüseyin bin Ali'nin babalarından naklettiği şey üzerine, o nakleder, Peygamber (saa)s Ali'ye (as) kendisine gusül vermesini tavsiye etti, Ali (as) buyurdu: "Ey Resulullah (saa), ben buna dayanmamaktan (dayanamamaktan) korkuyorum." O (saa) de buyurdu: "Benim üzerimde sana yardım edilecektir." Ali (as) buyurdu: "Vallahı, her Resulullah'ın (saa) bir uzvunu çevirmek istediğim zaman, o (uzuv) benim için çevrildi." Ve bu yorum, veraseti ve tavsiyeyi inkar etme husundaki sahih hadislerden zikredilen şey tarafından desteklenir, ve o (saa) onlara bir yol vaat etmedi, Allah'ın kitabındaki şey, bazı deve dişlerini içeren bir levhadaki şey ve bizlerin on (kimsenin) faziletleri hakkında Riad-un Nadire'nin kitabında karar verdiğimiz şey üzerine (al3a9l) olan (yol) hariç." Zehairul Ukba s.71

[2]- Zehairul Ukba s.77, Yenabiul Mevedde c.2 s.170, Cevahirul İmam Ali bin Ebi Talib (as) c.1 s.193

[3]- Müsned-i Ahmed c.4 s.281, Zehairul Ukba s.76s

[4]- Menakıb-ı Al-i Ebi Talib c.2 s.236

[5]- Taberi, Beşaretul Mustafa (saa) s.362, Zehairul Ukba s.68, Hakim, Şevahidut Tenzil c.1 s.349 ve orada Veyhak yerine Veylak (yazık sana) diye geçer.

6

Keşke anlasaydım! Sen, onun; senin efendin ve Mevlan olduğunu kabul ettiysen, madem öyle; niçin onun hakkını çiğnedin? Sen ve ashabın? Niçin onun evini yakmak istediniz? Hatta, onu öldürmeyi planladınız? Bu, Samiri'nin Harun'a (as) olan kıskançlığı gibi kıskançlıktan değil midir? İblis'in, Adem'e (as) olan kibri gibi kibirden değil midir?! Keşke bilseydim/anlasaydım! İblis'e kibri kim öğretti ve kim onu azdırdı?!

Taberi Sad bin Ebi Vakkas'tan nakleder, Peygamber (saa) Ali'ye (as) şöyle buyurdu: *“Sen benim için, Harun'un Musa'ya olduğu gibisin. Fakat benden sonra peygamber olmayacaktır.”* [1] Ve bu hadis dağın üstündeki ateşten daha meşhurdur. Derim ki: Eğer siz onun as, Harun'un Musa'ya olduğu gibi olduğunu gördüyseniz, Harun'un Musa için olan konumunu görmemek için kör olmanız gerekmez mi? Kuran demiyor mu ki, Harun Musa'nın halifesidir. *[Musa'ya otuz gece vaad ettik ve onu on ile tamamladık. Böylece onun Rabbinin kararlaştırdığı zaman, kırk geceye tamamlandı. Ve Musa, kardeşi Harun'a şöyle dedi: “Kavmimde bana halef ol (benim yerime geç) ve ıslâh et ve müfsidlerin (fesat çıkaranların) yoluna tâbî olma.”]* (Araf 142)

Ve Vallahi, onun vasiliği ve ondan sonra oğullarının vasiliği ve onların Allah'ın Resulüne halifelikleri, Şiaların naklettikleri şeylerin yanısıra, Sünnilerin Resulullah'tan (saa) naklettiği şeyler içinde de, Kuran'ın pek çok ayette beyan ettiği ayetler içinde de vardır ve hepsi güneşten daha açıktır. Esasen, onların zikri (Vasiler konusu); mevcut Tevrat ve İncil'de de vardır. Hatta Yahudiler ve Hristiyanlar geçmişte onların hatırlanmasını yok etmeye çalışmış olsa bile.. Tıpkı, bazı Müslümanlar gibi... Kuran ve Resulullah saas onlara (Müslümanlara) tavsiye etmiş olmasına rağmen, onların zikrini yok etmeye çalışmışlardır ve hala bugün de bunu yapmaya çalışmaktadırlar. Ve bekleyin, şüphesiz, biz de bekliyoruz. Ve her kim Sünni kitaplarında bu konu ile ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyorsa, şunlara bakması gerekir: Taberi, Zehairul Ukba, Yenabiul Mevedde, Feraidus Simtayn, Sünengi Tirmizi, Müsned-i Ahmed, el Menakıb, Şafi, Metalibu Su'ul, Müsned-i Buhari, Müsned-i Müslim ya da onların Sahiheyin (iki doğru kitap) dedikleri şey, Sünen-i Ebi Davud, Nesei, İbni Mace, Hakim Nişaburi, Kifayetul Talib ve diğerleri.

[1]- Zehairul Ukba s.63, Sahih-i İbni Hibban c.15 s.371, Taberani, Mücemul Evsat c.5 s.287, Mücemus Sağir c.2 s.22

7

Allame (farklı ilimleri bilen), Fakih Muhammed bin Ali bin Osman Karacki (Allah ona rahmet etsin), İmami Şia alimlerinin önderlerindedir. Ve aynı zamanda, Şeyh Muhakkik Tusi (Allah ona rahmet etsin) ile tek dönemde yaşamış kimselerdendir. O, Şia alimleri içinde, en üst saygı kademesindedir ve tercihleri onun hakkında söylenildiği gibi birinci sınıftandır, ve kendi Kitabı el İstinsar'da o şöyle diyor: Şeyh Müfid bana anlattı ve babalarından (as) onlarda Emirel Mümin'den (as) Ebu Cafer Sani'ye (as) kadar olan senedini (ravi zincirini) zikretti, Resulullah (saa) buyurmuştur: *"Kadir gecesine iman edin, zira, şüphesiz yılın emri onda iner ve şüphesiz bu emrin benden sonra vulatı (sahipleri) vardır, Ali bin Ebi Talib (as) ve onun onbir evladı (as)."* [1]

Ve İsnad ile (yani falan ve filandan... onlar da; Resulullah'tan (saa) nakledilmiştir) Ebi Cafer Muhammed bin Ali Bakır'dan (as), o da Cabir bin Abdullah Ensari'den nakleder, Resulullah (saa) buyurdu: *"Kadir gecesine sadık kalın, zira şüphesiz o benden sonra Ali bin Ebi Talib (as) ve ondan sonraki onbir evladı (as) için olacaktır."* [2]

Ve Ebi Cafer Evvel'den (as) –yani İmam Bakır (as)- o (as) da babalarından nakleder, Resulullah (saa) şöyle buyurdu: *"Şüphesiz Ben ve ailemden oniki (kişi), onların ilki de Ali bin Ebi Talib'tir (as), yeryüzünün direkleriyiz, Allah kendi ehliyle birlikte yok olmaması için onunla onu (yeryüzünü) tutmuştur, eğer ailemden oniki (kişi) artık olmazsa, yeryüzü gecikmeksizin (ve siz fark etmeksizin) kendi sakinlerini yutacaktır."* [3]

Ebi Cafer'den (as) nakledilir, Resulullah (saa) buyurmuştur: *"Benim soyumdan, oniki yüce idareci olacaktır, onlar meleklerin konuştuğu (muhaddes) kimselerdir ve çok akıllıdırlar. Onlardan, yeryüzünü zulümle dolduktan sonra adaletle dolduracak olan Kaim olacaktır."* [4]

Ebi Abdullah'tan (as) nakledilir, Resulullah (saa) buyurmuştur: *"Allah günler arasından Cuma gününü seçti, aylar arasından Ramazan ayını ve geceler arasından da Kadir gecesini. Ve O (svt), insanlar arasından, nebiler, peygamberler seçti ve peygamberler arasından elçiler ve elçiler arasından, beni seçti ve benden Ali'yi (as) seçti ve Ali'den (as) Hasan ve Hüseyin'i (as) seçti ve Hüseyin'den Vasiler seçti. Ve onlar, Hüseyin'in (as) neslinden dokuz (kişidir) ki, onlar, bu dinden Galiyyin'in (Aşırıların) çarpıtmasını, sahtekarların hırsızlığını ve cahillerin yorumunu çıkartacaklardır. Onların dokuzuncusu, onlar arasında en zahir/belirgindir. Onların temsilcisi ve onların Kaim'idir ve o, onlar arasında en iyisidir."* [5]

[1]- el İstinsar s.8, İrşad-ı Müfid c.2 s.246, el Kafi c.1 s.533, Menakıb-ı Al-i Ebi Talib c.1 s.257

[2]- el İstinsar s.8

[3]- el İstinsar s.8, Halebi, Takribul Maarif s.419

[4]- el Kafi c.1 s.534, el İstinsar s.7

[5]- Kemalud Din s.281, Muktedab-ul Athar s.10, el İstinsar s.8

Ve İmam Sadık'ın (as) babalarından (as), onların da Resulullah'tan (saa) naklettiği şey(e gelince), O (saa) buyurmuştur: *“Sevinin! Sevinin! Sevinin!-üç kez- Benim ümmetimin örneği, bir yağmur gibidir ki, siz onun (yağmurun) başının mı yoksa sonunun mu daha iyi olduğunu söyleyemezsiniz. Benim ümmetimin örneği, bir bahçe gibidir ki, bazıları ondan (bahçeden) bu yıl beslenir ve diğerleri de gelecek yıl beslenir. Hatta olabilir ki, ondan beslenen kimseler sonradan, daha iyisine sahip olacaktır, daha kalıcı ve daha yüksek verimli ürüne. Benle başlayıp oniki muvaffak bilge kimse ile son bulan bir ümmet nasıl helak olabilir ki ve İsa – bin Meryem- ise onların sonucusudur? Ancak, kargaşa çıkaranlar helak olacaktır. Onlar benden değildir ve ben de onlardan değilim.”* [1]

Ve Allame İbni Ayyaş (Allah ona rahmet etsin) kendi kitabı Muktedab-ul Athar'da Selman-ı Farisi'ye kadar olan isnadla nakletmiştir, o (Selman) nakleder, biz Resulullah (saa) ile birlikteydik ve Hüseyin bin Ali (as) onun bacağının üzerindeydi, o (saa) onun (as) yüzüne baktı ve ona (as) dedi ki: *“Ey Eba Abdullah (as), sen efendiler arasından bir efendisiz ve sen İmam oğlu İmamsın, İmam'ın kardeşisin ve dokuz İmamın babasıdır, onların dokuzuncusu onların Kaim'idir, onların İmamıdır, onlar arasında en alimidir, en bilgesidir ve onların en iyisidir.”* [2]

Ali'nin (as), onun onbir evladının ve onların Resulullah'a (saa) olan halifeliklerinin hakkındaki deliller çok sayıdadır ve belki de onların (delillerin) en büyüğü şudur: *[Şüphesiz, Biz onu (Kuran'ı) Kadir Gecesinde indirdik.]* (Kadir 1). Zira bu sure işaret ediyor ki, Melekler ve Ruh, Peygamber'den (saa) sonra, Allah'ın izniyle, onun (saa) masum halifelerine giderler/üzerine inerler. Ya da; Müslümanlar, onun varlığı üzerinde hem fikir olmasına rağmen, demişlerdir ki, o, Peygamber (saa) ile birlikte gitmiştir. Ve burada onlar, onu her yıl ramazan ayının son on gününde arıyorlar ve inat hariç, isteyen kişi şöyle desin: uça da keçidir!! *(Bu atasözü gerçeğin açığa çıkmasını bile reddeden inatçı insanlar için söylenir. İki çoban vadinin karşı tarafında siyah bir nesne gördü. Biri dedi ki, o bir kuştur. Diğeri de, onun bir keçi olduğunda ısrar etti. Tartışma hararetlenirken, o nesne uçtu. İlk adam dedi ki, “Sana onun bir kuş olduğunu söylememiş miydin?” İkinci adam da cevapladı: “Hayır, o uça da keçidir!”)*

İmam Bakır (as) buyurmuştur: *“Ey Şiiler, [Şüphesiz, biz onu Kadir gecesinde indirdik.] suresi ile tartışın. Muzaffer olacaksınız. Zira Vallahi o, Allahu Teala'nın Resulullah'tan (saa) sonra mahlukatı üzerine hüccetidir ve o, dininizin eşidir ve o, ilmimizin gayesidir ey Şiiler. Ey Şiiler, [Ha, Mim. Açık Kitaba andolsun.] ile tartışın, zira o özellikle Resulullah'tan (saa) sonra emrin hükümdarları içindir...”* [3]

İmam Sadık (as) babalarından (as) nakleder, Peygamber (saa) buyurmuştur: *“Ben göğe götürüldüğüm zaman, Rabbim Teala bana vahyetti...”* Ve hadise devam etti ve nihayet şöyle buyurdu: *“Kafamı kaldırdım ve aniden Ali, Fatıma, Hasan, Hüseyin, Ali bin Hüseyin, Muhammed, Cafer, Musa, Ali, Muhammed, Ali, Hasan ve onları ortasında inci gibi bir yıldız benzeyen Hüccet bin Hasan Kaim'in (as) nurlarını (gördüm), dedim ki: ‘Rabbim, bunlar kimdir?’ O (svt) da buyurdu: ‘Bunlar İmamlardır ve bu benim Helalimi helal, Haramımı haram kılacak Kaim'dir ve onunla düşmanlarımdan intikam alacağım ve o (as) Benim dostlarım için bir tesellidir ve o (as) senin Şialarının kalplerine zalimlerden, nankörlerden ve kafirlerden şifa veren kimsedir, Lat ve Uzza beden içinde ortaya çıkacak ve o (as) da onları yakacaktır, o gün onların yanındaki insanların azgınlığı, Buzağı ve Samiri'nin azgınlığından daha zor/şiddetli olacaktır.”* [4]

[1]- el Hisal s.476, Uyun-u Ahbar-ir Rıza (as) c.2 s.56, Kemalud Din s.269

[2]- Muktedabul Athar s.11, Biharul Envar c.36 s.372, el Hisal s.475 (küçük bir farkla), Uyun-u Ahbar-ir Rıza c.2 s.56

[3]- el Kafi c.1 s.294, Biharul Envar c.25 s.72

[4]- Kemalud Din s.253, Gaybet-i Tusi s.173, Biharul Envar c.52 s.379, İlamun Nasib c.1 s.169

Şeyh Saduk, hem Kemalud Din, hem de Uyun-u Ahbar-ir Rıza'da (as) şöyle der, babam ve İbni Velid'den (naklen) ve hadisi İmam Sadık (as) İmam Bakır'dan (as), o da Cabir bin Abdullah Ensari'den nakletmiştir: *"Ben (Cabir), Fatıma'nın (sa) elinde Allahu Teala'nın Resule (saa) verdiği ve Resulün (saa) de Fatıma'ya (sa) verdiği levhayı gördüm, orada şöyle yazılıydı: "Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla. Bu, Yüce ve Hekim olan Allah'tan Kendi nuru, elçisi, hicabı ve hücceti olan Muhammed'e (saa) olan bir Kitaptır. Ruhul Emin Alemlerin Rabbinden onunla (kitapla) birlikte indi. Ey Muhammed (saa)! İsimlerimi yücelt ve nimetlerime şükret, nimetlerime karşı gelme. Doğrusu ben Allah'ım. benden başka ilah yoktur. Devleri/Titanları yok eder, zalimleri bozguna uğratar, mazlumları zafere ulaştırırım ve din gününün sahibiyim. Doğrusu ben Allah'ım. Benden başka ilah yoktur. Her kim benden başkasının lüftuna bel bağlar veya benim adaletimden başka bir şeyden korkarsa ona öyle azap veririm ki alemde hiçkimseyi öyle azap etmemişimdir. Öyleyse yalnız bana ibadet et ve bana tevekkül et. Ben, gönderdiğim hiçbir peygamberi ömrü bitmeden önce vasîsiz bırakmadım. Ben, seni bütün peygamberlerden üstün kıldım. Senin vasîni de bütün vasilerden üstün kıldım ve sana aslan gibi iki evlat verdim. Hasan ile Hüseyin'i (as) verdim. babasının süresi bittikten sonra Hasan (as), ilmimin kaynağı olacak, Hüseyin'de (as) vahyimin kaynağı olacaktır. Onu şahadetle kerametlendirip, sonunu saadetle onayladım. O, benim yolumda şehit olanların en üstünüdür ve benim yanımda şehitlerin en yücesidir ve benim kamil sözümü onunla karar kıldım. Benim beliğ hüccetimi de ona verdim. Sevabı ve cezayı onun evlatları ile karar kıldım. Onların ilki Ali'dir (as). İbadet edenlerin efendisi, geçmişteki evliyalarımın ziyetidir. onun oğlu cediti Mahmud'un Muhammed'in (saa) adıyla anılır, Muhammed Bâkır (as). O, ilmi yaran ve açıklayandır ve hikmetimin madenidir. Cafer (as) konusunda şüphelenenler helak olacaktır. Onu reddeden beni reddetmiş gibidir. Sözün doğrusu bendedir. Ben Cafer'i (as) aziz kılacağım. Onun taraftarlarını, yardımcılarını ve velilerini mutlu kılacağım. Ondan sonra gözleri kör edecek olan bir fitne kopacak. Çünkü benim farz kıldığım (imamet) bağı kopmayacaktır ve benim hüccetim gizli kalmayacak ve benim evliyalarım dolu bardaklarla ikramlarda bulunulacak. Bu İmamlar arzın en şerefli idirler. Onlardan birini inkâr eden, benim bütün nimetlerimi inkâr etmiş olur. Benim kitabımdan bir ayeti değiştiren, bana iftirâ atmış olur. Habibim ve seçkin kulum Musa Kâzım'ın (as) süresi bitince karşı çıkıp iftira atanlara eyvahlar olsun. Onu yalanlayan sanki bütün velilerimi yalanlamış gibidir. Ben ona kudret ve güç vereceğim. Ondan sonraki halifem Ali bin Musâ er Rızâ'dır (as). Onu zorba ve müstekbir birisi öldürecek. O, salih kulum olan Zülkarneyn'in kurduğu şehirde defnolacaktır. En hayırlı kulum, en hayırsız kulun yanına gömülecektir. Hak söz bendedir. Ondan sonraki halifem olan oğlu Muhammed (as) ile onun gözlerini nurlandıracağım; onun ilminin varisi, benim de ilmimin mâdenidir. Sırrımın hazinesi, halkıma olan delilimdir. Cenneti ona yer olarak karar kıldım. Onu kendilerine cehennemden vacip olduğu onun ailesinden yetmiş bin kişiye şefaathçi olarak karar kıldım ve onun oğlu Ali'ye (as) saadeti hatmettim. O (as) benim velim, yardımcım, kullarımdaki şahidim ve vahyimdeki eminimdir. Benim yoluma halkı davet edeni ve ilmimin hazinesi olan Hasan'ı (as) onun vücudundan yaratacağım. Sonra imameti onun oğlu ile tamamlayacağım. O alemlere rahmettir. Musa'nın kemali ve İsa'nın değeri, Eyyüb'un sabrı ondadır. Onun zamanında evliyalarım zelil olacak, onların başlarını tıpkı kafirlerin başları gibi birbirlerine hediye edecekler. Öldürülecekler, yakılacaklar, korku içinde yaşayacaklar. Yeryüzü onların kanıyla sulanacak. kadınları onların yasında feryâd edecekler. Onlardır benim gerçek velilerim. Onlar hatrına bütün karanlık fitneleri yok etmek benim hakkımdır. Onlar hatrına depremleri durdururum. Dert ve musibetleri de onlar hatrına bitiririm. [rabbllerinden gelen rahmet ve salât onlarıdır ve hidayet olan onlardır.] [Bakara: 157]" [2] (Çevirmenin notu: Bu metin, Gaybet-i Numani'den alınmadır, diğer kitaplarda ufak farklılıklar olabilir)*

[1]- Bakara 157 [2]- Kemalud Din s.308, Uyun-u Ahbar-ir Rıza (as) c.2 s.48, el Kafi c.1 s.527, İhtisas-ı Müfid s.211, el İhticac c.1 s.84, Gaybet-i Tusi s.145, Gaybet-i Numani s.71, Menakıb-ı Al-i Ebi Talib (as) c.1 s.255

10

Abdurrahman bin Salim der ki, Ebu basir demiştir ki: *"Eğer sadece bu hadisi duysan bile sana yeter. Bunu ehli olanlar dışında herkesten koru."* [1]

Ve aynısı Bihar'da, Emirel Müminin'in (as) yazısıyla/eliyle Resulullah'tan (saa) nakledilmiştir. Ve Sahabenin duyduğu tüm şeylere, Resulullah'tan (saa) naklettiği şeylere, onun (saa) Ali'nin (as) yanındaki konumuna ve onun (saa) onu (as) ve kendisinden sonraki Vasiler olan onun (as) onbir evladını takip etmek için olan teyidine rağmen, Müslümanların çoğunluğu dalalet İmamlarını takip etmeyi seçti ve Buzağı'nın azdirmasına düşüp Samiri'ye uydular!!! Ve onlar, Peygamberin (saa) vefatında, Ali'nin (as) yanında, tıpkı Beni İsrail'in Musa'nın (as) yokluğunda Harun'un (as) yanında yaptıkları gibi yaptılar ve böylece, Allah'ın onları (içine) düşmelerinden uyardığı döneklik meydana geldi, Allahu Teala buyurmuştur: *"Muhammed (saa) ancak bir peygamberdir. Ondan önce nice peygamberler geldi geçti. Ölürse, yahut öldürülürse topuklarınız üzerinde geriye mi döneceksiniz? Kim dönerse bilsin ki Allah'a hiçbir sûretle zarar vermez ve Allah şükredenlerin karşılığını yakında verecektir."* (Al-i İmran 144) Ve insanlar topukları üzerinde geriye döndüler, Peygamberin (saa) ashabi arasından az bir nefer hariç (üç ile on arası kişi) ve onlar **Ammar, Ebu Zer, Mikdad ve Selman'dır**. Ve sonra pek çok Sahabe, gerçeğe ve Ali'nin (as) muvalatına (tarafdarlığına) geri dönmeye başladılar, onu (as) yüzüstü bırakıp başlangıçta onun hakkını desteklemedikten ve Peygamberin (saa) imameti ve halifeliği üzerine sihrin ve şerrin egemenliğinden dolayı günden güne artmaya başlamış zulmü gördükten sonra. Fark gözetme, beytül maldan verilmeye başladı. Nihayet mesele o noktaya ulaştı ki, Osman, Afrika'nın beşte birini, Mervan bin Hakem'e verdi [4] ve Muaviye, talik Ömer'in hükümeti döneminde, Levent'in Velisi oldu ve Ebu Zer'i (Allah ona rahmet etsin) kontrol etti. Onu aşağıladı, ona zarar verdi ve onu Levent'ten (Şam'dan) sürdürdü. Ebu Zer, Muaviye'nin lüksünü ve onun Müslümanların parasını devralmasını ortaya çıkardıktan sonra ve sonunda osman, Ebu Zer'i (Allah ona rahmet etsin) Rebeze'ye sürerek onu öldürmek için acele etti ve onu ölmesi, mağlup olması ve fakirlik ve açlıktan acı çekmesi için yalnız bıraktı. Oysaki, Abdurrahman bin Avf'ın altından olan mirası, baltaları kırardı (çok fazlaydı) ve Talha, Osman, Sad ve diğerleri, çok çok fazlasına sahipti ve hepsini söylemesem de, (şunu derim ki), o Müslümanların beytül malının çoğunluğuydu.

Ve daha fazlasını isteyen, insanların Tarih kitaplarındaki tarihine baksın. [5]

Ve biz Ebu Zer'e (Allah ona rahmet etsin), niçin tüm bu acılar ve musibetler senin hayatındadır, ey Ebu Zer diye sorsaydık, o şu manadaki şeyi derdi: *Sevgilim, Resulullah (saa) bana buyurdu ki: gerçeği söyle ey Ebu Zer, ve ben de gerçeği söyledim, gerçek de beni arkadaşsız bıraktı.* [6]

[1]- Uynu-u Ahbar-ir Rıza (as) c.2 s.50, Kemalud Din s.311, el Kafi c.1 s.529

[2]- Biharul Envar c.36 s.200

[3]- İbni Ebil Hadid Nehcül Belağa Şerhinde şöyle diyor: "Ve insanların üçüncüsü, osman bin affan bin ebil as bin ümeyye bin abdüşşems bin Abdimenaf'tır, onun lakabı Ebu Amr'dır ve annesi Urve binti Kariz bin Rabia bin Habib bin Abdüşşems'tir. İnsanlar şura olduktan sonra ona biat ettiler, ve mesele onun için yerleştikten sonra..., ve Afrika onun günleri esnasında fethedildi, o tüm Humusu aldı ve onu mervana verdi, Abdurrahman bin Hanbel Cemehi de dedi ki: Sen mervana ülkenin beşte birini verdin...!!" Şerh-i Nehcül Belağa c.1 s.198

[4]- Şeyh Eminî'nin el Gadir Kitabına bakın: c.8 s.292 ve ayrıca İbni Ebil Hadid Mutezili'nin Şerh-i Nehcül Belağa kitabına bakın: c.3 s.54 ve diğerleri

[5]- Resulullah'ın (saa) Ebu Zer'e (as) emirlerinde nakledilmiştir, ... Ben (Ebu Zer) dedim ki: "Ey Resulullah (saa), bana daha fazla söyle." O (saa) de buyurdu: "Gerçeği konuş, acı bile olsa." Ben dedim ki: "Ey Resulullah (saa), bana daha fazla söyle." O (saa) de buyurdu: "Bir kınayıcının kınamasından dolayı Allah'tan korkma..." - el Emali-i Tusi s.539-541

11

Mübareksin sen, ey Ebu Zer! Zira, senin zindancıların aşağılandı ve onlar seni öldürmediler, bilakis, sen onları öldürdün ve onlar yaşarken öldüler! Sen ise; bugüne dek müminlerin kalplerinde dirisin! Hatta, sen bizimlesin! Her şerefli ve özgür kimsenin kalbinde, yüce bir örneksin! Ki onlar, buldukları her yerde; fakirlerin, muhtaçların ve savunmasızların haklarını talep ederler.

Ve Resulullah'tan (saa) sonra, muvahhidlerin Mevlası, Ali bin Ebi Talib'in (as) sözü, senin için yeterlidir: *"Ey Ebuzer! Sen Allah için kızdın. Kendisi için gazaplandığın kimseye ümit bağla. Bu kavim dünyaları için senden korktu. Sen de dinin için onlardan korktun. Senden korktukları şeyi onlara bırak, onlardan korktuğun şey için de onlardan kaç. Onları menettiğin şeye ne kadar da muhtaçtırlar, sen ise menettikleri şeyden tamamen müstağnisin. Yarın kimin kazandığını, kimin daha çok gıpta edildiğini bileceksin. Gökler ve yerler bir kula kapansa, eğer o kul Allah'tan sakındıysa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder. Sana ancak hak arkadaş olur, senden yalnız batıl kaçır. Onların dünyalarını kabul etseydin, seni severlerdi; dünyadan bir şey alsaydın, sana eman verirdi."* [1]

Ve bu olaydan önce, İslamı ve Müslümanları pek çok olay ve musibetler vurdu, Ebu Bekir, Halid bin Velid'i, Malik bin Nüveyre'yi (Allah ondan razı olsun) öldürmek ve onun öldürüldüğü aynı gecede, karısına tecavüz etmek için gönderdi, niçin? Çünkü Malik, Beni Temim el Betah'ın parasının zekatını, Ebu Bekir'e ödemeyi reddetti. Çünkü, Ebu Bekir, Resulullah'ın (saa) halifeliğini, Müslümanların tanıdığı sahibinden zorla almıştı ve onlar Resulullah'ı (saa) Gadir Hum'da ve diğer olaylarda, as (as)'ı, halife olarak belirlerken, görüp duymuşlardı. Ve o a.s, Ali bin Ebi Talip idi (as). Ve garip olan şu ki, Abbas Mahmud Akkad (meşhur Mısırlı Sünni yazar), Malik bin Nüveyre'nin sözlerini şöyle geçti: *"Size dedim. Paranızı korkmadan ve yarın ne olacağına, endişe etmeden alın. Eğer bir kişi güçlük taslarsa, ona şöyle deriz: tek bir din vardır, bu da Muhammed'in dinidir."* [2] Ve o (Akkad) dedi ki : "Muhtemelen, o, hayatında ve eğlencede, bağışlardan topladığı şeyi israf etti ve sonra bundan sitem etti? Ve bu ayetlerle, kınayıcılarına cevap verdi!!"

Keşke bilseydim, sen bu ayetleri nasıl okudun ve bu anlamı nasıl çıkardın?! Ve durum şu ki, adam diyor ki; paranızı alın, yani onu (paralarını) onlara geri veriyor. Ve bundan sonra da, Akkad, Malik bin Nüveyre'nin cinayetini ve karısına olan tecavüzü, gizemli yapmaya çalışıyor. Öyle ki, Ebu Bekir ve Halid bin Velid'in suçunu göstermiyor. Bundan sonra da, Halid bin Velid'i, dahi ve özel bir kimse yapmaya çalışıyor, ki (sözde); cihad, onu (halidi), Müslümanlara namaz kıldırırken, namazına okuyacağı bir Kuran suresini öğrenmekten alıkoymuştur?! Bu adalet nedir ey Akkad, ve ey Sad? Niçin; develerine bu şekilde su veriyorsun?! (Bu atasözü; işlerini iyi yapmayan ve onu gerekli şekilde icra etmeyenler için kullanılır.)

[1]- Nehcül Belağa c.2 s.17

[2]- el İsabe'de Tercüme-i Malik bin Nüveyre c.5 s.560, İbni Hallikan, Vefatül Ayan c.6 s.14, Mealimul Medreseteyn c.2 s.82

12

Allah bize yeter ve meseleleri en iyi düzenleyen (O'dur). Ve insanları, Al-i Muhammed'e (as) saldırmaya iten kimseler, yakında nasıl bir dönüşle döndürüleceklerini bilecekler.

Ve zaten, mesele, Peygamberin (saa) vefatından sonra, büyüktür/tehlikelidir ve gayrimeşru ve adaletsiz uygulamalar çok fazladır. Ve, Malik bin Nüveyre olayı, hazır olup dinleyen kimseler için yeterlidir. Müslümanların kanı, parası ve menfaatleri çiğnendi, geriye bir şey kalıyor mu (yani, daha ne olsun)?!

Ve biri sorabilir: niçin, Ali bin Ebi Talib (as), kılıcını kaldırmadı ve niçin Resulullah (saa) ondan (as), kendisinden sonraki zulümde, sabırlı olmasını istedi?!

Cevap araştırmada sunduğum şeyin ve Emirel Müminin'in (as) sözündedir: *"Konuşsam, bana hilafete hırslıdır diyecekler; sussam, ölümden korktuğumu söyleyecekler. (Geçtiğim) tüm inişler ve çıkışlardan sonra olan şey ne kadar da üzücü. Vallahi, Ebu Talib'in (as) oğlu, bir bebeğin annesinin göğsüne düşkün olduğundan daha çok ölüme düşkündür. Ben ilmi sakladım, eğer onu açarsam, derin kuyulardaki ipler gibi titremeye başlarsınız."* [1]

Biraz açıklamak yeterlidir ve burada iki sebep zikrediyorum:

İlki: İslam, insanların kaplarında yerleşmemiştir, çünkü onların İslamı, zahirdi ve ehlinin dönmesinden korkulmayacak gerçek ve sabit iman değil (idi). Çünkü, onlardan çok azı hariç, diğerlerinin durumu, sertçe bükülmüş ipliği çözmüş kadının durumu gibiydi. Allahu Teala buyurmuştur: *[Bedeviler de ki, "Biz iman ettik." De ki, "Siz (henüz) iman etmediniz, fakat deyin ki, 'Biz teslim olduk.'"]* (Hucurat 14) Allahu Teala buyurmuştur: *[Ve eğer onların üzerine, onun her tarafından girilseydi ve sonra da fitne (çıkarmaları) istenseydi, mutlaka ona gelirdi (fitne çıkarırlardı). Pek azı hariç, orada kalmazlardı.]* (Ahzab 14)

---

[1]- Nehcül Belağa c.1 s.36

13

Ve Kuran'da bir çok ayet, Müslümanların titreyen/zayıf durumlarına işaret eder. Ve münafıkların varlığı ile bu sonuca ulaşabilirsiniz. Ve bunu temel alırsak, Vasi görünürde hoşnut ve sabırlı olmalıdır, tıpkı Resulullah'ın (saa) görünürde hoşnut ve münafıkların ve onların sözlerini dinleyenlerin yanında sabırlı olduğu gibi. Aksi halde, Resulullah'ın (saa) ve Vasisinin (as), inşa etmek için yirmi yoldan daha fazla çaba harcadığı bu yapı, yıkılacaktır. Çünkü bu dinden umut edilen büyük yarar, Allah'ın nurunun, yeryüzündeki kemali, yer ehlinin Allah'a ibadeti ve Allah'tan başka ilah yoktur sözünün yayılması ve "Allahu Ekber" (Allah daha büyüktür) bayrağının yeryüzünün her noktasında kaldırılmasıdır. Bu, Resulullah'ın (saa) ve Vasisi'nin (as) zamanında gerçekleştirilmedi, bilakis Vasilerin mührü, Mehdi'nin (as) zamanında gerçekleştirilecektir. Ve bu, önceki ümmetlerdeki ilahi bir sünnettir. Zira, Musa (as), Beni İsrail halkına gönderildi ve onlar, onun (as) yanında denizi geçtiler, fakat Sina çölünde ona karşı isyan edip, devlerle savaşmayı reddettiler.

Allahu Teala buyurmuştur: *[Onlar dedi ki: "Ey Musa, muhakkak ki biz onlar orada olduğu sürece ebediyen, asla oraya girmeyiz. Artık Sen ve Rabb'in gidin, böylece ikiniz savaşın, biz mutlaka burada otururuz."]* (Maide 24)

Ve bu yüzden, onlar insanlara, Allah'tan başka ilah yoktur sözünü taşımayı reddettiler ve Allahu Teala onları, Sina çölünde (Tih Vadisi'nde), kırk yıl boyunca, avare olarak/kaybolarak cezalandırdı.

Ve bu çölün sonucu, cezanın düzelmesi, salih ilahi bir ümmetin geliyordu ve onlar bu günahkarların çocukları ve torunlarıdır. Ve onlar, Musa'nın (as) Vasisi Yuşa bin Nun ile birlikte, Allah'tan başka ilah yoktur sözünü yüklediler ve Devler ve tağutlar ile savaşıp, Allah'ın dinine yeryüzünde zafer verdiler.

Bu ümmetten ümit edilen sonuç, ahir zamandır. Yani, Mehdi'nin (as) zuhur zamanındadır. Ve, Allah'tan ümit ediyoruz ki, bizim zamanımız, pek çok rivayetin işaret ettiği gibidir ve Allah en iyisini bilendir.

Ve daha önce de zikredildi ki, Resulullah (saa) buyurmuştur. *"...Bu ümmetimin örneği, gerçekte, bir grubu bir yıl ondan besleyen ve başka bir yıl ise, başkalarını ondan besleyen bir bahçe gibidir. Belki de bu ümmetin son grubu, kökleri sağlam, dalları ve yaprakları güzel, meyveleri tatlı, çok hayırlı, adaleti görülmemiş ve hakimiyeti uzun süreli olacaktır..."* [2]

Resül (saa) ümit ediyor ki, ümmetinden en son grup, onların en iyisi olsun. Hatta, belki de, bu ümmet, yani Mehdi'nin (as) ashabı ve ensarları, ister, bu ümmetten, ister insanlığın yeryüzündeki yürüyüşü boyunca olan diğerlerinden olsun; onlardan öncekilere katılmasın.. Ve onlar şu kudsî hadiste vafedilmiştir: *"...Ve o zaman için, Kendim için kullar seçtim, onların kalplerini iman ile imtihan ettim ve onları (kaplerini) ciddiyet, ihlas, yakın, takva, hürmet, dürüstlük, merhamet, sabır, saygı, Allah korkusu, dünyada züht ve sahip olduğum istekle doldurdum. Ve Ben, onları, güneşin ve ayın münadileri kılacağım ve onları yeryüzünde halifeler yapacağım... Bunlar, Benim dostlarımdır. Onlar için seçilmiş bir Peygamber ve hoş bir katip (sadık kimse) seçtim. Ben, onu, onlar için, bir Peygamber ve Elçi kıldım. Ve onları, onun için arkadaş ve yardımcı kıldım. Bu benim seçtiğim bir ümmettir..."* [3]

[1]- el Hisal s.476, Uyun-u Ahbar-ir Rıza (as) c.2 s.56, Kemalud Din s.269

[2]- İbni Tavus, Sadus Sa'ud s.34, Biharul Envar c.52 s.384, İlamun Nasib c.2 s.259

Mehdi'nin (as) ashabının ve ensarlarının fazileti hususunda, masumiyet ev ehlinden (as) gelen rivayetler çoktur. Ve Allah sözünü kaldırmak ve dünyanın her köşesine tevhide yaymak, onların fazileti için yeterlidir.

İkinci olarak: Emirel Müminin'in (as) sabrı, onun için mutlak bir hüccetti. Zira o (as), kendi hakkını açıkladı/gösterdi ve sonra da emirlik ve hükümet hakkında, kendisinin (as), bu emirliğe zahit olduğunu göstermek için, insanlarla ihtilaf etmeyi reddetti. Ve, onun (as), buna (hükümete) olan talebi; gerçeği hakim kılmak, adaleti yaymak ve dini desteklemek içindi. Ve Emirel Müminin (as), yüzyıllar boyu durumu öngören bu ümmetin, geri kalanı ve onların oğulları hakkında, ileri bir görüşe sahipti. Ve o (as) bildi ki; onlar, vasiyi kendi emirliğinden neyin uzaklaştırdığını bilecekler. Ve şer güçlerin getirdiği, sahte ilahlarla, onun hakkının çiğnenildiğini bilecekler. Ta ki, zinakar ve hayat kadınlarının çocukları, bu ümmete hakim olana kadar. Ve Zehra'nın (sa) hutbesinde bu anlama rastlayabilirsiniz. O (sa), şöyle buyurmuştur: *"Ömrüme andolsun ki, kader yazıldı; öyleyse bekleyin, tâ ki meyveleri olgunlaşır, sonra da taze kan ve ölümcül zehirden, süt dolu kovalar akana dek.. O zaman da, yalan satanlar acı çekecektir ve takip eden kimseler, babalarının kurduğu şerri bileceklerdir."* [1]

Ve sonunda, bunlardan sonra, veraset İmam Ali'ye (as) geri geldi. Ve o (as), insanları gerçeğe sevketti ve onları Kible'ye ve doğru yola yönlendirdi. Fakat, onlar gerçeğin acılığı ile başa çıkmadı ve doğru yoldan sapma hususundaki gayelerini gerçekleştirdikten sonra, öncekilerden olan ayrımcılık ve bencillığe alışmış olduktan sonra; Ali'nin (as) adaleti ve onlara cömertlikle olan eşitliği ile başa çıkmadılar. Böylece onlar, buzağıya ibadet etmeye ve Samiri'ye itaat etmeye alıştıktan sonra, Ali'ye (as) itaat etmeyi, Tek ve Bölünmez (Bölümlere ayrılmaktan münezze) olan Allah'a ibadet etmeyi ve O'nun Şeriatını kabul etmeyi sevmediler, ki Ali (as), öncekilerin fesatıyla parçalanmış olan bir toplumda, onunla amet etmeyi istemişti. Yine de, Ali (as), gerçek için bir bayrak kaldırdı ve insanları ona uymaya hidayet etti. Fakat, onlar, onu (as), yüzüstü bıraktılar ve kendisinden sonraki, Müslümanları doğru yola hidayet etmek uğruna iyiliği emretme ve kötülüğü sakındırma hususunda hiçbir çabayı esirgemeyen masum evlatlarını da yüzüstü bıraktılar. Böylece; nihayet; onlar (as) zehirlenmek ve kılıçla doğranmak arasında kaldılar.

Ebi Heysem bin Teyyihan nakleder, Emirel Müminin (as), Medine'de halka bir hutbe verdi ve O (as) şöyle buyurdu: *"Tüm övgüler, Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a aittir. Ey siz aldatılmış ve aldatmış aldaticının, aldatmasını anlamış, fakat yine de farketmediği şey üzerinde ısrar edip, onun azdırması içinde, rastgele dolaşmış ümmet! Ve gerçek beyan edimiştir. Fakat onlar, yine de ondan yüz çevirdiler. Ve yol açık kılınmıştır. Fakat onlar, yine de ondan saptılar. Fakat, tohumu yarıp ondan hayatı çıkararak kimseye andolsun ki, şayet siz ilmi kaynağından talep etseydiniz, suyu kendi tatlılığıyla içseydiniz, iyiliği kendi yerinde tutsaydınız, açık olan yolu gitseydiniz ve gerçeğe kendi usulüyle yanaşsaydınız, yol sizin için gözler önüne serilirdi, işaretler size görünür olurdu ve İslam sizin için parıldardı. Böylece, siz bolca yemiş olurdunuz. Sizin aranızda (para kazanmada) başarısız olacak bir kimse olmazdı ve adalet her Müslümana ve müttfeğe uygulanırdı. Fakat, siz, zulmet yolunda yürüdünüz, böylece dünyanız sizler için kendi genişliğiyle karardı. Ve ilim kapıları sizler için kapatıldı, böylece kendi hevanızdan konuştunuz, dinde ihtilaf ettiniz ve Allah'ın dininde ilim olmaksızın fetvalar vermeye başladınız. Ve siz sapmış insanları takip ettiniz, böylece onlar da sizi saptırdılar ve siz İmamları (as) terk ettiniz böylece onlar da sizi terk etti. Siz kendi hevanızla hüküm vererek (kendi meselenizin) kontrolünü aldınız. Bir mesele*

zikredildiğinde, Zikir ehline sordunuz, böylece onlar sizin için bir fetva verdiler, siz de dediniz ki, 'Bu tamamen ilimdir.' Öyleyse nasıl onu terk ettiniz, onu ihmal ettiniz ve ona muhalefet ettiniz? Yavaşça, fakat kesin olarak, sadece az bir süre bekleyin! Ve ektiğiniz şeyin tamamının ekinini alacaksınız ve yaptığınız ve aradığınız şeyin şerrini göreceksiniz.

Ve tohumu yarıp ondan hayatı çıkaran Kimseye andolsun ki, siz bildiniz ki, Ben sizin Mevlanızdım ve (itaat etmek için) emredildiğiniz kimseydim ve Ben sizin hepinizden daha alimim, kurtuluşunuzun ilmiyle olduğu kimseyim, Peygamberinizin (saa) halifesi, Rabbinizin en iyisiyim, sizin nurunuz (hidayetiniz) için (konuşan) dilim ve kendinizi düzeltebileceğiniz ilimim. Böylece yavaşça (fakat kesin olarak) nakledilen şey, hepinizin üzerine inecektir, vaadedilen şey, sizden önceki ümmetlerin üzerine inmiş olan şey. Ve Allah azze ve celle hepinizi kendileriyle kaldırılacağınız İmamlarınız hakkında sorgulayacaktır ve yarın Allah azze ve celleye gidiyor olacaksınız. Fakat, Vallahi, kendim için Talut'un sahip olduğu ashab sayısına sahip olsaydım, ya da düşmanlarınıza karşı çıkan Bedir'deki insan sayısına (sahip olsaydım), siz gerçeğe gelinceye ve samimice tövbe edinceye kadar kılıçlarla vururdum. Böylece bu, çatlakları onarmak ve dostluk edinmekten daha uygun olurdu. Allah'ımız, bizim aramızda gerçek ile hükmet, ve Sen Hükmedenlerin En İyisisin." [2]

---

[1]- Meanil Ahbar s.355, Taberi, Delailul İmame s.128, Emali-i Tusi s.376, el İhticac c.1 s.149, Biharul Envar c.43 s.159

[2]- el Kafi c.8 s.32

İmam Hasan'ın (as) Barışı ve İmam Rıza'nın (as) Velihtlığı

Ve sonunda, Peygamberlerin Mührünün (saa) Vasileri olan oniki İmamın (as) hayatındaki, iki önemli olaya değinmemiz gerek, zira onlar bu araştırmayla alakalıdır:

İlki: İmam Hasan'ın (as), Tağut Muaviye bin Hind (Allah ona lanet etsin) ile olan barışı

O (barış), Muaviye (la) tarafından idare edilmiş münafıkların durumu, genişlemeye ve İslam topraklarına hakim olmaya başladıktan sonra, Müslümanlar, İmam Hasan'ı (as) yüzüstü bıraktıktan sonra; gerekli bir barıştır. O, Peygamberin (saa) Hudeybiye'de müşriklerle yaptığı barış gibidir.

Ve İmam Hasan (as) belirtti ki, onun barışı, Şiaların korunması içindi. Ve onlar hak ehlidir ve onların hayatta kalmasıyla, hak, hayatta kalır. Ve basiret gözüyle bakarsak, göreceğiz ki, İmam Hasan'ın (as) barışı, İmam Hüseyin'in (as) devrimine hazırlanmak için de gerçekleşmiştir. Ayrıca, o (barış), İmam Mehdi'nin (as) kıyamı için de bir hazırlıktı. Ve, İmam Hasan (as), kılıcını kaldırmaya zorlandığında, Muaviye (la) ile yeni bir savaşa başladı. Bu sefer, bu savaş; ümmeti, İmam Hüseyin'in (as) devrimi için hazırlamayı amaçlayan, bir basın (kamuoyu) savaşıydı. En azından ümmet, bu devrimi kabul etmeye, ona iyi gözle bakmaya, dahası, devrimden sonra da, ilişki içinde olmaya hazır olacaktı. İmam Hasan'ın (as) zamanında, ümmetin durumunu gözleyen herkes bilecektir ki, onlar, kötülüğü bir fazilet olarak görene dek, bu, bir ümmetten umut edilmiş büyük bir hedefti. Zira, ümmetin, masum liderlerinden yüz çevirmiş ve onu (as) yüzüstü bırakmış oğulları vardı (ümmetin böyle bir geçmişi vardı). Ve İmam Hasan'ın (as), bu kamuoyu hareketi olmaksızın, Teşeyyü (Şiilik) için neredeyse, ne bir isim ne de bir yazı geride kalmayacaktı. Böylece, İmam Hasan'ın (as) barışı, belirli kavram içinde olan bir barış değildi. Bilakis, İmam Hasan'ın (as) zorlandığı bir ateşkeşti. Ki böylece –kendisi gibi olan- kardeşi İmam Hüseyin (as), bir devrimle bunu başarsın. Ki onun (devriminin) yankısı, bu güne dek halen dünyayı sallamaktadır.

Böylece Emirel Müminin'in (as), geleceğe ve Allah'tan başka ilah yokturun, uluslararası devletine baktığı gibi, İmam Hasan (as) da aynısını yaptı. Ve tüm masumlar (as), dinin tüm dinler üzerine galip geleceği güne baktı. İnsanlığın yürüyüşü, genelde bütünleştirici bir yürüyüştür, bazı aksilikler ortaya çıksa bile. Zira, onun sonucu, İmam Mehdi'nin (as) zuhur vaktinde, yeryüzü insanların çoğunun, salih olmasıdır.

Ve İmamlar (as), bu ümmete, bir gün, yeryüzünün tüm insanların, İlahi mesajı hidayet edebilmesi için, her şeyi yapıyorlardı. Onlar (as), Allah'ın rızasını ve insanlığın çıkarını kendilerine (as) tercih ediyorlardı ve yeryüzü ehlinin, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in (saa) O'nun elçisi olduğuna iman etmesi olan bu yüce amaç uğruna, en acı verici ruhsal ve fiziki zararlara tahammül ediyorlardı.

İkincisi: İmam Rıza'nın (as) Velihtlığı

Ve ikincisi de, İmam Rıza'nın (as) velihtlığıdır. O (as), Memun Abbasi'nin, kendisini (as), onun velihtlığına zorladıktan sonra onu kabul etmiştir. Ve bu durum, yine zorla, Yusuf'un (as), Mısır Kralı'nın vekillliğini kabul etmesine benzemektedir; bu kabul ediliş, insanlar için, bazı yararları sahip olduysa da. Böylece bu, müminler için bir azdırma ve bir imtihandır. Allahu Teala'nın, Musa'yı (as), Tağut Firavun'un (Allah ona lanet etsin) sarayında büyütüp, yaşattığı zaman, Beni İsrail'i imtihan ettiği gibi: *İnsanlar, iman ettik demekle imtihan*

edilmeden bırakılacaklarını mı sandılar? Ve andolsun ki onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah sadıkları da (doğru söyleyenleri de) tekzip edenleri de (yalancıları da) mutlaka bilir.] (Ankebut 2-3)

Ve son olarak, Memun Abbasi, İmam Rıza a.s'ın çalışmalarını zayıflatmaya güç yettirmeyeceğini anladıktan sonra, hatta İmam Rıza a.s, onun sarayında ve onun liderliği altında olmasına rağmen, İmam Rıza a.s'ı zehirledi. Ve bunun gibi, son Peygamberin (saa) Vasileri olan İmamların (as) hayatı, bu yeryüzündeki geçmiş Peygamberlerin (as) hayatının bir sureti(dir). Onlar, kendilerinin (as), mukaddes kanunu döken otoriter bir tağut, amelsiz alimlerden onlara uymuş ve güvenmiş olan kimseler ile onları yüzüstü bırakıp, Buzağı'ya ibadet etmeyi ve Samiri'ye uymayı seçmiş bir ümmet arasındaydılar, Allah'ın ahdini şereflendirmiş birkaç (kişi) hariç. Ve mesele, Vasilerin Mührüne (as), Bakiyetullah as'a, yani, Muhammed bin Hasan el Mehdi'ye (as) geldiğinde; Allah istedi ki, Mehdi a.s, insanların ve tağutların gözlerinden ırakta olsun. Kuran'ı ve Şeriasi'nı, Kendi koruması ile koruduğu gibi, Mehdi a.s'ı da korusun. Ta ki, Mehdi a.s'ın zuhur etmesine izin verene kadar. Ve ümmet, o a.s'ı desteklemede hazır olunca da, gerçeği gösterene kadar.. Mehdi a.s'dan rivayet ile: *"Gaybetten olan şeyin sebebine gelince, Allahu Teala buyurmuştur: [Ey siz iman etmiş kimseler, size açıklandığı zaman sizi üzecek şeyler hakkında sormayın.]"* [1]

Ve işaret, özgür kimse için yeterlidir. Selam olsun, Allah'ın yeryüzündeki nuruna ve kulları arasında geriye bıraktığına, ki onun babaları (as), mazlum diye adlandırıldı ve o (as), gerçekten de Şiasından bile zulme uğramış olan kimsedir, ki onlar, onun (as) gaybette ve şiddetli ızdırapta olduğunu zar zor zikrediyorlar.

Ve Allah'ın selamı, rahmet ve bereketi, iman eden erkek ve kadınların üzerine olsun.

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla;

[Ve Allah, kime nur kılmamışsa (vermemişse) artık onun için bir nur yoktur.] (Nur 40)

***

SON

[1]- Kemalud Din s.485, Gaybet-i Tusi s.292, el İhticac c.2 s.284, Biharul Envar c.52 s.92